

A woman with dark hair, wearing a dark top and a beaded necklace, is shown from the chest up, looking upwards with her hands held out. Above her hands, a bright, stylized flame or fire shape floats in the air. The background is a dark, starry night sky. The entire image is framed by a thin red border.

זה היה יום
שקט במיוחד

הללי סמדר

זה היה יום שקט במיוחד

מאת: הללי סמדר

"..זה עגל, רחמני ועצוב, אף שלם,

העגול היחידי שאכן ואמנם

הוא אינסוף שמוכן לי,

כי יש לו

שם.

לאינסוף הזה קוראים: אם."

~ תרצה אתר

*

שבעה וחצי חודשים אחר כך, בחדרה בבית בבנגקוק היא תניח את הטלפון על המיטה לצדה ותמזוג לעצמה כוס יין. מהחדר של הבנות ישמע צליל פריך של נייר אריזה וצחוק חרישי.

היא תצא אל המרפסת בקומה השניה, ותשקיף על השכונה השקטה שתחתיה. המסעדה הזעירה, סלון העיסוי, הכביסה, והאישה עם הכובע המסורתי העגול לראשה, שעומדת בפינת הרחובות ליד הפארק ומכינה קפה מעגלת דוכן קטנה.

היא תכנס שוב אל המזגן, תניח על עצמה טייץ דקיק וטי שירט וקרום נגד יתושים. תציץ במראה ותמשח את שפתיה הסדוקות בשמן.

את הטלפון היא תשאיר על 'השתק', מונח חסר חשיבות על המיטה. תוציא מהמגרה את כרטיס האשראי ותכניס לתיק. התיק הכחול שנקנה מיד אחרי ה'שבעה' בחנות מלאת חשיבות עצמית ברח' דיזינגוף. היא תזרוק אותו על הכתף כמעט בלי לשים לב, "בנות, הולכים", היא תקרא אליהן ותצא מהחדר.

1

זה היה יום שקט במיוחד.

משהו בו היה רגוע מדי. האוויר נדחס בסלואו מושן. האינטרנט בגסטהאוס לא עבד, והם לא יצאו את פתח הבית כל היום כי הגשם לא הפסיק לזלוג.

יולי. לאדאק. מרומי ההימלאיה ההודית, 3,500 מטרים מעל פני הים. זה כבר כמה קייצים שהם מגיעים לכאן, חוזרים, כמו ששבים אל בית. בתחילה הגיעו כי כולם אמרו כמה יפה כאן, ומשהגיעו השתכנו בבית משפחה לאדאקית טיבטית מסורתית שקיבלה אותם כאילו הכירו מאז ומעולם, בחום ובחברות כאלה שתוך שבוע בנותיה היו כאחיות לבת המשפחה בת גילן, וכבנות בית עבור הסבים, ההורים, הדודים ושאר בני המשפחה, שגרו באותו בית. היא קיבלה חדר משלה, עם חלון ונוף הרים ונהר, ומשפחה שלמה שדואגת לה ולילדים, ושכונה עם קיר טיפוס ועוגת שוקולד וסרטים קלאסיים על גגות המסעדות. ותרבות נוכחת לעומק שפתחה לילדות את האופקים בצורה כל כך יומיומית, שאלי מצאה את

עצמה נושמת לראשונה אחרי תקופה, ודווקא במקום שבו ממש קשה
לנשום.

בשמונה וחצי, כשאמא שלה עדיין לא התקשרה, היא הרגישה. השקט
הזה היום הוא אחר.

אז היא יצאה. שלוש פעמים ניסתה להתקשר מהמסעדה הזאת,
הטיבטית, שיש בה אינטרנט מספיק טוב שאפשר לדבר בוואטסאפ.
שלחה SMS, "אמא תתחברי לוואטסאפ, אני אנסה להתקשר עוד כמה
דקות".

וכלום.

לא בטלפון בבית ולא בטלפון הסלולרי.

האוכל שהוגש נשאר על השולחן בשלמותו. היא לא נגעה בו.

הטלפון הבא היה לשכנים. "בבקשה תיגשו לבדוק מה קורה". הם לא
בבית. הם נמצאים רחוק, ויחזרו מאוחר. "זה לא אופייני?", הם שאלו.
"לא, ממש לא מתאים לה", היא ענתה, וקולה כבר רעד. "היא תמיד
מתקשרת. תמיד תמיד תמיד. אין דבר כזה".

הלב שלה הושלך על רצפת המסעדה הטיבטית. בשולחן מאחוריה
חבורת מטיילים ישראלים לא הפסיקו לצחוק ולהתרברב על מגוון הסמים
שהם עשו, ותשומת ליבה הוסחה לרגע.

אוף אמא תעני כבר, תעני, בבקשה.

התקשרה לרות, חברתה הטובה של אמא שלה, עוד מימי האוניברסיטה.
"אני נכנסת לפגישה", אמרה לה האשה בת ה-72, "אנסה להתקשר

אליה אחרי שאסיים". וקולה היה כל כך שגרתי, עד שהיא כמעט האמינה לו.

וכך היא נותרה עם השקט הזה.

אספה את מיה בתה הקטנה ויצאה מהמסעדה. את האוכל לקחה יחד איתה בחזרה לגסטהאוס.

שבע שנים מאז שעזבה את הבית, את הארץ, את השגרה המתישה ויצאה עם שלושת ילדיה לחקור וללמוד את העולם שבחוץ. שבע שנים מאז שהצהירה קבל עם ועדה שחיים של כביסות וכלים והסעות הם לא מה שהיא רוצה. שהיא לא מאחלת את זה לעצמה, וגם לא מאחלת את זה לילדיה. שבע שנים שבהן אימה היא התומכת הכי גדולה שלה, ומתקשרת באותה שעה בכל יום ביומו.

אחרי שעה שחיכתה בגסטהאוס לא יכלה לשאת את זה יותר. השכן הודיע לה שהוא בדרך, כדי לבדוק מה קורה. "תתקשרי בעוד חצי שעה", הוא אמר.

והיא כבר הרגישה.

לקחה את יונתן בנה הגדול, שעוד פחות משבוע ימלאו לו 18, ויצאה שוב. היא חייבת אינטרנט כדי להתקשר לשכן. לאדאק והאינטרנט הרעוע שלה. בדרך כלל נעים לה עם הערפל התקשורתי הזה, אבל לא הלילה.

אחת עשרה, גשם וקר. דרכי העפר של לה מלאות בבובץ, צריך ללכת בזהירות כדי לא להחליק. חושך מוחלט. הכול סגור. הם מתיישבים תחת

גגון של מסעדה סגורה, הטלפון שלה זוכר את הסיסמה מהפעם הקודמת שישבה שם, ומתחבר אוטומטית לאינטרנט. בפעם הקודמת שהתחברה כאן, היא עשתה זאת כדי לערוך שיחת וידאו בין אימה לבין הבנות. זה היה שלשום.

הם מחכים שיעבור הזמן. שיערה נוטף מים, בגדיה רטובים, נעליה מלאות בוץ.

היא לא רוצה שהזמן הזה יעבור. השקט הזה. ברור לה כל כך. היא לא רוצה להתקשר. היא יודעת שהשיחה הזאת תהפוך את חייה.

אמא שלה היא כל מה שנותר לה. אביה מת מסרטן לפני הרבה שנים. בעלה נטש לפני שנים אחדות. בצדק עזב, ובכל זאת. יכול היה גם לעזוב בלי לנטוש.

"אני מצטער, אליה", אומר לה השכן. "היא... איננה".

היא מרגישה איך ליבה נחצה לשניים. ממש פיזית. כמו הביצים שאימה למדה אותה, פעם מזמן, בילדות הרחוקה, לשבור יפה ולהפריד חלבון וחלמון.

יושבת שפופה, קופאת מקור תחת הגגון הדולף, שעונה על השער הסגור של המסעדה. ורק החושך מכיל אותה. "איננה". היא שונאת כשאומרים "איננה" רק כדי לא לומר את המילה הקשה ההיא. השכן, יוצא צבא, ואשתו הרגישה מלווים אותה עוד מילדותה. הם ואימה קשורים בעבותות של חיים. היא יודעת שלא היה לו פשוט לבשר לה על מותה, ולכן בחר במילה שכזאת.

היא מביטה בבנה הבכור. גבוה וחזק. לרגע חולפת תמונה בראשה. על מות אביה היא שמעה בעודה חובקת בזרועותיה את שירה, בתה שהיתה אז תינוקת. ועכשיו הוא, נוכח ברגע נדיר בו האישה שמולו איננה אמו, כי אם בת בעצמה.

הטלפון מצלצל. זה דוד שלה. היא לא מצליחה לשמוע מילה ממה שהוא אומר. תופסת את הבן שלה ורצה איתו בבוע החלקלק, באפלה, בחזרה אל המסעדה הטיבטית.

שם פתוח עדיין. אור, מוסיקת רקע קלילה ואנשים שותים תה עם נענע. היא עומדת ממש מתחת לראוטר של האינטרנט. מתקשרת לדוד שלה בחזרה.

לפני שהוא מוציא מילה מהפה היא אומרת לו. "אל תגיד לי. אני לא רוצה לשמוע", היא מנסה למנוע ממנו לומר לה את המילים. "אל תגיד, דוד יקר. אני יודעת. אני יודעת כבר". הוא שואל אם לחכות לה ללוויה.

ועכשיו, חודש אחרי, בחזרה בלה, היא פתאום קולטת שכל מה שאכלה בחודש שחלף הם תפוחי אדמה. ככה, באמצע ההליכה היומית שלה, ברחובות האחוריים, אלה השקטים, עם הבתים הבנויים מבוע ומקש, ונחלים קטנים וזכים חוצים אותם, וגלגלי תפילה שמנים וגבוהים הצבועים באדום מונחים בהם בכל מקום. כבר ימים שאין טעם. היא

מקפידה לאכול כדי להמשיך לתפקד, בשביל הילדים, אבל עד עכשיו לא הבחינה שבעצם האוכל לא ממש מעניין אותה. לא "טעים" וגם לא "לא טעים". היא פשוט לא שמה לב. כאילו חוש הטעם שלה במיזוט.

היא משקרת לדוד שלה כמו שהיתה משקרת לאמא שלה. "כן, הכול בסדר", כך היא עונה בכל פעם שהוא מתקשר. הוא פרופסור מכובד. הוא אמר "קדיש" על אחותו הקטנה. אין טעם להכביד עליו עם הכאב שלה.

במשך היום היא בקושי סוחבת את נשימותיה שלה.

היא דואגת לילדים, מחבקת כשצריך, עונה כשהם פונים אליה. מחייכת. כשמיה הקטנה שואלת אותה, בדאגה, אם היא בסדר, היא עונה לה: "לא, אהובה. אני לא בסדר. ייקח לי זמן. אבל אני אהיה בסדר. אז אל תדאגי, טוב?"

מיה בת 11. בדיוק בגיל שבו הייתה היא עצמה כשסבתה, אימה של אימה, נפטרה.

בלילה, אחרי שהילדים ישנים, היא שותה ושותה עד שהכול מסוחרר ואז, בדמעות, מתמסרת לגבר, שמשום מה נתקע עליה כבר כמה שנים. מאנו. גבר צעיר, נפאלי, שאומר לה כל יום שהוא אוהב אותה - ולפעמים היא גם מאמינה לו. היא מלטפת אותו, מסירה ממנו את הבגדים, מלקקת את עורו השחום החלק, אלוהים איזה עור שיש לו. מתפשטת. בקור של הלילה והסחרחורת האיומה והדמעות היא מגישה לו את שדיה והודפת את חזהו כלפי המיטה. גוחנת מעליו, נושקת לצווארו ומוציאה את כל כאבה, בשקט, בהקשבה לגופה ולליבה השבור.

אחר כך היא שוכבת לצידו עירומה, רועדת מקור, מתכרבלת אל תוך גופו
ובוכה ללא הפסקה עד שהאור עולה.

2

"The Best Chocolate Cake", ככה הם קוראים לעוגת השוקולד במסעדה הפופולרית שבמעלה רחוב צ'אנגספה. בכל ערב היא עוברת שם ומביאה לבנותיה חתיכה אחת מעוגת השוקולד הזאת. עוגת שכבות עם קרם אוורירי באמצע וציפוי רך, מתוק-מריר מעל. 70 רופי.

לפעמים לוקחת אחת גם לעצמה, אבל לא אוכלת ממנה. היא תישאר מיותרת באריזת הקרטון שלה, על השולחן הטיבטי הקטן שכולו ציורים מרהיבים הניצב בפתח חדרה, עד שתתייבש ותיזרק שלמה כפי שנחתכה.

מאז אותו יום שקט מדי, החיים כפשוטם נגמרו לה. בהתחלה היו רק כאב ואשמה וכעס. אחר כך כל אלה התאחדו לרגש אחד ומרוכז שהולם בחזה כמו הנקודה המהבהבת, זאת שמופיעה בראדאר, שמעידה על אויב מתקרב. געגוע.

ונראה לה שכל האהבה שרחשה לה מחפשת עכשיו לאן לזרום. כך, למשל, ליבה גואה כשהיא מביטה בעיני ילדיה. מעבר לכך, ובאין מוצא, היא נאגרת בחזה עד שהכול נפרץ.

החסר הוא בלתי נסבל. הסמטאות הצרות ובתיהן היפהפיים בגוונים שונים של אדמה, השוק הססגוני ודגלי התפילה המתנופפים מעליו כמו סכך צבעוני, הנמתחים מהמקדש הבודהיסטי בצד אחד ועד למסגד מן הצד השני. המשמשים המיובשים שטעמם סוכר חמצמץ, הנשים הקשישות בשתי צמותיהן הדקות, עם המבט השליו בעיניים, המסובבות את שרשרת התפילה בין אצבעותיהן, ההרים החרבים העצומים בצבעי אדום וכחול ופסגותיהם הלבנות הבוהקות, שכמו מכתרים את האופק, גלגלי התפילה המעוטרים ביד אומן וצלילו הסדיר של הפעמון. כל הדברים שהיו מרעידים את ליבה ומרעישים את כל חושיה, עכשיו שום דבר לא מעניין.

היא מעבירה את הימים מול המחשב, רואה עוד פרק ועוד פרק של "סיינפלד".

אוכלת תפוחי אדמה אפויים, צורכת אלכוהול מרוכז ומזדיינת כל לילה. היא אומרת לו שאין לה כלום יותר ושלא בא לה כלום, ושהיא כולה כלום אחד גדול. והוא אומר לה, "על מה את מדברת, יש לך הכול". אין לה כוח לדבר. היא לא מסוגלת לסבול אפילו את קולה שלה. כל העולם כרגע רועש מדי. אז היא נושקת לו ונושכת את קצות אוזניו, פטמותיו. מעבירה יד מחזהו כלפי מטה, חשה את החום בתחתוניו. נותנת ללשון שלה להחליק לאורך גבו וישבנו החשוף.

תמיד הייתה לה חיבה לסקס, מבחינתה מדובר בעניין בסיסי ויומיומי. כמו הקפה של הבוקר והסיגריה שמלווה אותו - וזה למרות שהיא לא מעשנת כבר הרבה שנים. היא לא הצליחה להבין אף פעם למה סקס לא

מופיע ברשימה של התחביבים כלגיטימי לגמרי, ואם לא כתחביב אז לפחות כפעילות גופנית שגרתית ומקובלת. אם היו שואלים אותה, היתה מבטלת את כל מכוני הכושר למיניהם ופשוט שולחת את כולם להזדיין, אבל כמו שצריך. אנשים לא מבינים, והרבה שואלים, איך אחרי שלוש לידות היא עדיין עם גוף כמו של בת 20. היא בשמחה הייתה מספרת להם.

תחת זאת היא רק מפנה את מבטה אל האופק, מחייכת קלושות ואומרת: "יוגה".

עם הילדים היא דווקא מדברת. אומרת להם שסקס זה נפלא ונהדר, אבל לא מה שיש בפורנו. לא. שם זה סתם. זה כמו לראות סצנת אקשן באיזה סרט. זה לא מה שקורה באמת. כך היא מסבירה. שני הגדולים רגילים שאמא חופרת על סקס ואהבה, אבל מיה הקטנה היא רק בת 11, ואותה זה לפעמים קצת מצחיק.

אתמול היא קמה אחר הצהריים והחליטה שהיא יוצאת, אחרי כמה ימים שבהם סגרה את עצמה בחדרה. בתה שירה הצטרפה אליה, והן צעדו במעלה ההר המוביל ל"שנטי סטופה" המפורסמת. המבנה הקדוש ממוקם באחת מדרכי היציאה מהעיר, ומתנוסס לו למעלה, בולט ומאיר כמו כוכב הצפון. הן עלו דרך הכביש, עלייה לא קשה במיוחד, סבבו את המקדש (משמאל, כמקובל) וירדו דרך המדרגות. 500 מדרגות אבן מפותלות. או אולי 503.

לא עניין אותה דבר. רק רגליה שהתאמצו ונשימתה שהתקצרה מדי פעם, בגלל הגובה. קדושת המקום, העיטורים המרהיבים, גילופי העץ

המדויקים, הכול בצבעי ארבעת היסודות הבודהיסטיים, צבעים שמחים, חזקים, אדום, ירוק, כחול, צהוב. בתה בת החמש עשרה ההולכת לצדה. הנוף הרחב וכל העיר הנשקפת ממעל. אם הם דיברו, היא לא הקשיבה להם. כמו חירשת צפתה במראות, אטומה וחסרת חיים.

בלילה ההוא היא לא שתתה אבל נשכה אותו במקומות אחרים, והשיר התנגן לה שוב ושוב בתוך הראש.

I'm gonna love you like I'm gonna lose you

ובבוקר הוא ביקש אותה מאחור, כמו בכל בוקר, ופרק את זקפתו בכמה תנועות חזקות כשהוא אוחז בה על הצד במיטה, ומניע אותה איך שמתאים לו.

בלה, העיר, היא מצליחה למצוא יופי. אולי בזכות ההרים המרשימים המקיפים אותה או בגלל המנזרים החצובים בסלע. אולי בגלל השילוב המקסים של מקדשים ומסגדים ודגלי תפילה צבעוניים שמתנפנפים בכל פינה. ואולי בגלל השקט או השווקים המוכרים תרבות טיבטית מסקרנת. ועדיין, כדי לראות את היופי האמיתי של לאדאק צריך לצאת החוצה. וזה לא כל כך פשוט.

אפשר לקחת אוטובוס מקומי. או אוטו פרטי עם נהג. אבל עדיף לקחת אופנוע.

כשהיא מרגישה שהיא נחנקת היא יוצאת על האופנוע, בלי לדעת לאן. פשוט רוכבת, בוחרת שביל וממשיכה איתו עד שהיא מגיעה לנהר, או לפסגה נעימה שמשקיפה על השדות הירוקים שבעמק.

השדות שנראים תלושים ולא הגיוניים בגלל כל המדבר הצחיח והחרב שסביבם. עונת האפונה בעיצומה עכשיו.

היא עוצרת, ויורדת לטבול רגליה בנהר. ויושבת שם, על סלע קרוב למים. שמה אוזניות ומתנתקת. לפעמים בוכה, לפעמים רוקדת. או פשוט בוהה, מנסה לא לחשוב על שום דבר חשוב. לא להתגעגע, לעזאזל. אין אף אחד בסביבה. אף פעם. לפעמים עדר פרות ועיזים רועה על הגבעה שמשקיפה לנהר.

וכשהוא בא איתה הם מבלים כמה שעות, מתחממים בשמש, משתעשעים וחוצים את הנהר מצד אחד לשני בכל מיני דרכים. מתפשטים, מזדיינים על הסלע שניצב במרכז הזרם, פשוט וטהור. הוא אוהב להביט בחזה שלה באור השמש הטבעי ולחוש את גופה, בתנועות עגולות ורכות, איטיות, מעליו. ואת רסיסי המים הניתזים על ירכיה ועל גבה. ואיך שהיא מחייכת אליו תוך כדי קצת קשה לאחרונה לראות את החיוך שלה.

היא לא אומרת לא. בדרך כלל. ואם היא עייפה מדי אז היא עושה סקס עייף, וזה דווקא אחד מהחביבים עליה. זה איטי ורגיש ונעים ובעיניים עצומות. ואם היא כועסת אז הסקס הוא אחר. וזה אחד מהחביבים עליו. כי אז היא אש והיא הכי סקסית בעולם, והיא נושכת ושורטת וצובטת ולא נותנת לו לגמור ולא נותנת לו לגעת בה, רק כשהיא מחליטה שכן, והיא

מטריפה אותו לגמרי. ואם היא עצובה אז הכול מלא ברגש, והיא כמו במדיטציה עוצמת עיניים ונותנת למה שיוצא ממנה להכתיב. זה הגוף שלהם, והרגש שמילא אותם באותו יום. כמו סיפור, כמו שירה, כמו ריקוד. כך היא נותנת לגוף שלה לבטא את כל עולמה יחד עם הגוף שלו ועם החיים, כאן, עכשיו, בדיוק עכשיו. וכך אף לילה לא דומה לקודמו. כל לילה הוא סיפור חדש. ואין רשימת ביצועים או מה הוא עשה לה ומה היא עשתה לו ותור מי עכשיו. היא לא צריכה לקשור אותו והוא לא צריך לחבוט בה. כשהיא כועסת עליו הוא מרגיש את זה היטב במיטה. וכשהוא כועס... היא נותנת לו.

ובלילה ההוא, אחרי שחזרה מהשיחה השקטה עם דודה, שבסופה ביקשה שיחכו לה ללוויה, הוא כבר שכב על המזרן בחדר, שיכור. והיא ניסתה להעירו, ללא הצלחה. רק אחרי שעה בערך הוא התעורר. היא בישרה לו והוא התחיל לבכות. ובינתיים הבנות, בחדרן היפה עם רצפת העץ והנוף הפונה לגינת הירק והלאה אל ההרים, קיפלו ואספו את כל חפציהן וסידרו היטב בחזרה במזוודות ובתיקים, והתכוננו לעזיבה הבלתי צפויה הזאת. ומומו, הנערה הטיבטית שבביתה הם התארחו, מלווה אותן ועוזרת ומחבקת אותן, ובוכה יחד איתן עד שתיים בלילה.

ויונתן, שיומיים אחר כך יחגוג 18, כבר ישב ובדק טיסות באינטרנט
שבקושי עבד.

והיא לא בכתה עדיין.

רק בלילה מאוחר. אחרי שכולם ישנו. כשהיא מצטנפת ליד אותו גבר
שיכור, גבה קעור, מתאים עצמו בדיוק בתוך מותניו, והיא חצי לבד וחצי
נתמכת בגופו. כך היא בכתה. ולא הפסיקה עד היום שלמחרת.

3

פעם אחת, כשנסעו לחבל זאנסקאר והיו שניהם בתוך הקרחונים, אחרי שהחשיכה כבר עלתה ורק הכפור והרי השלג שזהרו באור הירח הדריכו אותם להמשיך לנסוע, הוא עצר את האופנוע, הוציא תפוח מהתיק ושטף לה אותו, במים קפואים, בידיים חשופות. והגיש לה אותו. "קחי, אכלי אהובה. הרי לא אכלת כלום מהבוקר". וליבה נדם בחזה ודמעות עלו בעיניה.

הוא מערער לה כל מה שחשבה שהיא יודעת על יחסים. הוא לא מספר לה כלום, וגם לא שואל. כשהיא שואלת הוא עונה בקצרה, אבל את רוב הדברים שמתרחשים אצלו בחיים היא לא יודעת. היא חיה איתו בלי לדעת כלום.

למה אני צריך להגיד לך?

זה מה שהוא שואל, וכל התבניות של מערכות היחסים שהיא מכירה מתנפצות. האם היא באמת צריכה לדעת מה קורה איתו כשהוא לא איתה? או שהיא יכולה לאהוב אותו פשוט בגלל הדרך שבה הוא איתה כשהוא איתה?

היא קוראת לו "סופרמן" שלה. לא מפני שהוא כזה חזק, אלא מכיוון שהוא מסוגל לגרום לה אושר עצום. וגם עצב גדול. הוא מסוגל להכול. הוא כמו אסון טבע אדיר בתוכה. כזה שמזיז הרים, משנה נתיבי נהרות, מרעיד את אדמתה ואת קיומה.

באחד הלילות האחרונים של אמצע אוגוסט, כשחזרה איתו מהליכה חשוכה ל"שנטי סטופה", בעת שהגשם מטפטף עליהם והם יורדים בצעדים מהירים למטה, הפסקת חשמל פתאומית יצרה עלטה מוחלטת. הפסקות חשמל הן דבר די שגרתי בלה. וכל נוף האורות הקטנים שמרכיבים את העיר מרחוק הופך לחושך סמיך אחד גדול. בתוך הר החושך הזה הוא מגשש אל זרועה, ואז גולש ומוצא את כף ידה. בטוחים, ברורים, אוחזי ידיים, הם ממשיכים לרדת במורד ההר החשוך. ואז הוא עוצר. נושק למצחה. מוביל אותה אל הסלע שבצידי הדרך. מצמיד אותה כנגד הסלע, מפשיל את מכנסיה ונושק לה ארוכות. הרמקול הקטן ממסך עם המוזיקה שלו. חושך וגשם, והסלע הלח והקר נושק לעורה. היא מסירה את החולצה, בחזה חשוף ובמכנסיים מופשלים היא מזמינה אותו פנימה. ורק האורות המזדמנים של המכוניות והאופנועים שחולפים בדרך מאירים מדי פעם, כמו הבזק של מועדון ריקודים, את גופה העירום, עורה הבהיר, פטמותיה האדומות, רגליה המונחות מקופלות כנגד הסלע והאגן שלו, הצמוד אליה, מתנועע בקצב המוסיקה והיא מרכינה ראשה לאחור, שפתייה אדומות ובשלות ופעורות והיא כולה מתמסרת. אליו. לסלע. לגשם.

בימים אחרים היא כמעט לא רואה אותו. הוא חוזר בלילה מאוחר והיא כבר לא שואלת. היא מתקלחת לבדה, מתארגנת לשינה, מנשקת את הילדים ומשאירה את דלת החדר לא נעולה. שיבוא כשיבוא. שיכור או חצי שיכור או בכלל לא שיכור. שיתקשר מהדרך וישאל אם היא רוצה שוקולד או משהו, או שלא יתקשר ופשוט יופיע.

הדמעות עולות כל הזמן, בלי קשר לכלום. זה בטח לא קשור אליו. הגעגוע הוא בלתי נסבל. געגוע זו מחלה קשה ואף אחד, כך היא חשה, לא מדבר עליו. רות אומרת שגעגוע הוא סוג של מתנה, מפני שהוא מעיד על אהבה שהיתה. על משמעות. היא אומרת שאשריה של אימה שהותירה אחריה געגוע שכזה.

רק שהיא נותרה לבדה. בלי הורים, בלי אחים. היא וההימלאיה. אחרי מות אימה כל מיני אנשים יצרו קשר פתאום. חברות שפעם היו קרובות ונעלמו. חברות פחות קרובות שהבליחו, והניחו את זרי הניחומים לרגליה והציעו תמיכה טהורה. כמה גברים מהעבר. והיו גם חברים קרובים שנעלמו באותו יום לחלוטין. והיא הוקירה תודה על כל אדם שאובדנה נגע לליבו עד כדי כך שטרח וישב וכתב לה מילים. וכאבה ונשברה על אלה שבחרו לברוח.

האובדן, יש לו תופעות לוואי שמותירות בפה טעם מר.

אבל רות הייתה שם. מאימה לא נותר לה דבר כמעט, רק את רות הורישה לה. רות הרגישה, החזקה, החכמה כל כך. רות שראתה אותה מבעד לדמעות ומבעד לכאב, שידעה להחזיק ולהכיל. רות אשר הכירה אותה מרגע לידתה. היא הוקירה לאימה תודה על כך שידעה לרקום ברגישות ובמסירות חברות שכזאת, נצחית, שנמשכת הרבה אחרי לכתה, ושהיא מזור אמיתי לנפשה הפצועה בימים האלה. כי זה שאימה כבר איננה כלל לא אומר שחברותן בת עשרות השנים מתה ביחד איתה. בלילות היא שותה איתו, או בלעדיו, עד שהיא מאבדת תחושה.

לה היא עיר מסורתית ושמרנית מאוד. אפילו מסאז' אסור בה. חנות המשקאות היחידה שאליה אפשר להגיע ברגל נמצאת בשוק המרכזי, אבל בפאתיו, קצת חבויה אפילו. היא נראית כמו דלפק של מכירת כרטיסים לרכבת וקוראים לה Wine Shop, על אף שמבחר היינות שהיא מציע צנוע ביותר. המוכרים עומדים בתוך החנות, והקונים מדברים איתם דרך חלון קטן. אלי לא אוהבת ללכת לשם. תמיד יש תור, ותמיד כל הגברים ההודים דוחפים אותה והיא לא מצליחה להגיע אל החלון במשך דקות ארוכות. אבל היא הולכת בכל זאת. שם מוכרים בירה של קינגפישר ב-110 רופי. חוץ מהחנות הזאת יש מסעדות ספורות ועוד כמה בארים בודדים מאוד שיש להם רישיון למכור אלכוהול, אבל בהרבה יותר כסף. לפעמים, כשאין לה כוח לרדת עד למטה אל

השוק או בימים "יבשים" (על פי התרבות הטיבטית, כמה ימים בחודש נקראים dry days, ובהם אסור לאכול בשר ואסור לשתות או למכור אלכוהול), היא עוצרת באחת מהמסעדות וקונה "שחור". היא ממש צריכה לבקש את זה בלחש. מצחיק אבל זה ככה. זה עולה לה כפול, אבל מה אכפת לה. שתי פחיות בירה והיא מסודרת, או בקבוק אחד של רבע רום "אולד מונק".

בלאדאק, עם כל הבודהיסטים והמקדשים והנזירים המתהלכים ברחובות בגלימותיהם האדומות וראשיהם העירומים, לבקש משקה אלכוהולי שנקרא "נזיר זקן" זה משעשע.

לחצות בכל יום את שמונה בערב, השעה שבה היה מגיע הטלפון היומי מאימה, זה כמו לקפוץ קפיצה חופשית ממטוס. בכל ערב היא קופצת לבדה, ואחר כך מדממת על הקרקע נהרות.

ולכולם היא משקרת ואומרת ש"הכול בסדר".

היא מתחילה את הבוקר עם חצי כוס רום נקי.

הכול כל כך מגוחך בעיניה. כאילו הקיום עצמו איבד את שפיותו. לכאורה הכול כרגיל, אבל איך בעצם כרגיל כשהכול לא כרגיל. לא כהלכה. לא כתיקונו.

האם ככה נוהגים כולם? האם כל מי שאיבד אם או אב, ואנשים הרי מאבדים את הוריהם, האם כולם שותפים להצגה נלוזה ואינסופית, חוצת גבולות, וממשיכים לחיות כאילו עולם כמנהגו נוהג? הולכים ברחוב, מברכים לשלום מכרים, קונים קרואסון בדרך חזרה הביתה...

מצפינים את כאבם כאילו היה האפיקומן.

האם כל האנשים חיים בתוך בועה של כאב וזיוף?

אי אפשר פשוט לעצור את העולם קצת, ולהיות שבור?

"אני אומרת לך, הכדורים האלה יצילו אותך", אומרת לה אורלי, קרובת משפחתה ששכלה את אימה וגם את בעלה רק לאחרונה. "אין מה לחשוב בכלל. זה יהפוך לך את החיים לנסבלים".

"כן. את צודקת", היא משקרת כדי שאורלי לא תנסה יותר לשכנע אותה. מה אם גם הכדורים האלה הם סתם שקר? שהרי זה "נסבל" מלאכותי, "נסבל" מפלסטיק. כי הכאב שלה, הכאב הוא האמיתי כאן. ומה אם היא לא רוצה לוותר עליו עכשיו? מה אם הכאב הוא כל מה שנותר לה עכשיו מאמא שלה, ובלעדיו לא נותר דבר? ומה אם היא מרגישה שהיא צריכה אותו. שהוא נכון. ומדויק. כי היא איבדה את האדם המשמעותי ביותר בחייה. וזה חשוב שהיא תכאב את זה.

למה היא מתביישת בזה?

בלילה היא נותנת לו להיכנס למיטה, ובשקט לבקש אותה, להחליק ממנה את התחתונים, להרים את חולצתה מעט, מבלי להסיר אותה אפילו. היא לא טורחת לעשות דבר. היא שוכבת ומאפשרת, וזהו.

אחרי שהוא גומר וניגש למקלחת היא מתקפלת על צידה, כמו עובר. חצי עירומה. כך היא שוכבת, מרוחקת ודומעת, כמה רגעים עד שהוא נרדם. ושאריותיו בתוכה.

ומבעד לחלון ההרים כל כך מפתים, עם הינומת השלג הזוהרת באור הירח. בא לה לטפס אל ההר ופשוט לצנוח למטה בצרחות, "איך עזבת אותי?". היא מרגישה כמו ילדה קטנה, ובזמן שכולם כל כך בוגרים בעניין הזה, היא רק רוצה להחזיר את הגלגל אחורה. להקיף כמו סופרמן את כדור הארץ, ובלבד שאמא שלה תחזור. מה היא בסך הכול מבקשת. שיחת טלפון מאמא שלה בשמונה בערב. תתקשרי אמא, לעזאזל. למה את לא מתקשרת.

השקט הזה, שחוצב לה באיטיות נהר של כאב בחזה. לא משנה מה קורה, ולא משנה מה היה היום. או אתמול. ולא משנה מה עבר עליה. רעידת אדמה יכולה להתרחש, והשקט ימשיך. מעולם לא היה אין שקט ורועש ומרעיד כל כך.

ונראה כאילו על פי סדרו של העולם, השקט ילך וידעך. אבל לא כך הוא. החציבה היא איטית, מתמשכת, הנהר זורם לו ונמתח ומתארך ואיתו הכאב והגעגוע. העצב הולך ונעשה עמוק, ארוך, שחור יותר. אינסופי. האם היא בכלל תהיה מסוגלת לשמוח שוב אי פעם?

ומרתה, רקדנית אש איטלקייה גמישה וקלת תנועה, אמרה לה רק לא מזמן שאם היא נכנסת לטריפ רע, מה שמחזיק אותה זה הידיעה שהוא יעבור. שזה ייגמר.

בחשכת הלילה היא יוצאת, מניחה את המעיל מעל לכותונת הדקה שלעורה, משחילה כפות רגליים יחפות אל הבלאנסטון הגדולים שלו, מתגנבת מבעד לשער העץ, הולכת והולכת והולכת, מעלה ומעלה, חולפת על פני שביל העפר הסלול לאורך גדת הנהר והמקדש העתיק

המאובק והנטוש ומטפסת, להקת כלבי השכונה מלווה אותה. אומרים
שהם מסוכנים ושאסור ללכת לבד בחושך, ושהם הרגו כבר כמה מחיילי
הבסיס הצבאי הקרוב לעיר, אבל אלי יצרה איתם קשרים כבר מזמן.
נשימתה קצרה, הכאב בחזה הולך ומתגבר, היא רוצה למעלה. גבוה.
היא רוצה הכי קרוב לאימה שאפשר.

הקור מרדים כמעט כל תחושה בגופה. ניצבת ברגליה הדקות על קצה
הצוק, מעל לעיר החשוכה כמעט כליל. המגפיים הגדולים והמגושמים
משווים לה מראה של ילדה קטנה.

יאללה, קפצי.

4

הם מצאו אותה תועה, מהלכת אבודה וחסרת כיוון, עולה ויורדת ברחוב צ'אנגספה סביב מסעדת הבבילון, עוצרת לרגע, מביטה בחלון הזכוכית של הוויטרינה המציעה קינוחים, נועצת מבטה ב"עוגת השוקולד הטובה ביותר - 70 רופי" וממשיכה הלאה.

נמצאת ולא נמצאת, קיימת ולא קיימת, נוכחת ונעדרת, בוהה למרחקים. שבורת לב.

מדי פעם נותנת לראשה כולו לצנוח מטה, לשיערה לחבק אותו. פעמים אחרות נותנת לו לצנוח לאחור, עוצמת עיניה ומבטה, אילו היה בה כזה, מיסיר אל השמיים.

חסרת גיל. כאילו בבת אחת התעוררו בתוכה כל גילי האישה שהייתה, שהינה ושתהיה. תינוקת רכה, ילדה צעירה, נערה, כלה, אמא טרייה. הכול כרוך, משולב בחייה ובמותה של אימה, כל הנשים שבתוכה בכו יחדיו.

כאילו התפללה. כאילו צעקה, לא מפיה. צעקה שנוצרה בחזה ופרצה לה החוצה דרך עיניה הסגורות, צווארה המוטה לאחור, זרועותיה המוטלות חסרות נשמה לצד גופה.

מבחוץ קפואה, ומבפנים עולה בלהבות.

כך מצאו אותה. וכך, כנועה וכבויה, שיערה סתור, קצותיו לחים מדמעותיה, עצמות הבריח שלה בולטות וידיה רפויות, כך הובילו אותה בחזרה לחדרה.

כך היא כתבה בשובה, לאחר שהתגנבה חרישית בחזרה אל החדר והשילה מעליה את מגפיו העצומים. אחרי שמחתה מעליה את האבק והעפר ואת ריח פרוות הכלבים הלחה שדבק בה, ישבה וכתבה, ולרגע היה שקט בלב. לשחרר את פחד השמיטה. ולהישאר בחיים. עדיין חושך. קולו של המואזין נשמע מרחוק. היא הרימה עיניה מהמחשב, מקשיבה לזמירות. לראשונה זה שבועות עלה חיוך קטן על פניה.

בפעם הראשונה שהיא חצתה את הגבול היבשתי מנפאל להודו, זה היה כשעוד לא היו אוטובוסים מיוחדים לתיירים. הם העבירו 40 שעות באוטובוס מקומי מצ'וקמק, היא לבד עם שלושה ילדים קטנים. התיירים היחידים בין כל נוסעי האוטובוס, כולם גברים נפאליים. מיה הקטנה יושבת עליה כמעט כל הדרך. זה היה ביוני, ימים לוהטים ולחים. המושבים קרועים ושבורים, החלונות לא נסגרים כמו שצריך ונפתחים

בכל פעם מעצמם. באמצע הלילה מיה זזה מעט מתוך שינה, ואחד
הכפכפים שלה עף מבעד לחלון הפתוח אל החושך שבחוץ.
כל הדברים שלהם היו מאופסנים, קשורים היטב על גג האוטובוס. וכך
היא נותרה עם ילדה חצי יחפה בת חמש.
זה רק הצחיק אותה. "אבל אמא, מה נעשה עכשיו?", שאלה אותה
שירה.
"שטויות", ענתה לבתה האמצעית האחראית בחיור, "נקנה איפשהו
בגבול".
את הכפכפים שנקנו בחנות מכולת פצפונת במהינדראנאגאר, עיר הגבול
הנפאלית המאובקת, בצבע סגול עם הדפס של ספיידרמן, מיה נעלה
במשך כמעט שנה אחר כך.
מהגבול הם עלו למנאלי, אבל באותה עת היא לא העזה להמשיך לעשות
את הדרך למעלה ללאדאק, דרך שנחשבת לאחת המסוכנות
והמאתגרות בעולם. דרך מפותלת, לעיתים על קצהו של צוק, חוצה
קררונים, המתפתלת לה עד לגבהים של למעלה מ-5,000 מטר. רק
כמה שנים אחר כך, אחרי מונגוליה ואחרי בקשת הגירושין של בעלה
ואחרי רעידת האדמה הנוראית בנפאל. רק אז.
לפעמים, ביום ההולדת שלה, היא אומרת לילדיה שהיא מרגישה
שהפעם היא גדלה בהרבה יותר משנה.

המשפחה הלאדאקית שאצלה הם גרים עוטפת אותה ברכות, מכל הכיוונים. הם דואגים לבנות, מכינים להן ארוחת בוקר בכל יום, מזמינים אותן לשבת איתם בסלון המשפחתי, לצפות בטלוויזיה, לשתות תה חם. הסלון המסורתי בלאדאק מציע כריות על הרצפה ושטיח חם ונעים. את התה הם מגישים על מגשים ומניחים על השטיח, ולכבוד ארוחת הערב המשפחתית הם פורשים יריעת בד, כמו מפה, על אותו שטיח ומניחים את הסירים והכלים כך, עליה. הם עצמם יושבים על שטיחונים המונחים על הרצפה. הבנות נמצאות איתם הרבה בסלון המוזר והחמים הזה, עם השטיח והכריות ומסך הטלוויזיה השטוח הענק שתלוי על הקיר. אין שולחנות אוכל בתרבות הזאת, אבל צלחת לוויין יש.

בשקט, בלי מילים מיותרות, הם נותנים תמיכה אינסופית. כאילו שאיזה ענק הכניס את כפות ידיו הגדולות והרכות כמו ערסל תחת רגליה, והוא שומר ששום דבר לא יתפרק.

יונתן נפגש מדי פעם עם חברים וצעירים תרמילאים, מדי פעם יושב עם בעלי החנויות הקאשמיריים ומשחק איתם שחמט, וכמעט בכל יום הולך לקיר הטיפוס בעיר. לפעמים גם מיה מצטרפת אליו. אל קיר הטיפוס מגיעים מטפסים מכל העולם, והמדריכים שם נחשבים למטפסים הטובים ביותר בהודו.

והיא? היא יכולה בשקט לשכב כל היום במיטה. לשכוח שהעולם התרסק. לשכוח שיש לה ילדים שתלויים בה. או שצריך לאכול. או שיש פוליטיקה. מזל שהאתר שלה מכניס לה מעט כסף בלי שתצטרך לעשות כלום. פעמיים-שלוש בחודש היא מקבלת הזמנה למאמר ממגזין זה או

אחר, ואז היא מגייסת את כל-כולה ומתרכזת למשך כמה ימים, ומצליחה להוציא מתחת ידה טקסט סביר למדי. מעבר לכך, ומבלי להרגיש, היא בעצם כותבת כל הזמן.

המילים פורצות ממנה כמו האדים שמתפרצים להם במפתיע בסיר הלחץ.

היא רוצה להיות שיכורה ומסוממת כל היום. מהבוקר עד הלילה. חייבת מיסוך, חייבת משהו שיקהה. שיהפוך את העיניים שלה לחצי עצומות ואת המחשבה לכאן ועכשיו וזהו. בלי עבר, בלי עתיד. רק עכשיו. מסוחררת, שרק תנסה ללכת ישר. זה הכול. רק ללכת בקו ישר. אילו אפשר היה, הייתה רוצה להיעלם. למות קצת ביחד איתה.

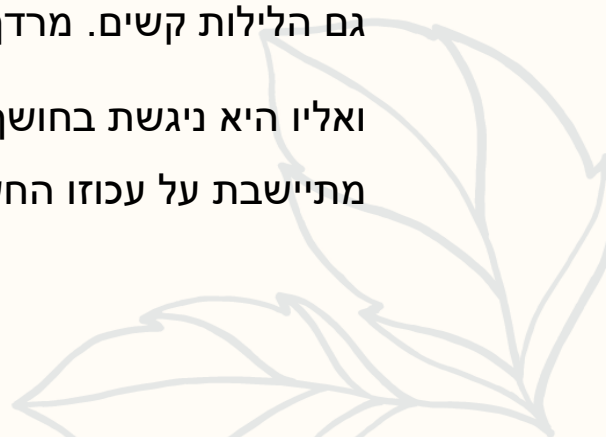
אבל כשאת אמא, אין לך הפריבילגיה להישמט ככה.

כשהילדים מודאגים ממנה, היא רק אומרת "תנו לי קצת זמן. מבטיחה לחזור. אני אהיה בסדר אם תיתנו לי להיות קצת לא בסדר".

ונראה שהם היחידים שמבינים. יונתן אומר לה: "תתאבלי אמא. תתאבלי, תכאבי עד הסוף. אנחנו נסתדר. ואת... את צריכה לעבור את התהליך הזה". ומיה נכנסת מדי פעם לחדר, וכשהיא מוצאת אותה בוכה היא פשוט ניגשת ומחבקת אותה דקות ארוכות. בשתיקה.

הימים קשים לה, והיא רק מחכה ללילה. ובכל לילה היא נזכרת שבעצם גם הלילות קשים. מרדף סיזיפי אחר תחושה כלשהי של הקלה.

ואליו היא ניגשת בחושך, שיכורה עם תחתוני חוטיני מינימליים, מתיישבת על עכוזו החשוף. מושכת גבו בשמן משמש, השמן הכי טבעי

שאפשר להשיג בלה, ומעסה את גבו ואת ישבנו, עורה נוטף ונמס אל תוך עורו.

מסירה את תחתוניה, ומעסה אותו כך בעירום. ואז מציתה את מה שנשאר מהג'וינט שלו. לוקחת שאיפה גדולה, כאילו זו הנשימה הראשונה שהיא לוקחת. כאילו יצאה עכשיו מהרחם, תינוקת זכה. הסחרחורת מגיעה מיד. היא ממש מרגישה איך אישוניה מתרחבים הרבה מעבר לפנים שלה. כמו גדלו ויצאו עצמאית, שני ירחים מלאים, לבנים ועטורי הילה אי שם בשמיים.

שופכת מעט מהשמן לכפות ידיה, ופונה אל איברו. מעסה אותו בשתי ידיה, ואחר כך האשכים. בעדינות, באיטיות, בהנאה עצומה. היא אוהבת לשחק עם הגוף שלו. היא לא חושבת כלל על ההנאה שלו, אלא רק נותנת לסקרנות ולתאוה שלה לנוע ברחבי גופו, ברכות ובשמחה. היא מסוחררת לגמרי, והוא רק רוצה אליה. היא לא נותנת לו. היא רוצה להמשיך לשחק, ואין לה כוח שיפריע לה. הוא הודף אותה, אוחז בשדיה, מוצץ אותם וחודר אליה בכוח.

5

כבר שבועיים שהיא דועכת וצוללת מטה, מגרדת תחתיות. התהום עמוקה וחשוכה וקשה לנשום, ושם, בדיוק שם, טוב לה.

פעם בשבוע היא נכנסת לאינבוקס. סופרת את המיילים, רושמת לעצמה את השמות, משננת את הסיפורים. אחר כך אוספת את עצמה והולכת דרך הכביש המאובק של רחוב צ'אנגספה, שמשפצים כבר שנתיים, עד למינימרקט שבמדרחוב. שם היא קונה שרשראות של דגלי תפילה צבעוניים. חמישה או שישה או עשרה. תלוי כמה מיילים היו השבוע. ואז פונה אל עבר המנזר, שמאלה מהרחוב הראשי, די קרוב לחנות המשקאות. נכנסת חרש מבעד לשער, חולצת נעליים וצועדת אל תוך מבנה התפילה המרכזי. ריח חמאה מומסת וקטורת מכה בנחיריה. שם, מצד שמאל, יושב בפינת הברכות הנזיר התורן. היא מגישה לו את שקית השרשראות ללא מילה. הוא מוציא אותן אחת-אחת, לוחש וממלמל מזמורים, בוזק אורז וסוכר ומגיש לה אותן בחזרה. היא מניחה בקערת התרומות שטר של 100 רופי, מצמידה כפות ידיה אחת לשנייה אל מול חזה ומודה לו.

ביציאה מהמקדש היא חולפת על פני גלגלי התפילה המסודרים בשורה ארוכה, שעליהם חקוקים מזמורי תפילה בכתב הציורי הלאדאקי, ומעבירה כף ידה בכל אחד מהם, כמו ליטוף שמיד גורם להם להסתובב.

אחר כך פונה אל עבר המשרד של טצרין (לחצי מהאנשים בלאדאק קוראים טצרין. לחצי השני קוראים סטנזין), חבר לאדאקי תזזיתי ומצחיק שפגשה לפני שנים אי שם ברישיקש, המנהל סוכנות טיולים. אוספת ממנו את מפתחות האופנוע שלו, לוקחת אישור חתום, מניחה לו להלביש עליה את מעיל העור שלו ויוצאת לדרך. מתפתלת מעלה-מעלה-מעלה-מעלה אל עבר הקארדונג-לה, מעבר ההרים הגבוה ביותר בעולם, המתנוסס ממש מעל העיר.

שם, כשדמעות בעיניה וכולה כוונות טובות, היא לוקחת שרשרת-שרשרת, קושרת קצה אחד בצידו האחד של העמוד המרכזי הניצב בפסגה, מותחת את הדגלים שיתנפנפו היטב וקושרת את הקצה השני. מתנשמת מחוסר חמצן ורועדת מקור, כל שרשרת היא בעלת חשיבות כאן.

זה התחיל כשכתבה בדף שלה בפייסבוק על כך שהיא הולכת לתלות שרשרת תפילה לזכרה של אימה, כך שכל הטוב שהיתה בחייה יתפזר אל העולם, דרך ההרים והרוח והנהרות. ושאלה אם מישו רוצה גם, שתפילותיו יתחזקו מעוצמת כוחות הטבע. מאז, בכל שבוע מצטברים המיילים בבקשות, והיא כבר לא תולה כלום למענה, אבל מה אכפת לה לעשות משהו טוב למען מישו אחר.

גובה 5,600 מטר. אסור להישאר בגובה הזה יותר מדי זמן. היא עוזבת כשהסחרחורת כבר מורגשת היטב.

בדרכה למטה היא עוצרת ליד מקדש קטן ונקודת תצפית. סביבה הרים חרבים ולראשיהם מצנפת של שלג בוהק. תחתיה מדרונות ירקרקים, ונחלים קטנים זורמים בינותיהם. משמיעים צליל פכפוך נעים ומרגיע. הערב מפציע. גבר הודי מרופט חולף על פניה עם תרמוס גדול. היא יכולה להבחין שהוא לא מבני האזור. אולי הגיע לכאן מהדרום. היא מבקשת צ'אי, והוא מוזג לה לכוס קרטון קטנה. 10 רופי. הצ'אי המתוק מחמם את ליבה ואת כפות ידיה, והיא פותחת את המחברת וכותבת: "מתי הפכה התשוקה למשהו רע כל כך? מתי הנזירות, הסגפנות האיפוק קיבלו מעמד אצולה, כאילו שמדחיקי התשוקה הם איכשהו האנשים הטובים יותר.

"וכל השאר, אלה שמזדיינות באור מלא, עם שני גברים או עם שתי נשים ביחד, אלה שאוהבות ללקק, אוהבות סירופ שוקולד חם על השפתיים, שטועמות סוכריות קופצות מהאיבר של הגבר שלהן, שנותנות לשיערן ליפול על מצחן חופשי ומאושר; שילכו עם חזייה רק אם היא מציצה מעדנות מבעד למחשוף וכל התחרה שלה יחד איתה. אלה, משהו מלוכלך שם בלב שלהן. אין סיכוי שליבן טהור, שכוונותיהן טובות. "כי הן אוהבות סירופ שוקולד מתוק ומרוכז. וסוכר. כן, סוכר בקפה שלהן".

כששבה מלתלות עוד שרשרת תפילה צבעונית ומבורכת, בעבור עוד נשמה שסועת לב שביקשה ממנה את השירות הזה, היא שואלת את

עצמה אם זה בכלל נכון. אם מותר לה. שהרי היא אוהבת קפה עם סוכר,
וקצת מתביישת בזה. ולילותיה מלאים בביטוי עצמי נחות ומעושן.
וסוכריות קופצות. אבל ליבה מלא כולו באהבה. איזה מין חינוך היא
קיבלה, שלא מתיר לשני הדברים הללו להתקיים בו-זמנית?

האם אפשר להיות רע וטוב ביחד?

האם קיים בכלל אדם שהוא רק טוב או רק רע?

ואם כך הוא, ורובנו איפשהו בין זה לבין זה, איך זה שלא נמצאה עדיין
הגדרה הולמת שתדייק נכוחה?

היא מתפתלת לה מטה, לאט מצליחה לחזור ולנשום מלוא ריאותיה. כבר
חושך. היא נכנסת לבית המשפחה. חמימות וריח בישולים הולמים בה.
כפות ידיה מפשירות כמעט מיד. הבנות רצות ומחבקות אותה. לפעמים
הן באות איתה, הן אוהבות את הרכיבה, את הדרך. הן אוהבות לתלות
איתה את השרשראות, ליצוק מעט משמעות בחייהם של בני אדם
הזקוקים לזה. אבל היום היא לא סיפרה אפילו שהיא יוצאת. "איך היה?"
הן מתעניינות. "היה נהדר", היא מחייכת אליהן, ולא מרפה מהחיבוק.
ליבה גואה מאהבה אליהן ומתחושת אשמה קשה, בו-זמנית. על כך
שהיא מתקשה כל כך להתאושש. והן... הן זקוקות לה.

שנתיים קודם לכן עלו מיה, היא ומאנו באופנוע וחצו את הפאס הזה יחד.
ואחרי נסיעה ארוכה בכבישים מתפתלים בתוך נוף גלוייה מתמשך של

פסגות, נהרות ונחלים, גשרי עץ ציוריים, פרחי בר צבעוניים ושפני סלע שמציצים מכל עבר, הגיעו אל עמק נוברה והתארחו בבית משפחה מקומית הבנוי מעץ ומבוץ. משם המשיכו ונסעו עד לגבול פקיסטן והיא רצתה להיכנס קצת, להרגיש את הארץ האסורה. אבל החיילים בשער לא נתנו לה. "אם נכניס אותך תהיה כאן תקרית דיפלומטית", אמרו לה בחיוך.

אז היא לקחה את מיה, שהייתה אז בת תשע, אל קבוצת הנשים הפקיסטניות שחיכתה בצד הדרך לחצות בחזרה אל ארצן, ודיברה איתן, ולחצה את ידיהן, ומיה שיחקה עם הפעוטות והרימה אותם על ידיה וחייבה אותם. היא רצתה לגשת אליהן כך, בפשטות, לא כנציגת ארגון צדקה ולא כאשת צבא אלא סתם, כאשה. אישה אל אישה. ולהניח בידיהן צרור של ידידות ואהבה. סתם כך. והיא צילמה את מיה מחבקת את אחד הפעוטות, שיהיה לה למזכרת. היא ידעה שבתוך כמה שנים מיה תבין עד כמה התמונה הרגילה הזאת היא כל דבר חוץ מרגילה. וכך ניצבו להן שתי תמונות, האחת של בת התשע עומדת על פסגת מעבר ההרים הגבוה ביותר בעולם, והאחת שלה מחבקת פעוט פקיסטני, ואלי לא יכולה היתה לדעת איזו משתיהן תהיה משמעותית יותר עבורה כשתגדל.

לילה אחד, בשתיים לפנות בוקר, היא קמה. מביטה לצידה. במיטה ישן אותו גבר, והיא לא מצליחה לזכור אפילו אם היה סקס היום או לא, ומתי הוא חזר. ומה הוא אמר. אם בכלל.

היא מביטה בו ארוכות. יושבת רק בתחתונים. בחזה חשוף. והירח העגול הגדול המלא מציץ לה מהחלון, ומטיל אור לבן בוהק על שדיה. ירח מלא זה אומר שחלפו כבר חודשיים. היא זוכרת היטב איך הביטה בירח המלא והתרגשה ממנו, כרגיל, ובמיוחד בלאדאק, שם לירח יש קסם אחר. שם הוא כאילו קרוב יותר. בלילה שאחריו אימה כבר לא הייתה. מאז, הירח הוא שמנחה אותה. והיא כאילו הניחה את אימה שם, אצלו. ירח מלא זה אומר שעוד חודש חלף. כמעט.

"אישה תמיד צריכה להקשיב לירח. לעקוב אחריו, להיות איתו בקשר. הוא מורה הדרך שלנו, הנשים", היא חוזרת ואומרת לבנותיה, מאז שהן קטנות, "תבטיחו לי שתמיד תסתכלו על הירח". והבנות לרוב שוכחות ולא ממש מתייחסות, אבל היא יודעת שיום יבוא והזרע שזרעה אצלן ינבוט. היא לא מודאגת. יגיע לילה שבו הן יביטו לשמיים ויבינו. ולא ישכחו יותר.

כמה שנים אחר כך, כששירה תבחר לקעקע את פרק ידה השמאלית בציור של ירח, היא תדע. הזרע נבט.

היא העירה אותו ואמרה בשקט: "אני עוזבת מחר. אתה מצטרף אליי?"
הוא לא הבין מה קרה. הוא היה מטושטש לחלוטין, לא ידע בכלל מה
השעה ומה האישה העירומה הזאת רוצה ממנו.
"כן".

הוא מלמל את הדבר היחיד שרצה לומר לה ונרדם שוב.
היא לא ישנה כל הלילה.

בשש בבוקר התחילה לארוז. בתשע העירה את הילדים. ילדים
שמטיילים באופן קבוע לא ממש צריכים לקום בבוקר, והיא דווקא אהבה
לתת להם לישון ולהתעורר לאט. היא האמינה שזה הרבה יותר בריא,
גם פיזית וגם נפשית.

הילדים לא הבינו אבל לא התווכחו. לא מתווכחים עם אמא עכשיו.
בעשר ירדה למטה לרחוב הראשי, וחיפשה מכונית שתוכל לקחת אותם
עוד באותו יום. בעצם ג'יפ. ג'יפ יהיה מוצלח יותר ליעד שאליו היא רוצה
להגיע. בצעדים מהירים וברורים עשתה את זה. דקה ורזה, בג'ינס צמוד
ושיער ארוך חלק ונחישות בעיניים.

אחר כך חזרה, העירה אותו ועדכנה אותו בחדשות. הוא לא זכר דבר
ממה שקרה בלילה, אבל ממילא הוא נשאר שם רק בשבילה, אז ממש
לא היה לו אכפת לעזוב ולבוא איתה לאן שרק תרצה.

היא אולי לא התייחסה אליו תמיד ברצינות, ותמיד אמרה לו שהיא
"זמנית" וגם לא לגמרי בטחה בו, אבל הוא, מבחינתו, היה שלה בלבד.
לא הייתה לו אישה אחרת מלבדה, אף אחת לא עניינה אותו. היא היתה

האישה הכי שברירית והכי עוצמתית שהוא פגש. האישה הכי סקסית בעולם והכי יפה והכי משוגעת והכי אמיצה. הוא פשוט לא אמר לה את זה, ולא בגלל שניסה להסתיר, אלא כי חשב שזה ברור ומובן לה לחלוטין. היא הרי יודעת, לא?

הוא קם, תרמוס גדול עם תה חם ניצב ממש ליד הדלת כמו בכל בוקר, והיא ניגשה, הרימה אותו ומזגה לו אל הספל עם העיטורים הטיבטיים. הוא שתה את התה שהגישה לו, ארז את מעט הדברים שהיו לו והתיישב על אדן החלון לעשן את הג'וינט של הבוקר.

כמו תמיד, היא מתרגשת לצאת לדרך. נפרדת מהמשפחה האהובה והתומכת בלי לדעת מתי תראה אותה שוב, נכנסת לאוטו, ליד החלון, שם השמש מחממת דרך השמשה, והנסיעה מתחילה. הכי טוב בדרך.

"אמא, לאן נוסעים?", יונתן שואל בהיסוס.

"אנחנו הולכים לחצות את הטאנגלאנג-לה", היא עונה בביטחון, "ומשם עמוק אל תוך ההרים. אני רוצה לפגוש את שבטי הנוודים האמיתיים. אלה שרועים את היאקים במעלה ההימלאיה".

הילדים מביטים זה בזה ושותקים.

שנה קודם לכן הם הצטרפו איתה למשלחת של רופאים טיבטיים מסורתיים, ויצאו אל עבר הכפרים הבודהיסטיים המבודדים בחבל זאנסקאר. שבועיים של רכיבה על אופנועים והליכה בשטח, מעל צוקים

ונהרות תחתיהם מטה. בין מנזרים חצובים בסלע, מקדשים המציצים מצלעי ההרים, שותים ממי הנחלים והנביעות. הם התארחו בבתי הכפריים, הבנויים מבזך וקש ואבן, מבלי להבין מילה אחת. על רצפת הבזך הם ישנו ואכלו מתבשילי הירקות והלחם, כולם מתוצרת השדות שלצד הבית. את הבישול קיימו באמצעות כופתאות של גללי הצאן והבקר שיובשו בשמש ונאגרו, מונחות זו על זו על הגג השטוח, ולאחר הובערו בתנור הקטן שבמטבח הבית.

הילדים קיבלו הכול בטבעיות. את מילוי הבקבוקים בזרם המים הצלולים הנובעים מן הסלע, את הלינה על מזרני קש על הרצפה, כשעל הקיר לצידם מטווים של קורי עכביש עצומים, את ההליכה מעלה ומטה בפיתולים ובתהומות בגובה 4,000 מטר, את הכפור בלילה ואת השמש הקופחת ביום, את האנשים הפשוטים ומקבלי הפנים, החמים ויפי המראה, למרות הלחיים האדומות מדי ועורם היבש המתקלף, שלא יכלו להחליף מילה אחת איתם אבל החליפו רגשות מאחד לשני בלי שום בעיה. באין שפה על השפתיים, מדברים עם העיניים – ואת מה שהעיניים אומרות, כל אדם בעולם מבין. מיה התאהבה בכל משפחה שאצלה לנו, וגם בעיזים, בבפאלו ובעגלים שסבבו את הבית, כחלק מהמשפחה המורחבת.

היא צילמה כמה סרטוני וידאו שבהם היא, הקטנה, מסבירה על אורחות החיים המופלאות האלה ומראה אותן מקרוב. סרטונים נדירים ויקרי ערך כל כך עד שאלי שמרה עליהם בשתיקה, כמו אוצר בלום, ומעולם לא פרסמה אותם.

הרופאים היו בודקים את כל תושבי הכפר ומציידים בתרופות, לפני שהחורף מתמקם לו ומנתק את כל דרכי התעבורה למשך כמה חודשים. הם מניחים אצבעות על מפרק כף היד ומרגישים את הדופק, ואחר כך נותנים תרופות שנראות כולן אותו הדבר, כמו כדורי שוקולד קטנים. או שהיו מחליטים שמוטב לטפל בכוסות רוח. ולעיתים רחוקות היו עושים מוקסה, מין שריפה חיצונית נקודתית באזורים שונים בגוף, באמצעות מכשיר ברזל מיוחד. פעם אחת הם עשו את זה לאישה בכתף, ופעם אחת לגבר, בראש. הילדים היו המומים. ריח השיער השרוף נותר באפה במשך שעות אחר כך.

הבנות היו יושבות לצד הרופאים ועוזרות להביא את התרופות, להזמין את האנשים אחד-אחד, לחלק משחות שיניים ומברשות שיניים לכל אחד ולנהל את הרישום.

לפעמים בערבים היו יושבים כולם יחד, משחקים קלפים וצוחקים בלי שתהיה שפת מילים ביניהם, והיו ימים שבהם מיה היתה הולכת איתם, שלושה קשישים טיבטים, יד ביד, כל היום. בזריזות ובעליזות היו הולכים, וכשהיו עוצרים למנוחה היא הייתה מחכה לאלו ולשירה שיגיעו כבר, ומצביעה להן מלמעלה מהמרפסת של המנזר על ברז המים, כשהן סוף-סוף הפציעו בשביל העפר המאובק תחתיה.

מאז ומתמיד רצתה אלי לפגוש את נוודי ההרים. אלה החיים במעלה ההימלאיה יחד עם עדרי היאקים המפוארים שלהם, נעים מטה או מעלה על פי מזג האוויר ושטחי המרעה של הצאן והבקר. אלה המתמקמים

לצד נחל, מקימים סוכות ומשטחי רביצה לבעלי החיים ושוהים תקופה, עד שהמזון מידלדל או שמזג האוויר כבר לא מתאים ליאקים.

כמו שיצאה, כמה שנים קודם לכן, לפגוש את הנוודים המונגולים, הנעים להם בערבות יחד עם משפחותיהם, אוהליהם הלבנים העגולים ועדרי הצאן, או הסוסים או היאקים וכל אשר סביבם. יש מעטים הרועים את עדרי הגמלים.

אליהם היא רצתה. לשבת איתם קצת. לשתות תה. להביט בנשים, באימהות, בשבט. כאלה שלא שואלים את עצמם אם לנדוד או לא. אם זה טוב או רע. כאלה שלא מכירים חיים ללא תנועה, ללא זרימה, ללא חיבור עם הסביבה, עם הטבע, עם האדמה, עם השמיים והרוח והמים. בדיוק נסיעות כאלה היא אוהבת. היא עוצרת את המכונית לרגע במורד רחוב צ'אנגספה ומצטיידת בכמה עוגיות, במיץ וכמובן לוקחת איתה כמה פרוסות מעוגת השוקולד הטובה ביותר, שיהיה לילדים כיף במהלך הדרך. אלה הם הדברים הקטנים שעושים אותה פשוט מאושרת.

את הטאנגלאנג-לה, מעבר ההרים שעל פסגתו נכתב בשלט שהוא "הפאס השני בגובהו בעולם", הם חוצים בלי לעצור כמעט. נהג הג'יפ שלהם הוא חבר של טצרין שהם כבר מכירים, והוא נהג מנוסה המכיר את השבילים, וגם את ההרים שאין בהם דרך או שביל כלל. הוא פשוט נוסע בינות להרים, במרחבי המדבר.

ברדיו מתנגנים שירים הודיים, והם נוסעים לצד נהר שוצף וכחול.

היא שמחה שיצאו. זו הייתה החלטה טובה. הייתה צריכה את המעבר הזה, את השינוי. היתה חייבת לצאת מהמערה החשוכה שבה בקושי נשמה בשבועיים האחרונים.

האוטו מתפתל מטה ממעבר ההרים. אלי אוהבת את הפיתולים האלה. השילוב בין מראה הנחש של הכביש תחתיה וההרים שסובבים את הכול יפה בעיניה.

בתום הירידה האיטית הם נוסעים מעט בכביש המהיר הישר, ואז חותכים פנימה. הם עוצרים בדאבה קטנה לצד הכביש וקונים מיני עוגיות וביסקוויטים מקומיים, וכמה חבילות של מרק אטריות אינסטנט שפופולרי מאוד בהודו. הם קוראים לו "מאגי", ואוהבים אותו מאוד. הם יאכלו אותו גם ככה, יבש מהאריזה. אטאל הנהג אומר שיחלקו את כל זה לאנשי השבטים.

האוטו מתחפר לו בינות להרים, ללא דרכים וללא כביש. נסיעה חופשית לצד נחלים, מעבר לגבעות וסביב ההרים.

לעת ערב הרכב מתפתל בסיבוב ארוך, ומעבר לו מבצבץ יישוב כלשהו. כפר באמצע הכלום הצחיח. אלי מתרוממת על המושב, מצמידה עיניה לשמשת החלון. כן. כפר אמיתי. בתי אבן וגגות פח מאולתרים, בגדים צבעוניים תלויים לייבוש, כמה כבשים והמוני יאק בכל מקום. ליד הכפר זורם נהר, מעליו מתוחים דגלי תפילה צבעוניים, ועשן מדורות הבישול מנקד את הנוף ומפיץ את ריח הנוכחות האנושית באופן ברור.

אטאל עוצר את האוטו לצד הנהר, בשולי הכפר. קבוצת יאקים רועה בשקט ליד הרכב. הם יוצאים מהאוטו, השמש כבר שוקעת וקר נורא.

אלי מרגישה את נשימתה מתקצרת, גם מהתרגשות וגם בשל הגובה.
אין לה מושג באיזה גובה הם נמצאים, אבל היא מרגישה את
הסחרחורת המוכרת לה משהות בגובה רב.

הם מתקרבים לאחד הבתים, שני ילדים קטנים משחקים להם בחוץ. מיה
ואטאל ניגשים אליהם ונותנים להם חבילת עוגיות. אימם יוצאת לקראת
שני הזרים, מחייכת ואוספת את הילד הקטן אל זרועותיה. אלי נרעדת.
איזה מחזה מרהיב. היא מצלמת את שניהם בהתרגשות גדולה.
לימים זו תהיה אחת התמונות האהובות עליה ביותר, וכל העוקבים שלה
יכירו אותה היטב.

הם מוזמנים אל הבית פנימה, והאם מבשלת להם תה בחלב יאק טרי.
קירות שבנויים אבן על אבן, גג פח וקש. בפנים חשור ורק אש תנור
הבישול הניצב במרכז מאירה מעט. הם יושבים כולם סביב התנור, על
מצעי שמיכות מצמר יאק עבה. אלי רוצה לצלם את שירה שותה את
התה המוטרף הזה בתוך בית הנוודים המדהים הזה, כאן בלב
ההימלאיה הנידחת, אבל הכול חשור מדי.

אחרי שהם יושבים מעט בפנים הם יוצאים שוב החוצה, מוצאים מקום
להקים בו אוהל, מדליקים אש בזריזות ומחממים מים למרק.

שירה ומיה יוצאות אל היאקים הרועים לידן. חיות הענק, בפרווה שחורה
וסבוכה, קרניים אימתניות וזנב מהודר, הן כה עדינות ושקטות שכמו שהן
נראות מאיימות, כך הן גורמות ללב השווה לידן להירגע. לנשימה
להעמיק. יש משהו בחיה המיוחדת הזאת שנוסף ביטחון.

יונתן שומר על המדורה. אלי מארגנת את פנים האוהל.

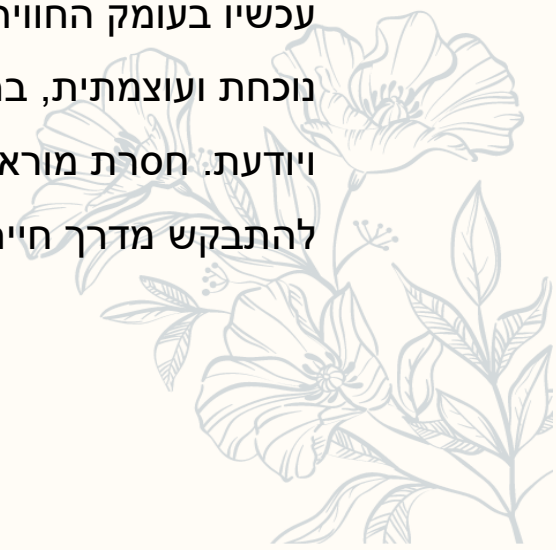

הם יושבים ליד המדורה שעות ארוכות. הלילה צלול, וקפוא. ונדמה כאילו
כל הכוכבים בעולם התקבצו מעל ההרים האלה. השמיים שחורים,
נוצצים וזוהרים. הירח עולה מאוחר, כאילו שם לב שהכוכבים מסתדרים
גם בלעדיו.

הם מבלים כמה ימים יחד עם נוודי היאקים. מצטרפים למרעה, לאיסוף
עצים, להכנת כופתאות גללים להסקה ולבישול. הם צופים בנוודים
כשהם חולבים, אוספים צמר, מכינים חוטים וטווים יריעות בד, צעיפים
ושמיכות. מיה מתאהבת בגורים הקטנים, ושירה מתאהבת בילדי
הנוודים המתוקים והשובבים, העוטים על עצמם שכבות-שכבות של
בגדים, שלושה זוגות מכנסיים, ארבעה סוגים של סוודרים וסוויטשרטים,
הכול נראה מהוה ומאובק וחסר צורה וצבעוני ביחד, ומדיף ריח חריף של
עשן מימים ימימה וסבון כביסה ברקע.

הם שותים עם נוודי ההרים כל היום תה חם בחלב יאק, ואוכלים מיני
מאפים יבשים וקשים לבליעה בטעם של מדורה, ומרקים מסורתיים.
הם משתובבים לצד הנהר ומימיו הקפואים, טובלים רגליים וכפות ידיים
ומתיזים בעליזות זה על זה.

אלי מתקשה להאמין שכל היופי הזה ממש קורה. שהם מטיילים ממש
עכשיו בעומק החוויה. המפגש. ההרפתקה. התחושה היא של קיימות
נוכחת ועוצמתית, ברורה ומבוססת. מסורת עתיקת שנים, בטוחה
וידועת. חסרת מורא. ההיפך מאותם ארעיות וחוסר ודאות שעשויים
להתבקש מדרך חיים תנודתית שכזאת.

בערב האחרון בכפר היא מוציאה מהתיק את שרשרת דגלי התפילה האחרונה שנותרה לה. ניגשת אל הנהר, חולפת לצד כמה יאקים. עוצרת רגע. מביטה בהם, לוקחת נשימה עמוקה, מתקרבת אליהם לאט, בעדינות, ומעבירה את כף ידה על הפרווה של אחד מהם. ליבה נרעד. החיה האימתנית לא מגיבה תחילה. הפרווה סמיכה, רכה מאוד, כמעט אוורירית אבל עבה הרבה יותר משציפתה שתהיה. אלי ממשיכה, דפיקות הלב מתחזקות. הוא מסובב ראשו אליה, עיניו פוגשות בעיניה, ואז מרכין ראשו וממשיך ללחך את העשב הדליל. בא לה לחבק אותו חזק. ללטף ולתת לו נשיקה על גשר האף. היא מתרחקת ממנו אט-אט. היא יורדת לגדת הנהר, ומותחת את השרשרת מעץ אחד לשני.

למחרת בבוקר הם נפרדים מאנשי השבט, בחיבוקים. הרועים מציידים אותם בבקבוק חלב, ואל אלי ניגשת אחת מהנשים הקשישות ומניחה בידה שמיכה מעשה ידיה. בחיוך חסר שיניים היא לוחצת את כפות ידיה, בחום ובחיבה. אלי מרגישה איך הדמעות מציפות את עיניה, אבל שומרת בפנים. תחת זאת היא שולחת לה מבט אסיר תודה.

יש באלי מין קסם שכזה בעיניים, שילוב של כאב וסקרנות ותמימות שגורם לאנשים מסוימים לשקוע בהן רגעים ארוכים.

השמיכה תשמור עליה חמה ורגועה בלילות הבאים, ולימים, כשתשוב לבקר בארץ, תניח אותה למשמר אצל רות, כי רות מבינה בדיוק מה זה לאהוב את הדרך.

7

הם ממשיכים בדרך, בחזרה לכיוון מנאלי.

זאת הדרך האהובה עליה ביותר. יומיים של נסיעה בתוך נופים עוצרי נשימה של נהרות צלולים, מפלים מרהיבים, קרחונים, כפרים נידחים, מעברי הרים מהגבוהים בעולם וטבע בראשיתי במלוא הדרו.

היא נועצת מבטים בחלון ובנוף שמעבר לו. כפרים קטנים מציצים מדי פעם בינות לפסגות הלבנות. בתים מאבן ומעץ וגגות צפחה. העיזים לפעמים מציפות את הכביש, והרכב מאט ומחכה בסבלנות עד שהעדר יחצה. ברגעים אחרים הנהר כמו חוצה את הכביש, והאוטו נדרש לנסיעת מים מאתגרת. מצד אחד מפל, מצד שני נהר, וההרים שמעליו נראים כמו טירות עתיקות וציוריות.

איך אפשר לחיות בתוך הנוף הזה ולא להשתגע מהיופי?

השמש מכבדת אותם, אבל כיף להתכרבל בתוך השמיכה הרכה בישיבה נוחה בתוך האוטו. במיוחד כשהרכב עולה ועולה, מטפס בפיתולי ההר עד לפסגתו הערפילית, שם הגובה גורם לה להרגיש כאילו אין שום דבר

בעולם שהיא לא יכולה לעשות. הרגעים שבהם היא זוכה לראות את ילדיה כובשים את הפסגות הגבוהות ביותר בעולם הם רגעים של תמצית אושר זכה. הם יוצאים מהאוטו, לוקחים סלפי שגרתי כאילו כלום. כאילו אין כאן הישג כלשהו. כאילו השלג הלבן הזה הוא לא קדוש קצת. בשבילה, בכל אופן, הטבע שסביבה הוא הקדושה עצמה. בתוך עצמה יש תחושת רוחניות כשהיא פוגשת בכוחות הטבע החזקים באמת, והפסגות המלוות אותה בדרך הזאת הן העוצמה. הן הכוחות. הן האישה שהיא, האמא שהיא, הן הרחם.

הלוואי שהייתה נשארת כאן ומדברת עם האנשים שחיים כאן, על האוהלים המאולתרים שלהם ובישולי האש שלהם והמרק אינסטנט שהם מוכרים במחיר מופקע. הייתה מקשיבה לסיפורי החיים שלהם, מלאת סקרנות ותהייה.

ואולי אלה רק אחוזי החמצן הנמוכים שגורמים לה לכל התחושות האלה.

והנה הכפר סארצ'ו. הם עוצרים עצירה אחרונה. זו שעת אחר צהריים, והם מחפשים אוהל נעים לישון בו. אלה הם מבנים ארעיים שבנויים מקרשי עץ ויריעות פלסטיק, וזהו. בפנים מונחות בשורה מיטה אחר מיטה, וכולם חולקים מרחב שינה אחד. הם, וכל מיני נהגי משאיות ורוכבי אופנועים הודים. גם המטבח שוכן בפנים, ויש בזה משהו נעים - לשבת במיטה תחת השמיכה העבה ולשתות צ'אי מתוק ומרגיע - והיא לא צריכה יותר מזה. קר נורא, אבל טוב לה וחם לה בחזה. היא אוהבת את הקצוות האלה. להיות הכי במקסימום שאפשר, ולהרגיש הכי חיה שאפשר.

גובה 4,600 מטר. פסגת הר נידחת, מבודדת כמעט לחלוטין, ונוף בראשית חד וחריף.

בחוץ רוח חזקה, וזה מרגיש כאילו היא ניתזת עליך, לא סתם נושבת. מובן שבשביל הילדים זה ממש לא נחשב משהו רציני. הרי הם עשו את הדרך הזאת כל כך הרבה פעמים. רק עוד יום במשרד.

לילה אחד בלבד עומד לרשותה. לראות את ילדיה ישנים במיטות עם השמיכות הכי כבדות בעולם, ומצטנפים באוהל המאולתר הזה שלא חוסם כלום ומשאיר את הכפור בפנים. רק תנו לה להביא להם בקבוק חם ותה חם למיטה, לראות אותם שמחים וכלל לא ערים לעובדה שכל מה שקורה להם כעת הוא לא פחות ממדהים.

פעם אחת, תחת השמיכות האלה, הוא הסיר את המעטה מעל ישבנה ובחסות החושך, כשכולם ישנים, בחוצפה רבה גישש אחריה עד שהגיש אל תוכה את עצמו, כאילו לא יכול היה להתאפק יותר. והחום שלפתע הציף את המקום שבו נצמד אליה הכניס אליה רוך ורוגע וניחומים. ואף אחד לא שמע ולא ידע, והיא הרגישה הכי פסיכית בעולם והכי דפוקה בעולם ובכל זאת נתנה לו.

הוא חי את הרגע עד הסוף. בדרך כלל היא אוהבת את זה, אבל כל פעם זה מדהים אותה מחדש עד כמה. אין לו מושג מה השעה, ולא אכפת לו אינטרנט ולא מעניין אותו טלפונים. רק הרגע, החוויה הנוכחית. מה הוא צריך עכשיו.

הוא מתנהג כמו מישהו שלא פוחד לאבד הכול, פשוט מפני שכבר איבד הכול כל כך הרבה פעמים.

לפעמים זה יותר מדי בשבילה, אבל כשהיא משחררת ומשתפת פעולה היא חוצה עוד גבול. עוד מחסום. וזה גורם לה להרגיש פראית ויפהייה. לא כלפי חוץ. אף אחד לא רואה מבחוץ. זה צעד קטן ופנימי. הפנימיות שלה היא המחליטה עכשיו.

היא שונאת אותו רוב הזמן. וביתר אוהבת אותו כמו משוגעת.

היא אולי הייתה רוצה מישהו רגיל. נורמלי. שיחזיק לה את היד וילך איתה, כמו שכולם. מישהו בטוח. ודאי. ברור. שכשהיא תביט לו בעיניים היא תמצא שקט.

אבל על מי היא עובדת. הקצוות שלו מתאימים לה כמו כפפה ליד. היא אוהבת את הדפיקות הזאת. את זה שהיא אף פעם לא יודעת מה יהיה. היא אוהבת שהיא יכולה לעשות כל מה שבא לה איתו. אבל באמת הכול. שהוא אוהב אותה בלי חשבונות ובלי להסתכל מה הוא מקבל, כן או לא. פשוט ככה אצלו. היא אוהבת את זה שהוא מספר לה סיפורים על ילדותו בכפר בנפאל בשלוש בלילה, כשקשה לה לישון. שהוא שר לה שירים ישנים כשהם מתקלחים יחד. היא אוהבת שהוא מפשיט אותה באמצע הנהר או עוצר פתאום את האופנוע באמצע הדרך, לוקח אותה הצידה, מניח את הג'אקט שלו על האדמה ולוחש לה "התגעגעתי אלייך". הקול שבוקע ממנו יישמע קצת אחר פתאום, מהמעמקים. והוא יגע בה עם החשמל הזה שיש בו, והיא תתפשט באמצע הגבעות ולא יהיה לה

אכפת. להיפך. פתאום זה יהיה נורא הגיוני. הנה הזדמנות לצעוק כמו שצריך בלי שאף אחד ישמע.

אחר כך היא תעלה על האופנוע ותביט בנוף, ותיתן לרוח לחבוט בפניה בעונג ותעצום את העיניים, נהנית מהמוזיקה באוזניות ומהתנועה המהירה הזאת בלבד, של הרוח הניטחת כנגד פניה.

היא לא באמת בזוגיות איתו. היא רק אוהבת אותו. זה הכול. אין כאן ממש מערכת יחסים. אין שותפות, אין תכנון לעתיד. היא אוהבת אותו. היום, כאן, עכשיו. אהבה. חסרת ציפיות. אינה מבקשת לשנות בו דבר, אינה דורשת ממנו להתאים את עצמו, להצהיר הצהרות, לשנות את נתיב הנהר של חייו. כך נוח לה לקבל את זה שהוא לא מדבר ולא מספר. שהוא משקר לה והודף אותה כשבא לו. ומבקש אותה ונאמן עד קצות אוזניו כשבא לו. אם היה כאן משהו מעבר לאהבה, היא לא הייתה שורדת.

מצד שני, היא גם יודעת שביום שתיגמר האהבה, היא תמות. לא כמו שמתה יחד עם אמה אלא מוות מסוג אחר. מוות מצמית ושקוף. מדברי וצחיח. היא יודעת ששפתיה ייסדקו מצמא כשהוא ילך.

הם אוכלים ארוחת ערב של אורז ומרק קטניות ובצל טרי פרוס בצד, והיא ניגשת עם הילדים למיטות. הגברים נשארים לשבת סביב השולחן,

עם הנשים המקומיות שמבשלות ודואגות לאש שתחמם. הם שמים מוזיקה ומדברים המון.

היא לא מבינה אף מילה. אין לה כוח. היא נכנסת למיטה תחת השמיכה הכבדה, מתכרבלת עם מיה הקטנה ומחכה שהוא יבוא כדי לחמם לה את כפות הרגליים הקפואות.

מה יש בגברים שהם תמיד כל כך חמים?

היא נזכרת פתאום איך הייתה נוהגת להרגיע את אימה שהכול בסדר, גם כשכלום לא היה בסדר. גם כשהייתה משתכרת כל לילה ולוקחת סמים וקופאת מקור, הייתה אומרת לה "הכול בסדר". חונקת את הדמעות, מגייסת את הקול הכי רגוע והכי נורמלי שאפשר, ומשקרת.

נזכרת איך פעם מזמן, לפני הילדים ולפני החתונה, היא התעופפה עם האוטו אל מעבר לכביש אל תוך השדות והתהפכה כמה פעמים, והיה לה ברור שהיא הולכת למות אבל היא לא. וכשהתקשרה לאימה וסיפרה לה על התאונה, היא סיפרה לה בצורה כל כך רגועה ומשכנעת, שאמא שלה אפילו לא דאגה.

שקרים שנובעים מאהבה הם תמיד כואבים יותר.

ועכשיו, בפסגת ההרים, כשאין קליטה והטלפון דומם ועקר, מבזיקה בה תחושת רוגע לא ברורה. על כך שאף אחד לא דואג עכשיו. ואין יותר מה להילחץ מדממת הטלפון הכפויה הזו. וזה דווקא נעים. ככה, בשקט.

אין אף אחד.

למחרת, הבוקר נפתח מוקדם ובאיטיות רגועה. כוס צ'אי חמה למיטה.
התכרבלות נעימה עם הבנות, צחקוקים ושיחות מחוויות הלילה. איך
זאת קצת נצמדה, איך ההיא הניחה רגל על ההיא, איך הגיע זוג, רכובים
על אופנוע באמצע הלילה, והצטרף למרחב השינה בלחישות ובשקט.
יונתן מתלונן על הנחירות שהעירו אותו מפעם לפעם, ומנסה לזהות
מאיפה הן הגיעו.

אלי יוצאת מהמיטה, מתארגנת ויוצאת החוצה לראות את הנוף ואת
השמש. מזמינה עוד תה. את ארוחת הבוקר הם כבר יאכלו בדרך, בכפר
כלשהו.

לקראת ערב הם מגיעים למנאלי, התחנה האחרונה לעכשיו. היא לא
אוהבת להגיע למקומות. הייתה רוצה שהדרך תימשך ותימשך. אבל
הנה הרכב עולה בפיתולי הגבעה המובילים מהצומת המחבר בין הר
הרוטאנג למנאלי, שם בצומת פונים שמאלה ומטפסים קצת ומגיעים
לוואשישט.

הכביש הצר וכל החנויות משני צידיו. פשמינות, צעיפים ושמיות, חנויות
בגדים למיניהן, מסעדות המציעות אוכל הודי טרי חם וזול, אדי הבישול
ורח תנור הטנדורי שלהן משתפלים אל הרחוב כמו ערפילים, דוכני
מיצים טבעיים ונשים כפריות המסתובבות בין כל האנשים, ומציעות
ליטוף וצילום עם ארנבות אנגורה רכות פרווה וכחולות עיניים. והנה כבר

מזהים אותה בעלי החנויות והמסעדות והמטיילים הנצחיים שהודו מפורסמת בהם, השוהים כאן תמיד למשך כל הקיץ, ומנפנפים לשלום. האוטו מגיע עד לרחבה שליד המקדש. הם מתחילים לפרוק את התיקים. יונתן ושירה הולכים, כרגיל, לבדוק איפה יש חדרים פנויים. זה הנוהל. היא נשארת עם מיה לשמור על התיקים. התפקוד המשפחתי מאוד ברור וידוע. כל אחד עושה את מה שצריך. הכול דופק כמו מכונה משומנת.

היא אוהבת לתת לילדים אחריות על החלטות. להתנסות בשיקולים השונים. הם צריכים לא רק לבחור חדר הולם, אלא גם לדבר עם בעל הגסטהאוס, להתמקח על המחיר, למצוא פתרונות יצירתיים אם צריך. הם עושים את זה מגיל צעיר, ועכשיו הם מומחים.

מאנו והחברים ההודים מהכפר מתחילים לעזור להעביר את התיקים לגסטהאוס. צריך לטפס לא מעט מדרגות והם עושים את הכול, לא נותנים לה לסחוב כמעט דבר.

היא עייפה, מטפסת במדרגות עד החדר. הכול נקי ומסודר וריחני, היא פותחת את הדלת למרפסת ושואפת את הנוף את תוך חזה. ההימלאיה הירוקה, הלבנה, השוצפת והעצומה כולה מונחת לה מול הפרצוף, כמו אישה בת 40 שחושבת שהיא כבר לא, ולא מודעת כלל ליופייה המהפנט. בצניעות, בשקט, בלי להתאמץ.

היא נועלת את הדלת, מתפשטת, מניחה למים החמים להגיע ולשטוף אותה ולחמם אותה ולעטוף. היא יושבת על ברכיה בחדר האמבטיה, שופכת עוד ועוד מהמשפך הקטן שבכל הודו נותנים לך, הדלי מלא והמים גולשים וגולשים ממנו, והיא מוזגת ומוזגת עוד ועוד מים על

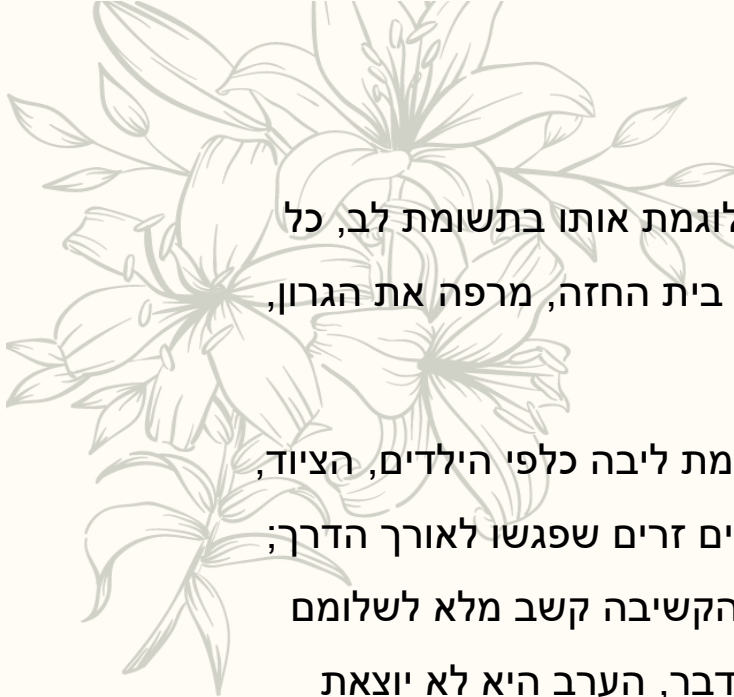
ראשה, על פניה, על גבה. הדמעות פורצות ובא לה להתייפח ולזעוק, אבל בגסטהאוסים בהודו כולם שומעים אותך, במיוחד מהחלון במקלחת שפונה תמיד למסדרון הציבורי, אז היא חונקת ודומעת בשקט תחת המים.

היא רוצה להתקשר, להגיד לאמא שלה שהם הגיעו והכול בסדר. שהדרך הייתה מדהימה והילדים היו מקסימים, ואיזו חוויה עוצמתית זו. היא רוצה לשוב ולהרגיש שמישהו מחכה לשמוע ממנה. אבל אין. שקט עצום ונורא.

אותו שקט שהיה הקלה עבודה למעלה בהרים הופך לסלע כבד בחזה, שמחפש פורקן אך ללא מוצא. אף אחד לא מחכה לשמוע ממנה.

היא יוצאת עירומה מהחדר שהתמלא כולו באדים. מתנגבת לאט, מושחת שמן קוקוס על כל הגוף, פותחת את המזוודה ומוציאה ממנה בגדים נקיים. מניחה אותם על גופה החלש, השבור הכואב. נשכבת בשיער רטוב, מניחה ראשה על הכרית, מכסה את עצמה ברכות. באיטיות. הגוף חלש, וזה מביא איתו מין שלווה כפויה. כאילו מישהו סובב את הכפתור למינימום בפנים. נשימותיה ארוכות ואיטיות.

היא שומעת את דלת החדר שלידה נפתחת, קולות צעדים מוכרים ואהובים מתקרבים. הילדים נכנסים לחדר, מתיישבים על המיטה ושואלים על אוכל. התה שהזמינה מגיע. היא מגישה בחיוך לילדים,

ופותחת חבילת עוגיות לצידו. היא עצמה לוגמת אותו בתשומת לב, כל לגימה מקבלת משמעות, מחממת לה את בית החזה, מרפה את הגרון, מלטפת פנימה.

אחרי עשרה ימים שבהם הייתה בכל תשומת ליבה כלפי הילדים, הציוד, התשלומים, הלינה, הבגדים החמים ואנשים זרים שפגשו לאורך הדרך; אחרי שישה מעברי הרים גבוהים שבהם הקשיבה קשב מלא לשלומם של הילדים, גם אם בחשאי ובלי להראות דבר, הערב היא לא יוצאת יותר לשום מקום.

"אתם תסתדרו לכם עם אוכל?", היא שואלת. יודעת שהם מכירים כאן את כל המסעדות ואת המנהלים שלהן ואת המלצרים ואת כולם. יודעת שהם אוהבים לפעמים ללכת לבד, להרגיש עצמאות, להחליט עבור עצמם.

"בטח", הם אומרים בשמחה, ומיד מתחילים לתכנן ביניהם לאן ילכו ומה יזמינו. גם הם צריכים קצת אוויר מאמא...

אחרי שהם עוזבים מאנו מגיע.

יש עונג מיוחד בלשכב על מיטה אחרי מסע של כמה ימים. בעיקר מסע מאתגר של קור וחום ושיבה רצופה וכפוויה, של שירותים מלוכלכים ומסריחים ואוכל דרכים דפוק. השכיבה הזאת, אחרי מקלחת ארוכה ואחרי תה חם, היא כמו התחושה שיש כשאת מורידה את החזייה בסוף היום.

היא מתחפרת עמוק בין השמיכות... שהעולם יסתובב קצת בכוחות עצמו.

עוצמת עיניים.

מאנו יוצא מהמקלחת. נועל הכול. מניח את המגבת לייבוש על הדלת של הארון ונכנס למיטה יחד איתה. הוא מצמיד את גופו לשלה, ברוך, בעדינות. מניח זרוע מרגיעה. והיא נרדמת.

היא מתעוררת בחמש בבוקר.

פותחת את הווילון מעט, הרי ההימלאיה היפים מביטים בה בשלווה. היא אוספת את עצמה, לוקחת את המשפך הקטן, סבון ומגבת ויוצאת. צועדת בקור המקפיא של הבוקר, השמש היא סוג של חצי-חצי.

ניגשת למקדש העתיק, חולפת בזריזות על פני שער העץ המגולף כולו מעשה ידי אמן בפרחים, מנדלות, ספירלות וסמלי הינדו אחרים. יורדת את שלוש המדרגות ונכנסת מבעד לווילון אל המקדש הפרטי שלה.

כמה התגעגעה. אם יש מקום בעולם שאליו היא מתגעגעת תמיד, זה המקום.

היא צועדת בזהירות, שלא להחליק על שפת הבריכה הקטנה, מניחה את התיק שלה בגומחה שבקיר. מתפשטת, רק תחתוניה לגופה. יורדת במדרגות אל הברזים.

המעיינות החמים.

מים מינרליים ממעמקי האדמה זורמים ישר אל תוך חמשת הברזים האלה. היא מתיישבת תחת אחד הברזים, ונותנת למים החמים לזרום על כתפיה ועל צווארה. לרכך את השרירים, את הנשימה השטוחה. עוצמת עיניה, מרכינה ראשה ופשוט מתמסרת.

לוקחת את הסבון, מקרצפת את גופה היטב, לאט, בשקט. לא מביטה ימינה או שמאלה. לא אכפת לה כלום. זה רק היא והמים עכשיו. הנשים ההודיות שלצידה משוחחות בניהן, צוחקות, מרכלות. עבורן זהו בוקר ככל הבקרים בוואשישט.

לאט-לאט היא מתרוממת, וצועדת אל עבר הבריכה.

טובלת, צעד אחד צעד, בתוך המים הרותחים. חייבים לעשות את זה לאט, אחרת זה בלתי אפשרי.

כל גופה טובל במים. היא מכניסה את ראשה ואת שיערה. כך כמה דקות.

יוצאת, גופה מעקצץ מהחום. עורה אדום.

מושחת את גופה בשמן. כמו המקומיות כאן, שמורחות את השמן על גופן הרטוב ורק אחר כך מתנגבות. עורה מרגיש רך וחלק. מתלבשת ויוצאת אל הרחוב.

השמש כבר מאירה את הכול.

היא חוזרת אל החדר. נכנסת למיטה ושוכבת צמודה אליו, בעיניים עצומות, מחשיכה לעצמה שוב את העולם לכמה רגעים. ככה יותר נוח.

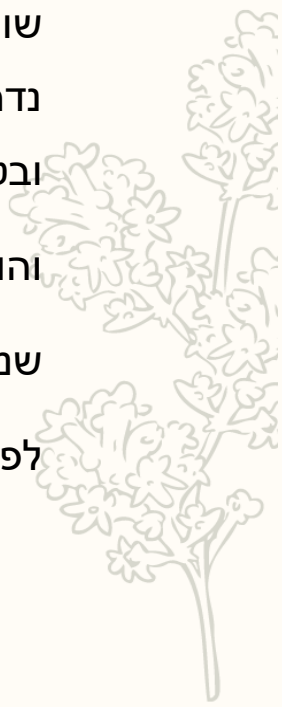

יש ימים שזה כל מה שהיא מייחלת לו. להישכב צמוד אליו, ככה סתם באמצע היום. היא עוצמת עיניה, מניחה כף יד על כתפו, שפתיה על זרועו החשופה, הוא על גבו והיא על צידה. היא אוהבת להרגיש את העור שלו כנגד עורה. אז היא מרימה את חולצתו עד מעל חזהו, ואת חולצתה עד מעל החזה שלה, ונשכבת כך, בטנה נצמדת לצידו, לצלעותיו. נשימותיה הן נשימותיו. הם נחים.

בעיניים עצומות לרווחה כולה בתוך גופו, מתערסלת בין נשימותיו. ומתפללת, שלא ייגמר הרגע הזה. לפעמים הוא על צידו, והיא מניחה את בטנה החשופה כנגד עכוזו. ונשימותיה העדינות טופחות רכות על גופו. שום דבר מעבר לזה. כמעשה כישוף, בתוך השקט הזה לפתע כל גופה נדרך. מתלהט. זה רגע מרוכז שבו כל מה שבא לה זה לנשק את גבו ובטנו ומטה. בא לה אותו פנימה. עכשיו. אבל היא לא זזה.

והוא נותר בדריכותו כמוה.

שניהם כך, להוטים מבפנים. רגועים מבחוץ. ורכים ונושמים. לפעמים הם לא מצליחים, ומתפרץ מהם מעשה לוהט ומרוכז.

ולפעמים הם נותרים כך. שעה. עד שהיא קמה ושואלת "רוצה תה?".
זהו.

איש לא יכול להבין מן החוץ את מה שיש ביניהם פנימה. כשחברות
אומרות לה "מה את עושה איתו", כי הן רוצות יותר טוב בשבילה, היא
מביטה בהן ושותקת. הגבר הזה נעוץ עמוק בתוך רקמות הלב שלה.
וחוץ מזה, מי אמר שגבר אחד אמור להתאים לה לתמיד. "כל תקופה
והגבר המתאים לה", היא עונה להן קצרות וסוגרת את הדיון. היא לא
באמת רוצה לענות. לא עכשיו. מה שהוא נותן לה זה הכול. תמיכה רק
דרך הגוף. הנשימה. הבטן, החזה, הלחיים. היא לא רוצה יותר מזה.
למען האמת, לא ממש מסוגלת ליותר מזה.

לפעמים היא חושבת שאנשים נותנים יותר מדי משקל לדיבורים, וקצת
שכחו את כל השאר.

הימים הם אלה שלפני ראש השנה. וגם בהימלאיה, כמו בארץ, הכול
מלא בתפוחים וברימונים. כל הפיד גדוש בשנות טובות, מעושות או לא,
ובא לה להקיא. תיכף יגיעו התמונות משולחנות החג המעוצבים לעילא,
זה יהיה הקיו שלה להסתלק. היא מעיפה את האפליקציה של פייסבוק
מהטלפון, ורק כותבת לרשימת התפוצה שלה, מזכירה להם לא לשכוח
את החברים שעוברים תקופה קשה, בעיקר בחג. לא להתבלבל מה
חשוב יותר. הקינוח המושקע לחג, מסע קניות למתנות או חבר שזקוק

בדיוק עכשיו לחיבוק ולאוזן קשבת, והוא נותר לבדו בשעה שכולם עסוקים. זהו מייל שהיא תמשיך ותשלח בכל חג גדול במשך שנים רבות אחר כך.

היא משקיעה בבקבוק יין אדום פחות או יותר איכותי, ולא מברכת אף אחד בשום שנה טובה.

לילדים היא מזכירה את התאריך, וקונה לכל אחד מהם את השוקולד שהוא אוהב. שיהיה. שתהיה לכם שנה מתוקה, היא מחייכת ונושקת במצחם, ובא לה לבכות אבל היא מחזיקה.

מחכה שהילדים יירדמו ופותחת את הבקבוק. כוס אחת מספיקה לה. היא יוצאת חרש אל המקדש, מתגנבת לבריכות שרק עכשיו נוקו והן מתמלאות במים חמים טהורים וחדשים, מתפשטת. מוזגת כוס נוספת. יושבת, לבד, בבריקה חסרת התקרה, וצופה בשמי הלילה. המים הזורמים על עורפה ועל כתפיה. היא עוצמת עיניה. ושומעת את קולה של אימה. "שתהיה לך שנה טובה, מתוקה שלי", אימה מאחלת לה ממעמקי השמיים, "שרק יהיה לך טוב".

והדמעות זולגות וזולגות בשקט, בקצב המים הזורמים על עורפה, ועיניה עצומות והיא שקטה וכולה שקועה בקולה הרחוק של אימה.

אחרי מותו של אביה היא יודעת כבר, שהחגים בשנת האבל הראשונה הם קשים במיוחד.

היא חוזרת נקייה. זכה ושלווה. מניחה את כפות ידיה על כפות רגליו. כמו נחמה הן מונחות שם. ואז היא מגישה את שפתיה ונושקת לגב כפות רגליו. ואז יורדת אט-אט אל עבר הקשת והלאה אל הבוהן. מנשקת

אותה, מלקקת כאילו היא הזין שלו. היא תלקק את צידיה, תנשך אותה מעט, תמצוץ מעלה-מטה. ואז תמשיך הלאה בחזרה לגב כף הרגל שלו, לאט-לאט תלקק אותה ותנשק אותה ותעלה עוד מעלה אל עבר השוק, והלאה אל הירך שלו.

היא לוקחת את הזמן. זה הזמן שלה עכשיו. שקט ולילה וירח. ואלכוהול. והיא איטית, עולה לאט-לאט, נהנית מכל מגע, מכל נשיכה עדינה, מכל מגע של הלשון שלה בעורו הרך והנעים.

את כל יגונה היא מטביעה אי שם בירך שלו, בעור שלו. היא אף פעם לא שבעה ממנו. באיטיות היא לומדת אותו כל פעם עוד ועוד. זה אף פעם לא מספיק. הוא לא עומד בזה, ובשלב כלשהו הוא מפסיק הכול ומבקש אותה פנימה. אין בעיה. שיבקש. לפעמים היא מצליחה לדחות עוד קצת את מה שתיכף יגיע, מניחה יד נחושה על חזהו ודוחפת אותו בעדינות בחזרה למצב שכיבה, כדי שתוכל להמשיך בשלה. לפעמים מניחה יד חצי בחוזקה וחצי בעדינות על צווארו, וממשיכה עם שפתיה הרחק למטה. זה רק מטריף אותו עוד יותר. עד שהיא נכנעת, ומאפשרת לו להיכנע גם. והרגע הזה, שבו הוא והיא הופכים להיות כמו שני כלי נגינה שמכוונים בדיוק על אותו אקורד, הוא אחד הרגעים הכי מדהימים עברה. ומזה אף פעם לא נמאס לה. הרגע הזה, המדויק, הספציפי, הוא מה שמשאיר אותה בחיים כרגע.

היא ניגנה פעם, היא יודעת בדיוק מה זה אומר להיות מכוונת עם כלי נוסף. רק איתו היא קולטת עד כמה זה בכלל לא קשור למוזיקה. עד

כמה הסינכרון הזה, מקורו כלל לא בעולמות טכניים. עד כמה מדובר בכלל במשהו רגשי, רוחני, פיזי.

למחרת בבוקר היא יורדת מהחדר למטה, למקדש. האדים בתעלות המים הזורמים מבטן האדמה ישירות אל הרחוב מתמזגים עם העננים ההולכים ומקיפים את הפסגות המרהיבות של ההימלאיה, שמחבקות את הכפר ואת עצי האשוח, המכניסים קצת ירוק אל התמונה. היא אוהבת את בתי העץ של הכפריים. כל כך יפים בעיניה.

על מדרגות המקדש היא פוגשת את פיט. היא מכירה אותו כבר כמה שנים. הוא מסתובב והיא מסתובבת, כך שלפעמים הם מסתובבים באותו מקום. הוא גבר אמריקאי בן 70, צנום ולבן שיער. הוא אוהב אותה אהבה בת שנים שאי אפשר לפספס. בסגנונו המחוספס תמיד מקניט אותה בהערות "גבריות" מחמיאות. פעם בכמה שבועות הוא מקפיד לשלוח מייל. לעדכן איפה הוא. לשאול מה איתה. אבל לפגוש אותו כאן פתאום הייתה הפתעה עבורה.

הוא היה התייר הראשון שישב בכלא התאילנדי על סחר בסמים. זה היה ממש מזמן, אבל החודש הוא צרוב לו בזיכרון, כמו קעקוע סמל האינסוף הטיבטי המתנוסס על קרסולו. מאז הוא חזר לארה"ב, הרוויח ים של כסף וגם הפסיד אותו, החליט שנמאס לו מהעולם והצטרף למנזר.

כך הוא חי כנזיר בודהיסטי 15 שנה. לאורך השנים היו ביניהם לא מעט שיחות ארוכות. פיט אוהב לצלול למעמקים, והיא... היא אישה סקרנית. פיט אומר שכל אדם שנכנס לליבו גם נשאר שם, לנצח, ולכן הוא מקעקע את שמות כל האנשים שנכנסו לו ללב. "כמו רשימת מלאי", הוא צוחק, "שיהיה, שיזכיר לי כל הזמן כמה הלב שלי מלא". זאת הסיבה לכך שהוא לא מתרגש מפרידות. הוא יודע שאהוביו הולכים איתו, יהיה אשר יהיה. "ומה עם אנשים שפעם אהבת ועכשיו כבר לא?", היא שאלה אותו פעם. "מי שנכנס, נשאר", הוא ענה, "לא משנה מה קרה אחר כך. אני רוצה לשמור אותו, זה מאלץ אותי לסלוח. לזכור את האהבה ולשכוח את כל השאר. הרי את חייבת לחיות בשלום עם מה שנמצא לך על הגוף".

וכך אפשר לראות על כל גופו שמות של אנשים, כתובים בשפתם המקורית. יש שם שמות בספרדית, בבורמזית, בתאילנדית. שמות שלוש נשותיו מתנוססים בין שכמותיו, על אף שאחת מהן בכלל הייתה נישואים פיקטיביים. וגם שמה שלה. "אליה", כתוב שם בעברית באותיות דפוס מסודרות, על אמת ידו הימנית, בקטן. ולצידן ציור של תיבה "כי את אוצר שקשה למצוא", אמר לה פיט כשהראה לה לראשונה את מקומה על ידו.

אבל היום אין לה כוח. אין לה חשק. הוא דואג לה. מביט בה במבט מנחם. אבל היא רק רוצה ללכת. חכי רגע. אני רוצה לשבת איתך קצת, הוא אומר לה. "מחר", היא מחייכת אליו. מנסה לזייף נורמליות.

באמצע הדרך, במעלה המדרגות לכיוון החדר שלה, היא מחליטה להמשיך ישר. הלאה ולמעלה, לכיוון ההרים שמעל לכפר. היא עולה, מטפסת, חוצה את מטע המשמשים, את מטע התפוחים, ממשיכה.

הנהר מביט בה מלמטה. כחול ושוצף. העלייה נגמרת, ומשם יש דרך וכמה סלעים שצריך לטפס עליהם. היא ממשיכה, הלאה לכיוון היער והמפל הגדול.

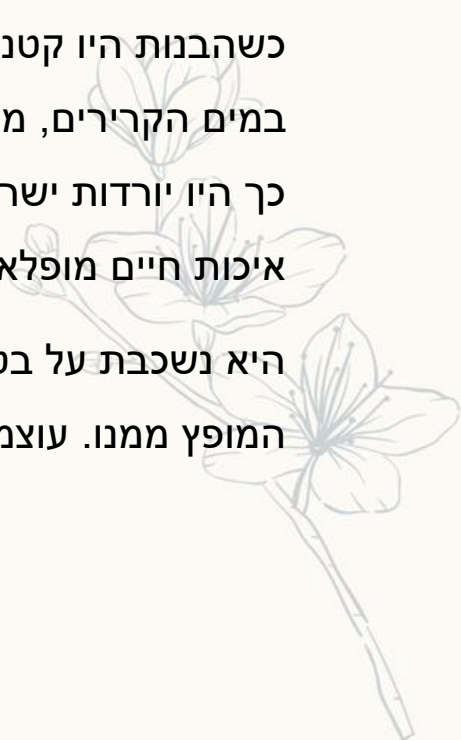
שם היא עוצרת. מתיישבת על סלע ומביטה במים היורדים מלמעלה ומכים בחוזקה בסלעים שלידה. אין בה דבר. מין כלום אפסי. רק נשימות. כל-כולה עם המים האלה עכשיו.

אין אף אחד. כל התיירים תמיד הולכים למפל השני, הגדול יותר, בצד השני של הכפר. זאת הסיבה לכך שהיא מעדיפה את המפל הזה. השמש קופחת. היא טובלת רגליה במים הקרירים, מביטה סביבה, פושטת בגדיה ונכנסת לבריכה הקטנה שפונה אל הנוף שמתחת. יושבת כפופת ברכיים, זרועותיה מחבקות את ברכיה, רסיסי המים מהמפל צונחים על גבה, כתפיה, שיערה. הולכת וקופאת מקור, ורועדת ורועדת ורועדת.

היא יוצאת, כל גופה ניעור מבפנים. מתיישבת על הסלע האנכי, הגולש חציו אל הבריכה וחציו השני הרחק אל הצוק למטה.

כשהבנות היו קטנות נהגה לבוא איתן לכאן בכל בוקר. היו מתרחצות במים הקרירים, מקשיבות למוזיקה ושותות תה חם. זמן איכות נשי. אחר כך היו יורדות ישר למעיינות החמים, ומשם לחנות המיצים הטבעיים. איכות חיים מופלאה במחיר של כוס צ'אי ומיץ אננס טרי.

היא נשכבת על בטנה, מצמידה את גופה לסלע החלק, מתנחמת בחום המופץ ממנו. עוצמת עיניה. כך דקות ארוכות, רק היא והסלע החמים.

הרעידות הולכות ופוחתות, שיניה מפסיקות לנקוש, לחייה מקבלות צבע ורוד שוב.

היא מתרוממת, מתיישבת שוב. והנה קבוצת צעירים מגיחה מבעד לסלעים. הם נושאים דיג' ומקלות פויז לג'אגלינג, וחלקם מתהדרים בראסטות ארוכות ופראיות. היא מביטה בהם, רק תחתונים רטובים לגופה. מחייכת לשלום.

לא אכפת לה. הם מנידים בראשיהם, אומרים בנימוס "נמסטה", מתנהגים כאילו זה הכי טבעי שיש, ומתיישבים במרחק-מה ממנה. היא מתלבשת, מצטרפת לג'וינט הקבוצתי שלהם לכמה שאכטות והולכת.

המטיילים כאן הם כמו גלים של ים. כשהיא עוצמת עיניים, כך היא רואה אותם. באים והולכים, לפעמים מביאים איתם משהו אל החוף, ואז חוזרים ונעלמים. והיא עומדת במרחק-מה, בתוך המים, לפעמים רק נותנת להם לחלוף דרך גופה ולפעמים תופסת אותם. כמו שהייתה תופסת את הגלים בחוף פלמחים בילדותה, ורוכבת עליהם עד החוף בשמחה גדולה.

כשהיו חופשיים על החוף בווייטנאם, לפעמים חודשיים ושלושה רצוף, והיה לה חדר עם חלון ענק מלמטה עד למעלה ומרפסת והכול עם נוף ישר לים, הייתה בורחת מהמזגן המקפיא שהילדים היו שמים ויושבת, שותה קוקוס, מקשיבה למוזיקה וצופה בגלים. הלך ושוב, וסירות הדייגים העגולות והמצחיקות של הווייטנאמים, שנראות כמו קערות צבעוניות שצפות על פני המים, ניקדו את האופק.

למחרת, בארוחת הבוקר ב"ג'רמן בייקרי" שבכיכר הקטנה, קפה שחור וטוסט של לחם מלא ופריך עם חמאה, פיט מתיישב לידה ומזמין תה. הילדים עוזבים כמה דקות לאחר מכן והיא נשארת איתו לבד.

הוא מביט עמוק לתוך העיניים שלה אבל לא אומר כלום. והיא רוצה לשאול אותו איך ממשיכים, אבל שותקת גם.

התה שלו מוגש אל השולחן, בקומקום קטן ולצידו ספל תואם. לרגע האוויר סביבם מדיף ריח של לימון וג'ינג'ר. ואז הוא מחייך אליה ושואל מה שלומה.

השאלה הכי בסיסית, הכי יומיומית, הפכה בחודשים האחרונים לאחד המשפטים שהיא הכי חוששת מהם. תשאל אותי מתי הגעתי. לאן אני ממשיכה. תשאל איך העבודה, איפה קניתי את משקפי השמש המהממים האלה. או פשוט תגיד "הילדים גדלו".

"אל תשאל את זה", היא אומרת ברוך, עיניה דומעות תחת המשקפיים שמכסים לה חצי פנים.

"או.קיי, האני", הוא תמיד קורא לה "האני" במבטא האמריקאי הזה שלו. "אני מבין. את לא צריכה לענות. תראי איזה יופי הקומקום הקטן הזה של התה".

אלי מחייכת אליו ומלטפת בקצות אצבעותיה את הקומקום המעוטר בפרחים כחלחלים.

"אז כמה זמן אתה מתכוון להישאר כאן?"

כמעט סוף ספטמבר. הם יורדים ממנאלי לרישיקש, אל זרועות הגנגס הקדוש. מזג האוויר הנוח שהיה בצפון מתחלף בחום, בלחות איומה ובגשמי מונסון. אלי לוקחת טוסטוס ואת מיה ובורחת כמעט בכל יום אל הג'ונגלים שסביב העיר, הנחלים הקטנים והקרירים, המפלים, האשראמים המפוארים וקהל לבושי לבן הסובב אותם, הקופים וחלוקי הנחל. הן עוצרות בדאבות קטנות ושכוחות-אל הבנויות מקירות פח לוחטים ושותות צ'אי מתוק ורותח, בגדיהן רטובים, שיערן נוטף מים מרחצה אימפולסיבית בנחל, מנשנשות חטיפים הודיים מטוגנים ופריכים בטעם של כמון. אלי נוהגת להגיש את כף ידה אל לחיה של הקטנה, ולהניח אותה סתם כך בחום.

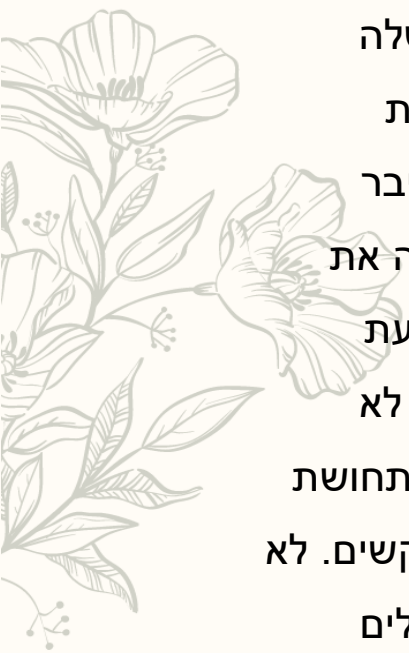
שני הגדולים עושים כל היום קיאקים בנהר. למשרד של טצרין ברישיקש, שאליו הם באים כמעט כל יום סתם לשתות תה, לקשקש עם טצרין או להשתמש ב-WiFi, הגיעה קבוצת תיירים קיאקיסטים אמריקאים, ואחד מהם התנדב לתרגל איתם קצת. הוא חמוד, קוראים לו פטריק ויש לו שיער וזקן ג'ינג'יים ועיניים כחולות בהירות. מדי פעם היא מצטרפת כדי לצפות בהם, ואז הוא תמיד מצחיק אותה נורא. היא אוהבת את הדרך שבה הוא מתייחס לילדים, עושה איתם תרגילים כיפיים במים, מסביר ומתקן, והכול בסבלנות ובעליזות.

היא מברכת על כך שהילדים פוגשים בדמויות מגוונות ומעניינות, ויכולים ללמוד מהן לא רק על נושא מסוים אלא על החיים בכלל, על תפיסות עולם שונות, על תקשורת וכבוד ועל קשרים וחברויות. את פטריק הם ימשיכו ויפגשו מדי פעם, כשיבוא לבקר ולקייק בנפאל, ולעד יהיה ביניהם קשר חם ומיוחד.

יום אחד, על החוף החולי של הגנגס, אלי פוגשת צעירה איטלקייה, מורה ליוגה שהגיעה להשתלמות מיוחדת. היא וחברתה הלבנונית נשבות בקסמה של אלי. אלי נשבית בקסמן בחזרה. שתי הנשים היפהפיות נכנסות לה ללב, והן מעבירות לילות של צחוק ושיחות נשים. הן לוקחות אותה ואת הילדים למסעדה איטלקית יוקרתית ומסבירות להם שבעצם הפיצה במילאנו, איפה שהן גרות, בכלל לא מצופה בגבינה. להיפך. את הגבינה הם מניחים רק בפיצות מסוימות, ורק חתיכה אחת לכל פרוסה. "בופאלו" הן קוראות לה. זה מפתיע את אלי ונראה לה לא הגיוני בכלל, אבל אז הפיצה מגיעה והיא דווקא ממש טעימה, אפילו שאין בה בכלל גבינה.

הוא בקושי שם לב אליה. הם מתגוררים בגסטהאוס קטן (עם מזגן!) בעברו ה"מקומי" של הנהר ולא בשכונת התיירים, והוא מגיע רק באמצע הלילה ולפעמים לא מגיע כלל. לא מתקשר. לא מתייחס. מזלזל. כל היום מסתובב עם חברים שהוא מכיר הרבה שנים, בגלל עבודתו שם. אלוהים יודע איפה.

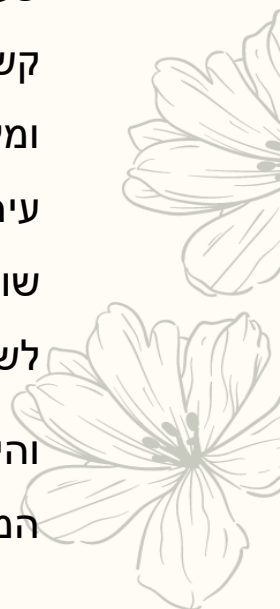
היא לא מכריחה. שיעשה מה שמתאים לו.

בגלל הריחוק הכפוי היא בסוג של גמילה, ממש פיזית. הגוף שלה בגעגוע. מתענה. מושיטה ידה אל הכרית הריקה שלידה בלילות השקופים. עוצמת עיניים, מתכווצת, כואבת. כאילו חתכו לה איבר מגופה. הגוף שלה סובל, וסוג של חרדה משתלטת. היא מכירה את התחושה הזאת. היא נאלצה להיגמל ממנו כבר פעם בעבר, בעת שהייתה נוסעת לתאילנד או לווייטנאם והוא היה מחליט שהוא לא מצטרף. תוך ימים לא רבים היתה מוצאת עצמה בכאב פיזי ובתחושת חרדה תהומית. בחילה והקאות וכל מה שיש בגמילה מסמים קשים. לא הייתה מצליחה לישון במשך שבועות, עד שהדברים היו מתחילים להתאזן שוב.

בסתר הייתה מתגעגעת אליו בכל נימי נפשה. לא מדברת ולא מספרת דבר. כאילו כלל לא היה קיים. געגוע סודי שכזה. והייתה ממלאת את ימיה בהרפתקאות ובמסעות ובגילויים, ובזמן איכות עם הילדים ועם חברים חדשים שהכירו אותה היטב, אבל לא ידעו עליו כלל. פעם אחת חזר באחת בלילה, שיכור לגמרי. חזר שונא והטיח בה מילים קשות. והיא רק אומרת לו ברוך: "אתה שיכור. אל תדבר. לך לישון". ומלטפת את מצחו ונושקת לאפו. אבל הוא מלא כעס ומילים גסות. נשכב עירום על המיטה. ואז קם, פותח חלון, מוציא ראשו החוצה ומעשן. ואז שוב נשכב. ומסנן כלפיה "כלבה", "בת זונה" ו"עזבי אותי". ואז קם, נכנס לשירותים. חוזר. חסר מנוחה.

והיא לא עונה ולא מגיבה. נשכבת על צידה, לידו, במרחק מה על המיטה. מקווה שילך כבר לישון. יש לה שיטה. היא נושמת נשימות

איטיות וארוכות וכך, בלי לדבר או לגעת בו, היא מרגיעה אותו ומכניסה אותו לקצב הנשימות שלה.

רוב הזמן זה עובד. אבל לא תמיד.

היא חשה את ידיו מפלסות דרכן מבעד לגופייה הקלה שעל גופה. נצמד אליה. מושך בתחתוניה בחוזקה. מסיר אותם ומושך אותה אליו בתקיפות. מגיש את שפתיו אל פנים ירכיה ונושך חזק. היא צועקת ומרחיקה בנחישות את שפתיו מעורה. הוא סוטר לה, מניח ידיו על צווארה, ואחר כך מכניס את אצבעותיו אל פיה. "תמצצי" הוא פוקד.

היא נותנת לו להוביל באגרסיביות.

עוצמת עיניה. לא ברור לה לאן זה ילך.

היא לוגמת מבקבוק הקולה הקטן שהוא הביא איתו (שבו מעורבב רום באיכות לא רעה בכלל).

הוא נחוש, מניח שפתיו על הפות שלה, מלקק, מוצץ, מתענג. ידיו חופנות את שדיה. היא מסירה את שארית בגדיה. גומרת פעמיים.

לא נוגעת בו. מבינה שזה שלו. ונותנת לו. שיוציא. שיאווור.

היא לא מרגישה מאוימת, ועדיין. לפעמים האהבה שלה כלפיו היא הרבה יותר מדי.

הוא מקלל אותה. תופס בשיערה. מגיש את איברו אל פיה. היא מושפלת. בעיניים מושפלות, בתנוחת השפחה היא מעבירה את לשונה. צד אחד לכל אורכו. צד שני. האשכים. מעבירה לשונה על קצה איברו. הוא תופס אותה בשיערה ומנחה אותה בדיוק איך שהוא רוצה.

ואז, מושך עצמו ממנה. תופס בירכיה, מרים אותן כלפי מעלה, וחודר אליה באחת.

כמה דקות אחרי, כשהיא כבר שוכבת שוב במנוחה על צידה, אחרי ששטפה הכול ולבשה שוב את תחתוניה ואת הגופייה השחורה רבת השנים, שנקנתה פעם מזמן בגאפ ומאז היא פשוט לא מצליחה למצוא אותו הדבר, הוא ניגש אליה שוב. מחדיר אצבעות, מפשיט אותה שוב. היא לא מבינה מאיפה מגיע הרעב הזה. אם הוא שונא או אוהב. אבל נותנת לו. רק שהפעם אין לה סבלנות להיות הקורבן. היא הודפת אותו, משכיבה אותו על גבו. היא מכירה אותו היטב ויודעת בדיוק על אילו כפתורים ללחוץ כדי לשלוט בו. אחרי שהיא כובשת אותו לגמרי היא עולה מעליו, מניחה עצמה במדויק והנה הוא בתוכה. את ידיו היא שומרת משני צידיו, לצד אוזניו, ורק האגן שלה זז בתנועות מעגליות מושלמות. "אל תגמור", היא אומרת לו. היא רוצה לגמור כשהוא בתוכה. ככה היא הכי אוהבת. "אל תגמור". והוא מציית. נושם וגונח. והיא נושכת את אוזניו, את צווארו, מגישה אל פיו את פטמותיה. והנה חזרה השלטת שהיא. עכשיו היא זאת שמנהלת את העניינים. כולו נתון לחסדי תנועות האגן שלה. ברגע שהוא חש אותה גומרת הוא משחרר את הרסן וגומר בעוצמה ובקול, גונח, וכל יושבי הגסטהאוס שומעים.

הכי כיף כשהוא גומר יחד איתה. האורגזמה הרבה יותר חזקה. כמעט בלתי אפשרית להכלה. לא פעם היא שברה ציפורן בגלל זה.

יום אחד היא יושבת על סלע באחד החופים המבודדים ליד העיר. מיה לידה, טובלת רגליים בנהר ומשחקת בחול הרך והנעים. שתי חברותיה האיטלקיות מתרגלות תנוחות יוגה בקרבתה, ושירה מנסה ללמוד מהן קצת. זוהי שעת שקיעה, השמש כתומה עזה כמו שהיא יודעת להיות רק כאן, והמים כמו מחזירי אור, מסנוורים את הכתום הזה על כל החוף. גבר מבוגר כבן 45, בהיר עור, רזה וגבוה, נראה איטלקי או ספרדי, לבוש שרוואל כחול וחולצה לבנה לא מכופתרת, צועד בבטחה היישר אליה. היא קולטת אותו כבר ממרחק, והוא נראה כאילו זיהה אותה, כאילו היא מוכרת לו. הוא נחוש, צועד לכיוונה. היא חצי סקרנית וחצי חוששת, והנה הוא ממש קרוב. נעמד מולה, מביט בעיניה, היא מסתכלת עליו, הוא מתקרב עוד קצת, ועכשיו עומד ממש מעליה. מניח כף יד חמימה ורכה על לחיה, ומחייך. הבנות עוצרות הכול ומסתכלות, המומות.

"אלי"

"...כן?"

"אני מצטער, את לא מכירה אותי", הוא מסביר. "שמי יהודה, אני עוקב אחרייך כבר הרבה זמן בפייסבוק".

"אהה", אלי נבוכה, קשה לה עם אנשים שיודעים עליה הכול, והיא לא מכירה אותם בכלל. היא מחייכת אליו מתוך הוקרת תודה על כך שהוא מקדיש זמן לקריאת המילים שלה.

"וגם...", הוא ממשיך בטון נמוך, כמעט צרוד, "תלית עבורי שרשרת תפילה לפני כמה שבועות".

"אהה", היא משתחררת באחת, ועונה לו בקול נלהב, "אתה יהודה כוכבי, שביקש תפילה מיוחדת עבור אח שלו!".

"כן! בדיוק!", הוא מתרגש, "את זוכרת את כל מי שתלית עבורו?"

"ברור... כולכם עמוק בתוך הלב שלי".

"שתדעי שאת משהו מיוחד", הוא אומר לה, אבל אלי לא רוצה שהשיחה תקבל את הזווית הזאת. "תודה", היא קוטעת אותו בעדינות תוך שהיא מחייכת ומביטה בבנות, כמו רומזת שהיא צריכה להתפנות אליהן. הוא מביט בה בחום עוד רגע קצר בשקט ואז ממשיך ללכת.

"אמא תעשי לי צמה", מיה ניגשת אל אלי בשיערה השחור הארוך. אלי עוזבת את המחשב, לוקחת את המברשת, בעדינות מברישה את שיערה הרטוב של בתה הקטנה. שרק תבוא אליה עוד קצת. שלא ייגמר הרגע הקטן הזה. מיה אומרת שרק אמא יודעת איך לעשות לה צמה כמו שהיא אוהבת. אלי מבינה אותה לגמרי. היא נזכרת איך בילדותה הייתה גם היא ניגשת לאימה ומבקשת שתקלע את שיערה. היא זוכרת איך הצמות הרגישו אחרת כשמישהו אחר היה קולע אותן, ואיך הייתה מרגישה כשאימה היתה זו הקולעת לה אותן.

כמה שנים אחר כך מיה תחליט שדי, והן ילכו למספרה במרכז העיר בפוקרה, שם יגזרו לה את המחלפות המפוארות, וליבה של אלי יישבר לא בפעם האחרונה, והיא לא תראה מזה כלום החוצה, ורק תחייך ותגיד למיה כמה היא יפה.

מרישיקש הם יורדים לדלהי. דלהי הלוהטת, המאובקת, חסרת הרחמים. בכל פעם שהיא נמצאת בה, אלי מרגישה כאילו היא נמצאת באיזו מדרגה בדרך לגיהנום. דלהי מכילה בתוכה אנושות אחרת לגמרי, שבה גבולות המוסר מתערבבים עם גבולות המצוקה והמחסור, ואין איש יודע כבר מה קודם למה. היא לא אוהבת את דלהי. כבר בבוקר שלמחרת הם עולים על אוטובוס שייקח אותם כל הדרך עד לפוקרה, נפאל. האוטובוס המקומי משודרג למחצה, ואם יש מזל יהיה בו גם מזגן. הכיסאות יכולים להיפתח מעט, והם מצליחים לנוח קצת במהלך 38 שעות הנסיעה. הילדים כל כך מתורגלים שאלי לא מתקשה להתמודד איתם. למעשה הם דואגים לעצמם, כל אחד עם התיק שלו, עם המוזיקה שלו והסרטונים והחטיפים שהוא אוהב. לפנות בוקר האוטובוס עוצר במעבר הגבול והם, התיירים היחידים על האוטובוס, יורדים מטושטשים בעיניים חצי עצומות ונכנסים למשרד ההגירה ההודי הקטן. מגישים את הדרכונים ומחכים בסבלנות שיחתימו אותם.

פעם אחת האוטובוס ברח להם עם כל התיקים והמזוודות שלהם, וחיכה להם שני קילומטר הלאה, בצד הנפאלי.

ממשרד ההגירה ההודי הם ממשיכים ברגל למשרדי ההגירה בצד הנפאלי. השער של הודו מאחוריהם, והשער של נפאל מתנוסס מולם. סביבם שוקקים החיים באופן מיוחד. משאיות הודיות מקושטות ומעוטרות, אוטובוסים, ג'יפים, ריקשות, עגלות רתומות לסוסים. פקק אחד צבעוני וחסר סדר. צפצופים וריח זיעה ובננות ופיח. בכל פעם שהם עושים את חציית הגבול היבשתי הזה, אחרי שמחתימים את הדרכון בחותמת ה"יציאה", ולפני שהם ניגשים אל השער של נפאל, מתחשק לה

לעצור רגע. לשבת על הגבול, בין לבין, ולהרגיש ממש כאילו היא בשום מקום. אולי לשתות איזה תה. לטבול בו בסקוויט מתוצרת מקומית. הכי יומימי, במקום שלא נמצא על אף מפה.

אחרי כל הבירוקרטיה, האוטובוס ממשיך מעט ועוצר לארוחת בוקר. אלי מתענגת על צ'אי נפאלי אמיתי אחרי תקופה ארוכה. היא מרגישה איך הנשימה מתאזנת שוב. נפאל מרגישה כמו בית חם ונעים. לעת ערב הם מגיעים סוף-סוף לפוקרה, עייפים ומותשים.

זה היה יום שקט במיוחד

10

לפעמים, כשמתאפשר, הם נשארים, היא והוא, במיטה כל הבוקר. היא שכובה לצידו, כורכת רגליה ברגליו. הוא מניח זרועו על גבה. היא מסתובבת והוא נצמד אליה מאחור. כף ידו על שדה. חצי ישנים, נרדמים ומתעוררים ומחליפים תנוחות של מגע. לפעמים לבושים, לפעמים לא. לפעמים הבגדים נושרים תוך כדי. רק מתחבקים, גוף אל גוף. בבקרים האלה היא מרגישה שהיא מטעינה סוללה מיוחדת. בכל פעם שרגלו מונחת על ירכיה, בכל פעם שראשה מתחפר בתוך צווארו, בטנה אל בטנו, כף ידה בכף ידו. או בין ירכיו או על חזהו. משהו שם מוטען. והיא, כמו הלך צמא במדבר, שותה ומרווה צימאון קדום. היא קוראת לרגעים האלה רגעים של זהב. כלפי חוץ, כרגיל, היא לא מראה דבר. היא במפגיע מתרחקת, מתנתקת ממנו כדי לתת לו לנשום, לתת לו את האפשרות לבוא לחפש אותה שוב. והוא מצידו תמיד מגשש דרכו אליה בחזרה. מניח זרועו בשקע של מותניה כאילו כך נבראו. אחר כך כף ידו מפלסת דרכה גם אל בין ירכיה.

לפעמים זה נגמר בסקס מטורף ולפעמים לא, אבל היא קמה ויוצאת אל יומה מוטענת ומונשמת וטהורה. כאילו טבלה בבריכת הרחם הגדולה של הקיום. והיא צלולה ובהירה ומחשבותיה קלילות ומסודרות, ודבר לא מכביד ודבר לא מבולגן. הכול מונח במקומו.

בפוקרה יש שגרה. הם מתמקמים בדירה נחמדה עם חדרי שינה וסלון, מטבח וגינה, וכמובן נוף הרים משגע. הילדים אוהבים לחזור אל השכונה המוכרת, שבה הכול ידוע מראש, והרבה אנשים שמחים לפגוש אותם שוב. אלי מקפידה לחזור בכל שנה למקומות מוכרים ואהובים, לשהות בהם, לחיות קצת שגרה, לנוח ורק אז לצאת שוב לדרך.

"אני לא במרוץ", היא לוגמת מכוס הקפה ואומרת בחיוך לרינת, חברה ישראלית צעירה שבדיוק נמצאת בפוקרה כשהם מגיעים. "אין לי שום שאיפה לכסות כמה שיותר יעדים, ואני לא בקטע של להרשים אף אחד".
הן יושבות במרפסת בבית קפה נעים, מולן נפרשים נוף הרים והאגם האהוב כל כך על אלי.

"ולא משעמם לך לחזור כל פעם לאותם מקומות?"

"קודם כל – ממש לא. בכל פעם שאת חוזרת המקום שונה, ואת עצמך שונה. תמיד יש עוד מה ללמוד ולהעמיק על המקום, אני מרגישה שזו זכות גדולה לחזור שוב למקום שהיה לך טוב בו. ודבר שני, זה מכניס איזון. שקט. מגדיל את כמות האהבה שאנחנו מקבלים. כך אני מרגישה".

"יש הבדל גדול בין מה שאנשים חושבים על החיים שלך לבין המציאות", מחייכת אליה רינת.

"כן. אני יודעת", היא מחייכת חזרה, "אנשים חושבים שזה טיול אחד מתמשך. וזה לא. לא 'טיול', כמו שהרבה אנשים מגדירים לעצמם טיול, וגם לא 'מתמשך'..."

"אז איך כן היית מגדירה את החיים שלך?", היא שואלת. רינת היא עיתונאית, אבל מעולם לא ראינה אותה. על אף שאלי חושבת שמכל הריאיונות שעשו איתה, דווקא רינת היא זאת ששואלת את השאלות הכי מעניינות.

"הממ... לא הייתי מנסה בכלל להגדיר", היא עונה. "אלה חיים של שינוי, של גמישות ושל גילויים. חיים שלא קשורים ולא מוגדרים בחומר. זה הכי קרוב שאני יכולה להגדיר את זה".

"למילה 'שינוי' יצא שם רע בחברה שלנו...", אומרת לה רינת, ומפנה את עיניה הירוקות-כחולות ממנה אל האגם.

אלי מחייכת. מביטה אל אותה נקודה שאליה הפנתה רינת את עיניה. היא צודקת. מהמקום שלהם אי אפשר לראות את היופי שיש בזה. זה מפחיד בדרך כלל. "הזכות הזאת, לנוע. לאמץ את השינויים כתנועה חיובית בתוך חייך. בכל פעם להשיל ממך את מה שלא נכון כבר, כל מה שלא מתאים יותר, כל מה שאת לא אוהבת בעצמך, להמציא או, בעצם, למצוא את עצמך מחדש ובקלילות להמשיך הלאה". טון הדיבור שלה שקט, נמוך, אוורירי. כאילו המילים שלה נובעות מבטן האדמה. היא מסתכלת על הטלפון שלה המונח על השולחן אבל נמנעת מלהקיש עליו, ומחזירה את מבטה אל רינת. "באחת הסצנות הכי נוגעות בסרט

'הגשרים של מחוז מדיסון' אומרת פרנצ'סקה: 'התנהגתי כאילו הייתי אישה אחרת, ובעצם הייתי יותר עצמי ממה שהייתי אי פעם'."

"לא מתאים לכל אחד..." , אומרת לה רינת ומוזגת לעצמה כוס תה נוספת מהקומקום הקטן שעל השולחן.

"כן. אבל מזמן הבנתי שאני כמו שאני. לא מחפשת להתאים את עצמי לתבניות של אנשים אחרים. עשיתי את זה יותר מדי זמן", אלי מחייכת. "אני אישה סקרנית, פראית ומלאה תשוקה. אני זקוקה לתנועה. ויש בי צורך טבעי בשינויים".

רינת מושיטה ידה אל כלי הסוכר, ואז מתחרטת ומציתה סיגריה באיטיות. היא לוקחת שאיפה ומדברת תוך שהעשן נשפך ממנה הלאה. "שינויים דורשים המון. צריך כל פעם להחליט מיליון החלטות מחדש. אני בקושי מצליחה להחליט אם לשתות תה או קפה".

אלי צוחקת. "בשבילי שינוי זה טבעי כי אני נמשכת לפשטות. פשטות היא כל מה שיש לי וכל מה שאני רוצה. יחפה על החוף, עם קוקוס ביד, קצת מוזיקה. זה הכי חלום שיש לי". אלי עוצרת לרגע, לוגמת מהקפה וממשיכה. "את מצליחה להתחבר?"

"אני כן. אני חושבת שהרבה אנשים יכולים להתחבר לזה. אבל הם חיים במציאות מבלבלת, שבה אומרים להם שהפשטות לא מספיק טובה. שצריך גרנדיוזי. שצריך הכי גדול, הכי מנצנץ, הכי להוציא ת'עיניים לאנשים אחרים..."

אלי צוחקת. "אנשים חושבים שאני סנובית בדיוק בגלל זה. תמיד באירועים הכי גדולים אני מתכנסת לתוך עצמי. משתתקת. נאלמת. לא

מוצאת את עצמי. והם כאילו... מה, למה את כזאת? מה לא בסדר
אצלך?"

"ואז מה, מה את עושה?", רינת מקשה.

"הולכת לרקוד", אלי מחייכת.

בפוקרה יש גם שגרת לימודים. מריה, צעירה נפאלית, היא המורה
הפרטית של הבנות מאז שהיו קטנות. הילדות קשורות אליה כמו אל
אחות גדולה, והיא רואה בהן את בנותיה הצעירות. היא קשובה אליהן,
מגוננת, ואלי יודעת שיש עוד מישהו בעולם הזה ששותף איתה לדרך,
שאפשר לסמוך עליו.

הן נפגשות עם מריה בביתה, בכל בוקר בשעה עשר, והיא מנחה אותן
בלימודיהן, כל אחת על פי רמתה. לפעמים הן נשארות לארוחת צהריים,
לפעמים הן מזמינות פיצה. לא תמיד היום מתמקד בלימודים. לעיתים
הבוקר נפתח בשיחה ספונטנית, שבסופו של דבר נמשכת לאורך כל
היום.

לאלי לא אכפת. היא שמחה שיש לבנות עוד דמות אהובה וקרובה
שאיתה הן יכולות לדבר. הן מדברות על נשיות, על וסת, על ציצים
וחזיות והפללות וגברים. על חוויות. על דיכאון. על מוות. על אוכל. הן
עושות ביחד שטויות בסטורי באינסטגרם, ומתמלאות בפופקורן עוד לפני
ארוחת הצהריים. מנגנות ביוקליילי ושרות יחד להיטים. הן אוהבות ללכת

למריה, ולעיתים קרובות חוזרות הביתה הרבה אחרי שעת הסיום הרשמית של הלימודים.

פעם גם יונתן היה הולך אליה, אבל יונתן, שבגיל 12 כבר למד באוניברסיטת תל אביב במסגרת התוכנית למחוננים של משרד החינוך (מהחוף בווייטנאם!), מזמן הוכיח לה שהוא הרבה יותר טוב בללמוד בעצמו. למעשה, הוא כל כך טוב בזה שיש לו ידע הרבה מעבר למה שצריך גבר צעיר בגילו לדעת.

אלי אף פעם לא התעניינה בציונים, במספרים או בתעודות. תארים באוניברסיטה מעולם לא הרשימו אותה, וגם לא דרגות של תפקידי ניהול או סכומים של משכורות. מבחינתה לבטל את הכול ורק לתת לילדים לפרוח מבפנים. האנשים הכי מעניינים שפגשה מעולם לא התאימו למסגרות, ויש כאלה שהיא למדה מהם המון, והם אפילו לא יודעים לקרוא.

אלי יושבת ועובדת רוב הזמן. פוקרה היא מקום טוב לשהות בו כמה חודשים בכל שנה ולהתמקד בעשייה. היא לא רק כותבת הרבה, אלא גם צריכה לעסוק בכל הצד הטכני של אחזקת האתרים שברשותה, סידור, שדרוג ובדיקות. תחזוקת הקשרים עם אתרים ומגזינים בעולם, עבודה עם הכותבות שלה באנגלית, עיצוב אמצעים ויזואליים ויצירת תוכן לרשתות חברתיות. היא עובדת בכל יום בשעות הבוקר, וגם אחר הצהריים אם אין להם משהו מיוחד לעשות.

היא אוהבת את זה שהלן² שלה הכי גמיש שאפשר. שהיא זאת שמחליטה. יום ככה, יום ככה. איך שנכון ומתאים. אם רינת מזמינה

אותה לקפה, היא פשוט תקום ותלך. היא יודעת שהיא מתקדמת כל הזמן, וכמעט בלי להבחין, בסופו של דבר מגיעה לאן שהיא רצתה.

בשנים האחרונות היא גילתה שאם את נמצאת במצב שבו את מכוונת לגמרי עם העולם שלך, הדברים פשוט מתרחשים, ללא כל מאמץ ומבלי שתבחיני בכך, בכל תחום שתרצי. זה כמו למצוא את הגלים הנכונים. ברגע שמצאת אותם - כל שנותר הוא פשוט לרכוב עליהם. זה נתן לה בבת אחת שקט, ובו-זמנית תחושת עוצמה אדירה. מאז היא פחות מתמקדת במה שצריך לעשות ויותר מנסה למצוא את הגל הנכון לה.

היא כותבת הרבה על החיים שלה, אבל לא על הכול. יש סיפורים שהיא שומרת לעצמה.

מאנו יוצא בכל בוקר לענייניו, לבקר חברים, להתאמן בחתירה באגם או להדריך טיול על הנהר. הוא בחופש מוחלט מצידה, היא לא מצפה לדבר ולא מבקשת דבר.

לפעמים, אחרי המקלחת או בבוקר, אחרי שהוא פורק לתוכה את זקפתו, בזמן שהוא מתלבש ומתארגן לצאת אל היום, היא נעמדת עירומה מול המראה, מסדרת את שיערה או שמה קרם פנים באיטיות. ואז ניגשת אליו, נעמדת מולו עד שהוא גומר לכפתר את חולצתו. ואז סתם כך מחבקת אותו, נצמדת אליו בעירומה המלא, והוא, לבוש ומכוסה, מניח יד על גבה, ואחת על ישבנה החשוף. והיא נושקת לצווארו

וללחיו בעדינות ובשקט. שדיה מזדקרים מול כפתורי חולצתו, כמעט נוגעים בחזהו, שיערה גולש על כתפיה הלבנות, כמעט-כמעט שהוא פושט בזריזות את בגדיו ומפיל אותה על המיטה, ומניח שפתיו על איברה החשוף היפה המושך אותו כמו מלכודת עכברים משוכללת. אבל הוא לא. הוא יישאר בגעגוע נורא אליה כל היום כולו. יהגה בכמה שהגוף שלה יפה. כמה חסרת בושה היא. ויחשוב מה יעשה לה כשיחזור.

היא אוהבת עירום. בשנים האחרונות היא נהנית מהתחושה של העור החשוף. היא לא טורחת להסתכל על עצמה. לא ממש אכפת לה איך נראית בבואתה העירומה במראה. רק התחושה מעניינת אותה. לרחוץ בנהר בחזה חשוף. לשכב כך סתם על סלע או על המיטה, בלי כיסויים, רק עורה החשוף ותחושת המצע שתחתיה. היא אוהבת את העירום שלו. כמה הוא יפה וחופשי ונהנה מגופו שלו. והיא אוהבת את התחושה של עורו בעורה.

הרבה גברים עברו בדרכה בחייה. כולם הצהירו אהבה. אבל אף אחד לא נשאר. לפעמים נדמה לה שמעטים הגברים שבאמת יכולים לראות אישה לעומק.

באוקטובר, שעה שהנהרות מתחילים להירגע והמים יורדים מעט אחרי עונת המונסון, הם מנצלים את ההזדמנות ויוצאים עם כמה חברים לטיול ראפטינג על נהר הקאלי גנדאקי.

זהו טיול בן שלושה ימים, שבו בכל יום שטים כמה שעות בסירות על הנהר ואחר כך לנים בקמפינג על החוף. אלי מכירה היטב את הנהר הזה, היא יצאה כבר פעמים רבות לטיול הזה. ועדיין, היא ממש פוחדת. אנשים תמיד שואלים אותה איך את לא פוחדת. מאיפה האומץ. והיא לא מבינה אותם. היא פוחדת בדיוק כמוהם. פוחדת ויוצאת בכל זאת. זוהי קבוצת חברים נהדרת, אנשים אהובים ויקרים שמלווים אותם כבר כמה שנים. טיול איתם הוא הדבר הכי טבעי בעולם.

הם יוצאים עם סירה מתנפחת גדולה, סירת ציוד וסירת "דאקי" קטנה, שהיא כמו קאנו מתנפח שמיועד רק לשני יושבים. אליהם מצטרפים כמה קיאקיסטים שהם כמו המאבטחים של הטיול, למקרים שבהם מישהו נופל מהסירה וזקוק לעזרה.

הקאלי גנדאקי הוא נהר אימתני, ובו זרמים וגלים גבוהים המספקים חוויית אקסטרים מענגת. שירה מאוד מתרגשת, אומנם זו לא חוויית הראפטינג הראשונה שלה, אבל זו הפעם הראשונה שאלי מרשה לה להצטרף לשיט בנהר הזה.

כל החברים הם מדריכי נהר מנוסים, ואלי מרגישה בידיים טובות ואמונות. הימאל מדריך את הסירה הגדולה, סובאס אחראי על סירת הציוד ומאנו חותר בדאקי.

הפעם האחרונה שבה הייתה על הנהר הזה הייתה לפני שנתיים, אז יצאה עם מאנו וסאנטוס שנשכרו על ידי סוכנות נסיעות להדריך טיול עם קבוצת תיירים. היא העבירה את כל הטיול בסירת הציוד, צוחקת ומשתעשעת עם סובאס, יושבת או שוכבת למעלה על הר הציוד שנקשר

על הסירה. היא פחדה מאוד מהגלים, אבל סירת הציוד תמיד לוקחת את הנתיב הבטוח והשקט ביותר, וכך העבירה את הטיול בין נוף הג'ונגלים, בשחייה בנהר ובשכיבה בסירה עם קרני השמש.

בפעמים אחרות הייתה יושבת עם מאנו על הדאקי, שבה מרגישים את הגלים ואת הזרמים הרבה יותר חזק, וקל מאוד ליפול אל תוך המים השוצפים. וכך היא הבינה שאם עושים משהו מפחיד מספיק פעמים, מתרגלים אליו.

מאז עברו הרבה מים בנהר. נפאל עברה רעידת אדמה קשה, ששינתה אפילו את פני הנהרות, וסאנטוס מת באופן מפתיע בליל ולנטיין. מאז מותו בעצם לא חזרה לנהר הזה, עד עכשיו.

הם מתארגנים בנקודת ההתחלה. מיה הקטנה מקבלת מושב ליד הימאל, אשתו סאבי הגרמנייה ובתו הקטנה בת השלוש. יונתן מקבל קיאק משלו. ואלי מסתכלת על שירה, וממנה מביטה ישר על הדאקי. אם כבר - אז כבר.

"יאללה, מותק", היא אומרת לה. "רצית קאלי גנדאקי? בואי איתי על הדאקי".

שירה פורצת בצחוק. "זה חרוז", היא אומרת לה בקול מתגלגל.

הסירה מובלת אל המים. יונתן כבר יצא עם הקיאקיסטים האחרים, מיה ישובה בטוחה בסירה הגדולה ושירה ואלי קופצות אל הדאקי. אחריהן עולה מאנו ומתיישב מאחור, עם המשוט.

מתחילים.

המסלול נפתח עם שלושה מקבצי גלים ("ראפידים") חזקים במיוחד, בדרגת חוזק שהולכת ועולה. הנפאלים קוראים לשני האחרונים "האח הקטן" ו"האח הגדול". הדאקי מתנפצת אל תוך הזרם והגלים האימתניים. שתי הנשים אוחזות חזק, קופצות ורוכבות על הגלים ששוטפים אותן מכף רגל עד ראש. לפעמים אי אפשר לראות דבר פרט לגלים המקיפים אותן. ועוד אחד ועוד אחד. המים קרירים וחזקים, ומאנו מנווט את הסירה הקטנה כמו אמן.

בתוך חמש דקות הכול נרגע. הנהר זורם בעדינות, מים כחולים, שמש ממעל וג'ונגלים ירוקים ומסתוריים סביבם. אלי ושירה רטובות לחלוטין, מלאות התרגשות ושמחה.

הסירה הגדולה מתקרבת אליהם, ומיה משפריצה עליהן מים עם המשוט הגדול של הימאל. הן צוחקות ומדברות מעט עם שאר האנשים שעל הסירה. "חשבנו שאת פוחדת", הם אמרו לאלי, שלא הסתירה את החששות שלה מאף אחד מהרגע שיצאו באוטובוס מפוקרה. "כן", היא עונה. "ככה את נראית כשאת פוחדת?", הם אמרו. אלי צוחקת. "אה... כן...".

בשלושת הימים הבאים אלי, שירה ומאנו רוכבים על הדאקי, נכנסים לכל הגלים החזקים, קופצים בסלטות אל מי הנהר. שירה ואלי נעמדות ומנסות למצוא שיווי משקל בעוד הסירה עצמה ממשיכה לשוט על פני המים.

ביום השני אלי קופצת מהסירה לשחות. היא אוהבת להרגיש איך הזרם מניע אותה הלאה קדימה. הכי קרוב לחיבוק של מים שיש. מאנו אומר

לה שהיא יכולה להמשיך את רצף הגלים הבא בשחייה. היא מעולם לא עשתה את זה. רק היא והנהר. קיאקיסט אחד שומר עליה, והיא עוברת את שצף הגלים בזה אחר זה בגופה בלבד. ליבה דופק בחוזקה, אבל נפשה מתעלה לגבהים של עוצמה ושחרור.

בקמפינג בערב מקימים שורה של אוהלים, בונים מטבח מאולתר וכמובן מדורה על החוף. אלי והבנות עוזרות להכין ארוחת ערב, מדליקות נרות ומניחות לסימון בפתח כל אוהל ודואגות למדורה. מוזיקה ואוכל טעים וחברים. קצת רום ושיחות בחום האש, מלאות בזהרורי כוכבים.

ביום האחרון יש חלק ארוך ובו מים שטוחים, שלפניו כמה מקבצים של גלים חזקים. זהו, זה הסוף. עוד שנייה נגמרת החוויה הצלולה והמתוקה הזאת. שירה, אלי ומאנו יושבים בסירה, מביטים בגלים המתקרבים, מתכוננים לפרץ, למעלות ולמורדות שהסירה עומדת לעבור תיכף. הגלים תוקפים אותם מכל עבר, והנה סלע שמתגלה באמצע. הסירה מתנגשת בו בעוצמה, ושירה כבר בחצי גופה בתוך המים. אלי תופסת אותה ברגע האחרון, מחזיקה אותה ומעלה אותה בחזרה פנימה. הגלים נמשכים, הסירה נוסקת מעלה ונוחתת מטה, מים משפריצים מכל עבר ומאנו נופל ומשאיר את שתיהן לבד. הסירה מסתובבת סביב עצמה וממשיכה מעט הלאה. שתי הנשים מחייכות זו אל זו, מוכנות לעבור את זה יחדיו. מאנו קופץ פנימה, והסירה ממשיכה ברצף הגלים הבא ומרחפת כאילו צימחה כנפיים.

בשעת צהריים חמה הם מגיעים אל נקודת הסיום. זהו חוף רחב, שממנו
 סוחבים את הציוד למעלה עד לכביש. שם יש דאבה קטנה ובה אפשר
 להתרחץ, להחליף בגדים, לנוח ולאכול ארוחה חמה.
 אלי ושירה יושבות עם החברים. "ממש נבהלנו כשראינו אתכם מתנגשים
 בסלע ההוא", הם אומרים להן. "כן", עונה אלי, "מזל שתפסתי את
 שירה, אחרת הייתה נופלת ישר לתוך המערבולת".
 "היית צריכה לתת לי ליפול" אומרת לה שירה, בעברית, בשקט.
 "מה???" עונה לה אלי, מביטה היישר בעיניה של בתה.
 בבת אחת שתיהן מתנתקות מהשיחה הקבוצתית ונכנסות לעולם פרטי,
 שלהן בלבד, בעברית.
 "היית צריכה לתת לי ליפול. לא להחזיק אותי".
 "רצית ליפול???" אלי מופתעת. הרי הן היו באמצע הראפיד הסוער.
 "כן. רציתי להרגיש את זה".
 "ולא פחדת?"
 "דווקא לא. רציתי ליפול. להתמודד. לעבור את זה. לא רציתי שתשמרי
 עלי כל כך".
 אלי שותקת. נדהמת ממילותיה של בתה. חסרת פחד. מלאת התרגשות
 כלפי הבאות. מלאת ביטחון בחיים.

"מצטערת מותק", היא אומרת לה לבסוף בקול רגוע, מניחה כף יד
מלטפת על זרועה, "זה היה אינסטינקט. לא שולטת בזה. לא באמת
יכולתי לתת לך ליפול באותו רגע".
והמשפט הזה שלה, "היית צריכה לתת לי ליפול", ילווה את אלי עוד ימים
רבים.

יש לה מין קטע כזה, רגע אחרי שהיא חווה משהו עוצמתי, לחזור אליו
במחשבות. להתבונן בו. לייחד ריכוז וקשב לעבר אותו רגע בודד, מזוקק
וטהור. גם בחיים וגם בסקס. היא לא עסוקה בעוצמות. לא מעניין אותה
"הכי חזק". בשבילה, בכל פעם מתאים לה משהו אחר. ולפעמים, בימים
שבהם הכול רגיש ושברירי, בכלל לא נכון לה להגיע לשיא. נכון לה יותר
להמשיך לזרום עד שזה דועך לאיטו. ואם היה לה גבר שעסוק רק
בביצועים, היא לא יודעת בכלל אם יכולה הייתה לתקשר איתו. היא
אוהבת גברים שלא מתבלבלים בין מה ששלחם למה שממש לא. גברים
שלא רוצים אותה גונחת כי זה אומר שהם היותותחים. שלא לוקחים
בעלות על השיא שלה. כאלה שעוסקים בהקשבה, שנותנים לה להנחות
אותם. כאלה שמבינים שזה שלה. לא שלהם.
היא העבירה כמה תקופות בחייה עם גברים רכושניים כאלה, היא יודעת
בדיוק איך זה מרגיש. עד שמפגש אחד עם גבר מהסוג האחר גרם לה
להבין שהכול בעצם בסדר אצלה.

מיד אחרי שובם מהרפטינג מתחיל החג הכי מקסים והשני בחשיבותו
בנפאל. זהו חג ה"טיהאר", חג האורות. לקראת ערב למשך כמה ימים,
כל הרחובות מתמלאים בנרות ובאורות ובציורי מנדלות על המדרכות, על
הכבישים ובכל מקום. כך הנפאלים מזמנים את אלת השפע אל ביתם.
היא אוהבת להסתובב ברחובות עם הבנות, לחוש את האווירה הקסומה.
היום האחרון הוא היום שבו מקבלים את הטיקה הכי מיוחדת בשנה.

היא אורזת תיק קטן וכך גם הבנות, והן יוצאות אל הכפר כדי לחגוג עם
אנשי הכפר ועם המשפחה של מאנו. יונתן נשאר בפוקרה. כבר כמה
שנים שהוא מבכר להישאר בחדרו המוכר בפוקרה, עם קומץ החברים
שלו והמסעדה החביבה עליו, על פני קמפינג על החול בכפר, מנותק בלי
חשמל או אינטרנט.

הם עולים על אוטובוס מקומי, ואחרי שלוש שעות נסיעה יורדים ברחבת
שוק בעיר שחוקה אחת, שבה הביוב עדיין זורם בתעלות פתוחות משני
צידי הכביש. משם הם עולים על ג'יפ מקומי שכל מטרתו היא להביא את
אנשי הכפרים הנידחים, בדרך עפר קופצנית, תלולה ומפותלת הנמתחת
מעל נהר יפהפה, לביתם.

אל הג'יפ נדחקים הורים וילדיהם הקטנים, תרנגולות, עיזים, שקי אורז,
צרורות במבוק וגזרי עצים להסקה. אלי מיד שמה לב שהילדים הנפאלים
לבושים במיטב בגדיהם, כנהוג בקרב הנפאלים תמיד להתלבש יפה

כשיוצאים לנסיעה כלשהי. היא אוהבת לשים לב לכל הפרטים הקטנים האלה ומתענגת עליהם. היא והבנות מצטופפות עם כל ההמולה האנושית הזאת במושב הג'יפ האחורי, שיערה של מיה מדגדג לה את הלחיים והאף והמצח, והיא מפנה את פניה אל החלון שלידה. הג'יפ יוצא לדרך. הרמקול שליד הנהג פוצח במסכת שירים פופולריים, הרוח נושבת מבעד לחלון והנהר מפציע תחתיה במלוא הדרו.

אחרי כמה שעות של נסיעה קופצנית ומאובקת, לקראת ערב, הג'יפ מגיע לכפר ועוד לפני שהוא עוצר, כל הילדים ובני המשפחה כבר באים לקבל את פניהם, רצים מתוך השבילים הצרים שבין שדות התירס והאורז, בוקעים היישר אל דרך העפר. הן נחלצות מזרועות הג'יפ אל זרועות החיוכים של הילדים - כולם עוזרים להן עם התיקים, והן צועדות בזהירות בשביל המוביל אל בית המשפחה. עד לא מזמן גרו כולם בבית בוץ נפאלי מסורתי, אבל לאחרונה עברו גם הם, כמו שאר בני הכפר, לבית עשוי מבטון ולבנים, שנבנה צמוד לבית הבוץ, ובית הבוץ הפך למקום לאחסון ולשימוש חיות המשק.

חוץ מהמעבר הזה, נראה שדבר לא השתנה. דורות של אורח חיים מסורתי לא ניתן למחוק עם כמה קירות מבטון. אימו של מאנו זנחה מהר מאוד את הגז שבמטבח, המונח לה בגובה המותניים, וחזרה לבשל על האש לצד הבית. יושבת שפופה, נושפת בעדינות על גזרי העצים כמו קוסמת הלוחשת כשפים, היא שולטת באש בעדינות ובשלווה. אלי חושבת שזה אחד הדברים הכי יפים שהיא ראתה.

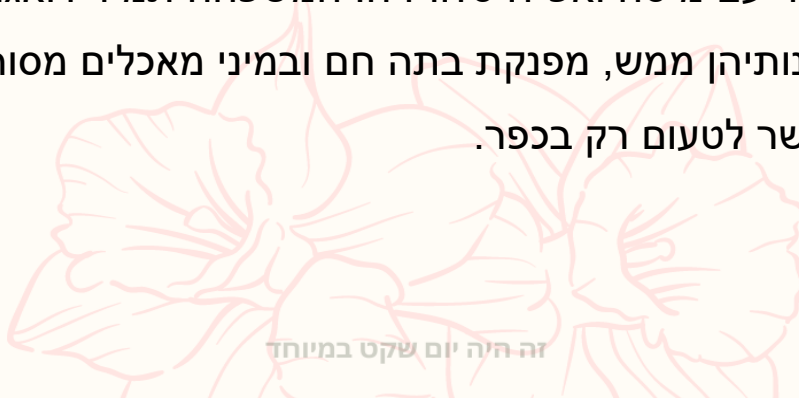

הם מתקבלים בתה חם ומתיישבים על המרפסת המקיפה את הבית כולו, לא לפני שאביו של מאנו מגיש לה את הסוקול, המחצלת הקלועה מקש - כי אסור לשבת על הבטון החשוף. בפינת המרפסת לצידה מוצבות אבני ריחיים, ושאריות הקמח עדיין סביבן, כמו הינומה בוהקת בלבן.

אחרי שעה קלה הם יורדים אל החוף ושם מקימים את האוהל, מארגנים מזרנים ושמיכות שהביאו מהבית שבמעלה הכפר. המצע רך ונעים ומחבק, האוהל משקיף על הנהר ועל הג'ונגל שלגדותיו, ומעגל אבנים מסמל עבודה את המדורה שתבער הלילה. אין אושר גדול מזה עבודה כרגע.

הם עולים שוב ומתקבלים בכוס צ'אנג, משקה אלכוהולי סמיך עשוי מסולת מותססת, וכמה דקות אחר כך כבר מוגש הדאל-בהאט, המנה הנפאלית המסורתית שאותה אוכלים הנפאלים פעמיים ביום, בכל יום ויום. היא והבנות יושבות על הרצפה, וצלחת אלומיניום עגולה בעלת שוליים מוגבהים מעט מונחת לפניהן. על הצלחת מוגשים אורז, תבשיל ירקות, תבשיל עלים ירוקים ומרק עדשים עשיר. הבנות מקבלות גם קערית עם תבשיל בשר עוף.

הם יושבים עוד שעה קלה, ואז יורדים אל החוף. הבנות פורשות לבית חברים במורד הכפר, שם הן אוהבות לישון עם חברותיהן בנות גילן, בחדר מסודר עם מיטה ואפילו טלוויזיה. המשפחה תמיד דואגת להן כאילו היו בנותיהן ממש, מפנקת בתה חם ובמיני מאכלים מסורתיים שאותם אפשר לטעום רק בכפר.

על החוף אלי מסירה את נעליה, ונותנת לחול ללטף את כפות רגליה. מאנו ניגש להבעיר אש. הדבר הכי רומנטי שגבר יכול לעשות בשבילה זה להבעיר אש. היא מביטה בו וחשה את ליבה נמס בתוכה. ממש כמו כשהוא מבשל עבורה, או מגיש לה את האוכל לצלחת ושוטף לה את הכף היטב, לפני שהוא מניח אותה בידה. כמו שהוא מנקה לה את משקפי השמש, מתקן לה את הריצ'רץ' של המעיל או מכין לה קפה שבוסל על האש. ברגעים אלה כל שהיא מרגישה זה איך הלב שלו מדבר אליה מילים רכות. ותו לא. אצל גבר זה לא המילים. זה הלב שמוגש לה חשוף וטהור, בדיוק ברגעים כמו אלה.

בקבוק רוקסי מונח לצד האש ההולכת ומתהווה, שאותו מילאה להם אחותו מהחבית שהכינו לא מכבר אצלם בבית.

רוקסי הוא משקה אלכוהול שאותו מכינים מאורז או מדוחן. הוא נראה שקוף, כמו מים, ויש לו ריח חזק וטעם חריף וחזק. כמו את הצ'אנג, אנשי הכפר מכינים אותו בעצמם, וגם שותים ממנו לא מעט... (-).

הם פורשים מזרן על החול ליד האש, אלי מתיישבת, מרימה עיניה לשמיים. רחש הנהר מלטף את אוזניה והשמיים השחורים מלאים ונוצצים בכוכבים, המשווים למי הנהר זוהר מלכותי כמעט.

הם יושבים כך שעה ארוכה. שותים מהרוקסי, מקשיבים למוזיקה, ושום דבר חוץ מזה.

היא יורדת אל הנהר לשטוף את פניה ורגליה, להרגיש את המים הנהדרים האלה שוב על גופה. בתוך החושך המים נראים שחורים. הוא ניגש אליה, טובל כפות ידיים במים ומרטיב את פניה, צווארה, זרועותיה.

מסיר שאריות חול ואבק מגופה, רוחץ את כפות רגליה, וכך לאור הכוכבים מפשיט אותה ועל גדת הנהר הזוהר מנשק את עורה הרטוב, חופן שדיה בידיו בתאוה, בשקט בשקט, כאילו הם לבד בעולם, כאילו אין כלום פרט לרגע הזה, שניהם עירומים, הוא נצמד אליה מאחור וכך בעמידה, כפות רגליהם טובלות במי הנהר והיא חשה את האדוות הקטנות הלך ושוב, נושקות לקרסוליה ובין אצבעותיה.

בבוקר כל ילדי הכפר באים בריצה אל האוהל, וקולות הצחוק שלהם מעירים את שניהם. כך תמיד, זה כבר מנהג, בכל פעם שהם באים לבקר הילדים מעירים אותם בשמחתם ובצהלות בבוקר.

את הבנות הם פוגשים באחד השבילים המובילים אל בית המשפחה, והם הולכים יחדיו אל הבית. כל הכפר מלא בריח הכורכום המתייבש על הגגות. השבילים הצרים צופנים לאלי הפתעות בכל צעד שהיא עושה. שיחים של קנה סוכר, עצי בננות וליצי' ומנגו. שדות חרדל צהובים, ושום ותירס ודוחן.

רשתות דיג עדינות תלויות על גדרות העץ של דיר העיזים, וקול נקישת הסכין בנרתיק המתכת התלוי על המותניים מאחור, שאותו נושאים כולם, מתערבב בצליל צקצוק הכפכפים בכל פינה וברחש כריכת סלילי מחצלות הקש סביב עצמן ופרישתן על מפתן הבית.

הריחות החזקים מעוררים את תשומת לבה כאילו איזו חידה מסתורית נפתרת לה בכל צעד וצעד. ריחן החרף של הצנוניות המקומיות, שאותן מייבשים בשמש, ריח השומשום הנקלה על האש, ותבליני הקארי והעוף ששחטו רק הבוקר במיוחד.

הם מגיעים אל הבית, ומחוץ לו כבר תכונה רבה. אימו של מאנו, סכין בידה והיא לוחשת אל האש וטורחת על הדאל-בהאט של הבוקר, סביבה כמה סירים, מונחים על האדמה, מאחוריה ה"שילאוטה", אבן מיוחדת שבעזרתה כותשים את התבלינים, השום, הג'ינג'ר והצ'ילי יחד לעיסת תיבול עשירה. שירה רצה פנימה, להכין לכולם צ'אי נפאלי עם חלב בפאלו טרי שנחלב זה עתה. העיזים מקובצות תחת בקתת הבוץ, עסוקות בתלישת העלים מאסופת הענפים הקשורה מעליהן במרכז. הגדיים מקפצים ברחבי החצר הקטנה יחד עם התרנגולות ואפרוחיהן, הכלבים והחתולים. פרפרים בלבן, צהוב, שחור וסגול מעופפים סביב שיחי הצ'ילי השונים, הגדלים סביב הבית.

אלי עולה יחד עם כוס הצ'אי החמה והחריפה בגרם המדרגות אל הגג, שממנו אפשר להשקיף על כל הכפר והנהר. מיה משחקת עם הגדיים והתרנגולות, ושירה הולכת עם אחת מנשות המשפחה למטחנת האורז המשותפת לכל בני הכפר, שם היא עוזרת בכל תהליך הטחינה והכנת הקמח, שממנו מכינים צ'פאטי מתוק וחלקלק.

אחרי כשעה מוגש הדאל-בהאט של הבוקר. הן מתיישבות על מחצלות הקש במרפסת שמחוץ לבית, צלחת המתכת על ברכיהן. הבנות אוכלות בידים, כמקובל בנפאל, אבל אלי מעולם לא הצליחה לעבור את המשוכה הזאת, והיא מקבלת אחר כבוד את הכף היחידה שיש בבית. התרנגולות מנסות את מזלן, והן אוכלות תוך כדי תנועות ידיים מהירות כדי לגרש את התרנגולות לפני שינשנשו להן מהצלחת.

בסיום הארוחה חוזרים לאוהל שעל גדת הנהר. אלי רצה לשכשך במים, וכל ילדי הכפר יחד עם הבנות מצטרפים אליה. הם משכשכים ומשחקים עד שעות הצהריים המאוחרות.

היא ניגשת אל האוהל, עורה צונן וקריר מהמים, נשכבת על המצע הרך ועוצמת עיניים. איזו שלוה. הכול שקט סביבה, ומפתח האוהל היא יכולה לראות את הג'ונגל הסבוך שמעברו השני של הנהר ואת הקופים המקפצים מעץ לעץ. היא לוגמת מעט מהרוקסי השקוף החזק, עוצמת עיניים ומקשיבה לצלילי המים הזורמים ולקול קריאת עופות המים ומשק כנפיהם, שמזכירים לה את נגינת הפסנתר והחליל שמעליו.

בשעת השקיעה, כשמזג האוויר מתרכך, הם יורדים אל המים ומקפצים חלוקי נחל. ליבה עולץ בתוכה. אין כמו לצפות באבנים המקפצות בעליצות על פני המים כדי לזכך לה את רגעי הפשטות המופלאים. הוא יודע את זה ואוהב לשמח אותה כך, בקלות שכזאת. אוסף חופן קטן של חלוקים ומעיף אותן בדיוק של אמן, והן קופצות וקופצות. בתוך רגע החפץ הדומם והקר הזה, חלוק נחל אחד מיני רבים, מתמלא בחיים, בתנועה, בתמימות.

למחרת הם פותחים את הבוקר בשקט, מחממים קפה בשאריות המדורה שנותרו מהלילה. היא לוקחת את ספל הקפה, מתיישבת על סלע מול המים הזורמים. אין שפע גדול יותר מזה בעיניה.

הילדים באים לקרוא להם - הטקס תיכף מתחיל. היא אוהבת לצפות בהכנות: איך הנשים לוקחות עלים יבשים וכפיסי עץ דקים ויוצרות מהם

קערות. כמו ב"עוץ לי גוץ לי", כששזרו זהב מקש, כשהגיעה לכאן נוכחה לדעת שאכן קיימות בעולם נשים שיודעות להפוך קש לזהב! היא צופה איך תולים שרשראות השזורות בפרחים צבעוניים מבית לבית, איך מערבבים את אבקת הצבעים של הטיקה, סגול, אדום, ירוק, ורוד ותכלת, יחד עם מעט מים. כל צבע בקערת עלים קטנה משלו. שרשראות הפרחים לצוואר גם הן כבר מוכנות. הכפר לובש חג בעדינות ובשקט.

הם מתיישבים בשורה על המרפסת. אחותו של מאנו עוברת מאחד לשני, בהתחלה מאנו, אחר כך שירה ומיה ובסוף אלי. היא מברכת מעל לראשיהם, מציירת במאונך על מצחם פס לבן רחב, ועליו מנקדת את הטיקה הכי מיוחדת של השנה. נקודה כחולה, נקודה אדומה, נקודה ורודה. היא מניחה על צוואריהם את שרשרת הפרחים הצהובים המסורתית, והם מניחים מולה כמה שטרות של כסף.

לאט-לאט כל תושבי הכפר מגיחים עם הטיקה היפה על מצחם, וקולות של צחוק ושירה מתעלים מעל לרחש הנהר שלמטה. בתום הטקס (שכולל גם ארוחת חטיפים מפוארת וכמובן צ'אנג מלוא הכוס), זו כבר מסורת, אלי והבנות אוספות את ילדי הכפר ויורדות איתם לנהר. הם שוחים, משחקים בחול, משכשכים רגליים.

אלי מצלמת. לעיתים נדירות היא מצלמת גם את עצמה, והיום, עם הטיקה הצבעונית והיפה, היא לוקחת סלפי. היא, הטיקה והנהר שמאחור. פשוטה, טבעית וקורנת.

זהו סלפי ראשון זה חודשים שהיא שומרת ולא מוחקת מיד. פעם ראשונה שהיא מוכנה לקבל בהבנה את תוספת הכאב הכל כך ברורה הניבטת אליה מתוך עיניה, מבלי להתנגד לה ולהתכחש אליה בכעס.

לימים זאת תהיה אחת התמונות המפורסמות ביותר שלה. למחרת הם עוזבים את הכפר, ותוך כמה שעות חוזרים לכבישים, למכוניות, לחשמל, לאינטרנט ולמדרכות מבטון.

נובמבר. החיים זורמים בשגרה לגדת האגם בפוקרה. ערב של יום ארוך. הוא אומר לה שהוא עייף ושלא מתאים הלילה. היא משחררת את עצמה מבפנים. משקיטה את עצמה. נשכבת על צידה עם גבה אליו. זה עוזר לה, לשים גבול ברור בינה לבינו לכמה רגעים. להרחיק אותו ממנה.

היא שמה "דדפול" במחשב ומניחה אותו ביניהם. הוא מפלס דרכו אל תחתוניה. ואל עורה החשוף שמתחת. מניח ידו וממשיך לצפות.

והיא, די לה שידו מונחת שם. הוא אמר שלא הלילה וזה בסדר. נושמת. רגועה.

אבל אז בבת אחת שניהם פורצים בתשוקה. אצבעותיו נעות בעדינות תחת תחתוניה, והיא משחילה ידיה בין שתי ירכיו ונושכת את קצה אוזנו.

עורו מתחדד כמעט מיד. היא מסירה את בגדיה, מתרוממת מעליו, מפשיטה אותו. הוא רוצה עוד לשחק, אבל אין לה סבלנות יותר. היא הודפת את חזהו כלפי מטה, מטפסת מעליו ונותנת לו לחדור פנימה בתנועה אחת חזקה. היא מכירה אותו ויודעת שהנה, תיכף זה נגמר מבחינתו. אבל אז היא עוצרת. "שששש..." , היא לוחשת לו. "דונט". מחכה כמה שניות, ואז מניעה את אגנה לאט-לאט בעדינות. מוצאת את התנוחה המדויקת לה, שבה הוא מונח בתוכה ככה הכי טוב שאפשר. ואז חוזרת לנוע בעוצמה. במעגלים. והנה הוא פורץ בתוכה. והיא מרגישה אותו, וזה כמו זרנוק שרוטט בתוכה והיא בעונג, והנה גם היא זועקת. רגע. זה לא נגמר. היא ממשיכה מעלה-מטה. המקום שבו הוא מונח הוא כל כך מדויק שהיא גומרת עוד פעמיים בזעקות רמות, ואז מניחה לו.

"אמרת שאתה עייף", היא מחייכת אליו, מתנשפת בכבדות.

לקראת אמצע נובמבר מזג האוויר כבר קריר וצונן. היא מדליקה את התנור החשמלי הקטן בחדרה. מתיישבת על השטיח, שעונה על המיטה. שמה את ספוטיפיי על Chill, משעינה ראשה על המזרן ונושמת. חם ונעים ורגוע.

היום פנו אליה מחברת בגדי ספורט ובגדי ים בינלאומית, בבקשה לשיתוף פעולה באינסטגרם. הם רוצים לשלם לה הרבה כסף על תמונות

שבהן היא תצטלם עם הבגדים שלהם. בגילה ואחרי שלוש לידות, פנייה שכזאת מחמיאה. היא יודעת שעבדה קשה בשביל להגיע למקום הזה. היא יודעת היטב. וזה גורם לה להרגיש ממש טוב. היא לא תספר על כך לאף אחד, אבל בתוכה חשה תחושת הישג. עוד מעט היא תפתח את בקבוק השמפניה, ותעביר ערב שליו וחמים עם עצמה.

הדלת נפתחת. שירה פוסעת פנימה, מתיישבת לצידה, מניחה ראשה על ירכיה המשולבות של אלי. התנור מפיץ אור כתום רך. שתי נשים משולבות יחדיו תחת חומו המנחם של התנור. שתיהן שותקות. והמוזיקה בלבד מחפה על השתיקה.

אלי יודעת ששירה באה אליה כדי להטעין סוללה שמהבהבת על אדום. היא מכירה את שירה היטב... מהרגע שהרתה אותה היא קשובה אליה. בעדינות, בדיוק, בתשומת לב. בתה הראשונה. את חייבת להיות קשובה, אחרת תפספסי. גם אם רוב הזמן את נמצאת שם, מרחוק, לא אומרת דבר. אבל את יודעת. לפי הצליל של הקול שלה. לפי איכות הנשימה. לפי איך שהמבט שלה נשלח אלייך. את יודעת מה עובר עליה. מחזיקה את עצמך. ונותנת לה לבד.

עד שהיא באה אלייך להתכרבל. להתחזק. להטעין.

היתה לה, לשירה, שנה אחת קשה, שנת הגירושין. לא רק בגלל הכאב בעיניה של אימה שאותו לא יכולה הייתה לשאת, עד כדי כך שנמנעה מלשהות במחיצתה עד כמה שניתן. אלא כי אז הבינה, הבנה עמוקה כמו מעמקיו החשוכים והכבדים של הים, שאמא שלה היא לא רק שלה. ולא

רק של שני אחיה, התוחמים אותה מלמעלה ומלמטה. אמא שלה היא של עצמה, גם.

והיא של אנשים אחרים. ולפעמים יותר מדי, כך הרגישה.

והייתה נוטשת אותה, מדי פעם, והולכת לאהוב את עצמה.

כשהתבגרה מעט הבינה שלא היתה זו נטישה, כי אם רגעים שבהם אמא שלה פשוט בחרה להיות אישה ולא רק אם. אבל חוויית הנטישה הזאת לא באמת נעלמה מתוכה מעולם.

כמה שנים אחר כך היא הבינה שאין אהבה אחת. יש מיליון אהבות לפחות. למעשה, אהבתה של אימה אליה, הייתה אחת ייחודית, אמיתית ומיוחדת במינה. כך גם אהבת אימה אל אחיה ואל אחותה. כך היא הבינה, שכל אהבה, כל אהבה שהיא בין שני בני אדם, היא ייחודית ועומדת בפני עצמה.

ועל כך, על ההבנה כמו גם על האהבה, למרות הנטישה כביכול ולמרות הגירושין ולמרות הכאב בעיניה, היא הוקירה תודה לאימה כל חייה.

לאט-לאט היא מתרוממת מבפנים, אבל אחת לכמה זמן השדים תוקפים. כל השדים כולם, מרחפים ועוטפים בזרועותיהם השחורות המתנפנפות לכל עבר. זיכרונות ילדות. ריחות. סיר הפתיתים על הגז. נשיקות קוצניות של אביה על לחיה. מילים שאמרה לה אימה. לוח השנה התלוי מעל לשולחן האוכל ותמונתה מחייכת, על העוקם, על אותו מסמר. יום

מותו של אביה. זעמו המתמשך של בעלה לשעבר. מילים קשות שזרק לעברה. תמונתה של אימה שרועה על הרצפה ללא רוח חיים כפי שתיארה לעצמה בדמיונה, אובדן התקווה בעיניו של אביה, קולו של בן דודה המתוק בתבל, אומר לה "ביי מותק" יום לפני מותו, זיכרון היום שבו הביא לה אביה את הכלב שלה, בעודו גור קטן ומפוחד, כל הגברים שבגדו ושיקרו ונטשו. חברות ששתקו ונעלמו...

והיא עוצרת לרגע, מוצפת עד כלות. עוצמת עיניה בחוזקה, מסוחררת כאילו העולם בבת אחת גדל בזום-אאוט של סיבוב מהיר בעדשה והותיר אותה קטנה-קטנה, והשדים, גבוהים ושחורים, סובבים סביבה במעגלים. אבודה.

אנשים אומרים שהזמן עושה את שלו. ואולי כן. כי הגלים מתרחקים זה מזה. אבל כשגל מגיע זה מרגיש כאילו הכול מתרחש מהתחלה, והיא צריכה לטפס שוב במעלה התהום. הטיפוס הוא כל פעם אחר. לפעמים קשה, לפעמים כואב, לפעמים היא מדחיקה אותו כאילו לא נפלה עכשיו. לפעמים היא כל כך עייפה שהיא נותרת בתחתית התהום, מביטה למעלה ואין לה מושג איך תטפס למעלה שוב.

ואולי הזמן שלה הוא לא כמו של כולם? כי הזמן הזה לא מרגיש לה כמו קו ישר. אצלה הוא נמתח בגלים-גלים-גלים. ספירלות. מעמקים. שום דבר לא נראה בו כמו דיאגרמה סטטיסטית.

לאנשים לא נוח לפעמים עם הצלילות האלה לעומק הכאב. קשה להם כשכואב להם, אז הם מנסים להקטין עבורך את הכאב, מגייסים את מכבי

האש ובאים עם הזרנוקים לכבות את מה שבווער בך. כבי את האש, השתיקי.

ומה יקרה אם היא תאפשר לאש הזאת לכלות הכול?

מעולם לא ניסתה לכבות לילדיה את הכאב. לא ניסתה להקטין אותו כאילו כל מה שהם צריכים זה להחליש את הווליום. תמיד נתנה להם לכאוב כמה שצריכים היו, ורק ישבה לידם, מחבקת.

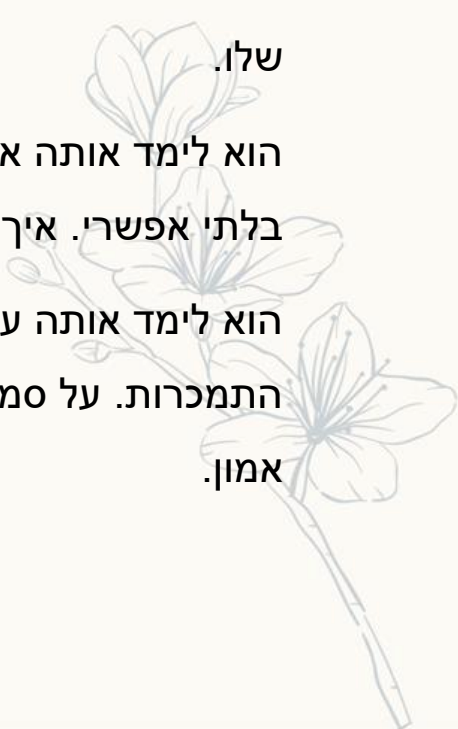
חברים נעלמו לה כי היא הפסיקה לדבר. והיא הפסיקה לדבר דווקא כי רצתה לצעוק ולבכות, אבל לא רצתה יותר לשמוע מהצד השני את כל המילים המכבות. המשתיקות. כאילו כדי לעזור לה. אבל בעצם...

זהו לא מנסה לכבות אותה. הוא שם. נוכח. קיים. והיא מה שהיא לידו. לא יותר, לא פחות. ואולי ככה זה הכי נכון.

הוא מלמד אותה את הדברים החשובים באמת. למשל, שצריך לנקות את הפחית של הבירה לפני שפותחים אותה, או איך להדליק אש ואיך להזיז את הגחלים הלוחשות לכיוון שלך, כך שתתחממי יותר מכל שאר האנשים היושבים במעגל. איך לשתות מים מהבקבוק בלי לגעת בפייה שלו.

הוא לימד אותה איך לחצות את הנהר מצד אחד לשני גם כשנראה שזה בלתי אפשרי. איך להפסיק לפחד מלילות ללא שינה.

הוא לימד אותה על רוח ואהבה. וגם על כאב ובגידה ושקרים. על התמכרות. על סמים. על הרבה יותר מדי מהכול. על אמון ועל חוסר אמון.

הוא פתח אותה כמו בקבוק שמפניה.

11

באמצע דצמבר הם יצאו מנפאל בחזרה להודו. ימי הוויזה של נפאל אזלו והיא הייתה צריכה לצאת ממנה. בדרך כלל היו יוצאים לווייטנאם, לתאילנד, לפיליפינים. הפעם היא רצתה קרוב. וג'ייסון, אמריקאי מתוק וחברותי שמטפל ברפואה סינית, שאותו פגשו בקיץ אחד בלאדאק, קרא לה וביקש שתבוא אליו קצת.

"לאן בדיוק", היא שאלה במסנג'ר.

"בואי לגואה. אני אעזור לך עם הכול. לא בעיה".

למה לא. היא עוד לא הייתה בגואה. לקחו אוטובוס, 36 שעות לדלהי. משם רכבת לילה לגואה, ומשם ריקשה לחוף אגונדה, שם ג'ייסון חיכה ואפילו הזמין להם חדרים.

היא הגיעה לבד עם שלושת הילדים. וג'ייסון ניסה שיהיה לה טוב. היו יושבים במסעדה על החוף, שותים בירה ואוכלים סלט. היא נהנתה מכך שיונתן כבר יכול לשתות איתה בירה. זאת הייתה תחושה חדשה

ומענגת, שאותה לא הכירה עד אז. חוץ מזה, היא כל כך אהבה את הישיבה הרגועה הזאת על החוף שאפילו הייתה מביאה איתה ספר, בתחושה של אופטימיות מוחצת כזאת.

הילדים היו רצים למים, והיא הייתה יושבת לה עם עצמה ועם השקיעה והחול והכחול בעיניים, ולפעמים אפילו פותחת את הספר.

כמה ימים אחרי שהגיעו מצאו דירה נחמדה להשכרה, במרחק הליכה קצר מהחוף. שם היו לה מטבח, פינת אוכל וסלון, מרפסת ומאווררי תקרה. לכל ילד היה חדר משלו, ואפילו המשפחה הטיבטית מלאדאק הגיעה לשכון איתם כמה שבועות והביאה איתה עליזות ושמחה. זאת הייתה הפעם הראשונה בחייהם שהם ראו ים.

את הסילבסטר היא חגגה לבד, על החוף. הבנות הלכו לחוף אחר, שבו רוב המשפחות היו גרות, לשמור על ילדים קטנים כדי שההורים שלהם יוכלו לצאת לחגוג, והיא גררה את יונתן לחגוג איתה קצת, מנסה בכוח לשמור על יציבות ונורמליות. הם הלכו לטיול על החוף עם בקבוק יין אדום, ובשקט הקשיבו למוזיקת הריקודים שבקעה מרחוק וכבשה את רחש הגלים ללילה אחד, וכשהגיעה השעה צפו בזיקוקים המרהיבים בכל שמי החוף מכל עבר ומכל צד, ושתו יין עד קצת אחרי חצות.

והיא לא הזכירה את אמא שלה כמעט, רק פעם אחת אמרה בדרך אגב שסבתא מאוד אהבה זיקוקים. וזה למרות שזאת הייתה המחשבה היחידה בראשה מתחילתו של הערב.

אחרי שלושה שבועות היא קראה למאנו שיבוא. כי ככה, ומה יש לו לעשות בעצם בנפאל ובמילא ממש קר שם עכשיו.

בדיעבד גואה לא הייתה רעיון טוב. החוף היפה, המסעדות המפתות, צ'אי בשקיעה, רקדני אש וזיקוקים כל לילה. רום קוקוס לבן מעורבב בליקר קוקוס וסוכר ומיץ אננס טבעי וקרח, כל זה יחד דרך הקש הצבעוני עם המטרייה והכול. והופעות חיות של מוזיקאים, זמרים, אמני קרקס. החוף לקח אותה, סחף אותה מסוממת ושיכורה. גברים שזופים חשופי חזה מציגים לראווה את הקעקועים שלהם, כולם נראו לה כמו שודדי ים. המים הזוהרים בנצנוצים של אור לבן-תכול-ירקרק, כאילו הכוכבים ירדו לשכשך ולקפץ בין הגלים. כל לילה מסיבה אחרת. ארבע בבוקר הפכה לשעה רלוונטית, בקבוק שלם של יין הפך לנורמלי, לקום בשתים-עשרה/אחת בצהריים היה סוג של פשרה. והעיניים המאודות, כמו מסך בינה לבין החיים. סחרחורת ובחילה וקארי קוקוס. היא והטוסטוס והרוח, וקופים מקפצים חוצים את הכביש, וזה כל מה שהיה.

ופעם אחת, בדרך חזרה משיט כלשהו, דולפינים וצלילות בעירום במפרצים נטועי סלעים מפוסלים, היא אמרה לאחד מהם: "גם אנחנו סוג של יורדי ים. רק ביבשה..." , והייתה מתהלכת בין כל אותם גברים בבגד הים הפשוט שלה, ועיניהם חולפות על פני גופה בחטף ובהבזק ובתשומת לב מזוככת, והוא היה מביט בה ומביט בכל ההם, ולא אומר דבר, אבל זו הייתה הפעם הראשונה שבה חשה אותו קצת רכושני לגביה.

ובחדר השינה, בבית שאותו שכרו ממשפחה נוצרית אדוקה להחריד, היתה מיטה עם מראשות מברזל. תחת עינו הפקוחה של ישו היא הייתה מושיבה/משעינה אותו כנגד הקיר, עולה מעליו ונעזרת במתקן הברזל כדי לנוע כמו שצריך. היא אהבה במיוחד את התנוחה הזאת, שבה יכולה

היתה להגיש את שדיה במדויק אל שפתיו. קיומו של מקרר (מצרך נדיר בשגרת חייה) אפשר לה אפילו להחזיק בתוכו גם קצפת של הרשי"ז, מוכנה לשימוש. בלילות מתוקים במיוחד הייתה מסמנת את פטמותיה בקצפת, ואז ניגשת לתנוחה ונותנת לו ללגום ממנה, ללקק ולמצוץ. והוא כל כך אהב את זה שהוא רצה ממנה עוד ועוד. גם הסקס היה יותר מדי שם, בגואה.

פעם, כשגרו כמה חודשים בפיליפינים, עם חוף פרטי משלהם וירח שזוהר על המים, את הקצפת הייתה משפריצה דווקא עליו, והם היו עושים אהבה איטית ושקטה ואז רצים לחוף ומתרחצים ורוקדים על החול וסופרים כוכבי ים במים הצלולים, ושותים יין קוקוס שהסבתא מכפר הדייגים השכן רקחה בבקתת הבמבוק שלה.

וכאן, במדינה הקטנה ביותר בהודו, הייתה יושבת בדירה השכורה בשולחן האוכל הרחב בשעות הצהריים, לפני השקיעה, וכותבת. היא השלימה ספר שלם, מעין "מדריך לטיולים משפחתיים", בעברית ובאנגלית והעלתה אותו לאמזון. וכשאיש לא ממש התעניין בו, הפנתה את אנרגיית הכתיבה שניעורה בה פתאום ושקדה על סיפור עלילתי שגולל את מסעותיהם במונגוליה. הייתה כותבת ובוכה. ידעה שהמילים שלה בסופו של דבר יגיעו ליעדן, שהרי הכניסה שם את ליבה כולו. יש לה סבלנות. הן יגיעו בסופו של דבר, בזמן הנכון.

קצת לפני השקיעה הייתה אוספת את מיה ויוצאת איתה לטיול שקיעה על החוף. הייתה לוקחת איתה צ'אי מחנות התה הקטנה בפינת הרחוב, מעבר לכביש, ואז היו שתיהן מהלכות יחפות על החוף, או מתיישבות

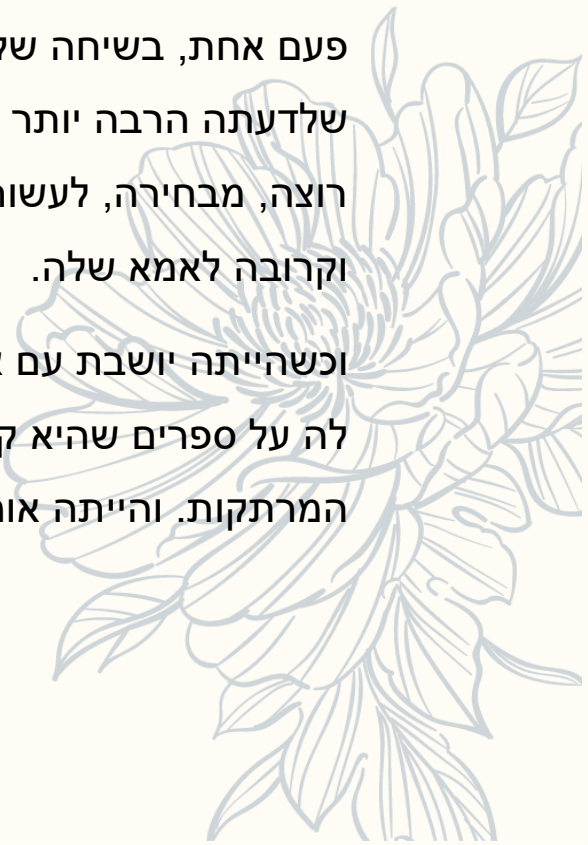
ורק צופות בשמש. סופרות סרטנים. נושמות בקצב הגלים. לפעמים היו באות קצת קודם ונכנסות למים, קופצות על הגלים, גולשות עליהם ומשתובבות בעליזות בתוך המים.

לפני שיצאו את הארץ הייתה מלאת פחדים, היא זוכרת. כל כך חששה מכך שהילדים לא ילמדו מיומנויות בסיסיות בחיים. השנים חלפו, וכולם למדו לשחות ולרכוב על אופניים ולקרוא ולכתוב ובכלל, היה מרחק אז בין איך שדמיינה את החיים ואיך שחיה אותם באמת. לקח לה זמן, אבל הבינה סוף-סוף ולמדה שאין מה לחשוש מפני הלא נודע.

ג'יסון לקח את יונתן ויחדיו הם יצאו למסע בדרום הודו, ואלי נותרה עם הבנות בלבד.

באחד הברים, שאליהם הייתה באה בלילות כדי לצפות במופעים של רקדני אש ושל להקות מקומיות, היא פגשה גם את הלן, אם חד-הורית, ואת ג'וי, בתה הצעירה. האם והבת טיילו יחד, והיו יוצאות למסיבות יחד ושותות יחד ומעשנות הרים של מריחואנה יחד, כאילו היו שתי חברות. פעם אחת, בשיחה של שיכרות, סיפרה לה הצעירה על אימה ועל איך שלדעתה הרבה יותר נכון לגדל ילדים ככה, כאמא לבד. וזה מה שהיא רוצה, מבחירה, לעשות כשתהפוך לאם. ושהיא מרגישה כל כך חברה וקרובה לאמא שלה.

וכשהייתה יושבת עם אימה, הלן, הבריטית המשכילה, הייתה מספרת לה על ספרים שהיא קראה ועל התובנות שעלו מהם, ועל העלילות המרתקות. והייתה אומרת לאלי שגם היא סוג של דמות מספר עם כל

החיים המטורללים שבחרה לעצמה. ואלי אהבה לשבת איתה על קוקטייל, עוד קוקטייל ועוד אחד.

ובשתיים בלילה היו חוזרים, נוטפי אלכוהול וריח גלים מתנפצים אל החוף והוא היה עומד במטבח ומטגן עבודה צ'יפס אמיתי, כמו שהיא אוהבת, רך ומתוק מבפנים, ופריך ומלוח מבחוץ. ומיה היתה יוצאת ממחשכי חדרה עטופת שינה וממלמלת "אמא...?"

ובאה ומצטרפת אליהם והם היו יושבים על הספה בשעות הזויות עם צלחת צ'יפס במלח, שניהם מחבקים אותה משני הכיוונים, ושלושתם מקשיבים לג'אז ושותקים. וכך, בכוח השמור רק לאשמה של אמהות שהולכות לאיבוד היתה מסובבת את גלגל הדאגה בחזרה למקומו הטבעי בקסמי זרועותיה המחבקות והיא בעצמה לא ידעה אם זה היה הסימן האחרון לחוזק שעוד יש בה או האות האחרון לחולשתה.

והיו גם לילות משונים ומעורפלים, שבהם הייתה מבקשת להתנתק מכל מי שהיא, במיוט רגשי, לא מדברת עם עצמה. והייתה ניגשת אליו כאחת הנשים העצובות בסרטי פורנו זול, שבהם אין רגש ואין ארוטיקה, רק טכניות מיובשת ואטומה, שבה היופי של המעשה לא קיים וגם לא נחשב, כאילו נשכח, נזרק על רצפת חדר העריכה מחוסר עניין. מכל סשן מוזר שכזה נדרשו לה ימים ארוכים כדי להתאושש, והיא הרגישה מושפלת, חסרת ערך וטיפשה. מתאכזרת לעצמה. בימים כאלה הייתה שותה כבר מהצהריים.

מה עבר עליה בלילות אלה לא הבינה. הוא לא ביקש. זאת היא שפתחה את המונסון הזה. האם באמת הרגישה כל כך אפסית? כל כך מיותרת שהיה עליה להצדיק את קיומה? האם נזנחה עד כדי כלות? שלושה חודשים חלפו בלי לשים לב, וכבר נהיה חם מדי, אפילו בלילות. ערב אחד הם פשוט ארזו הכול ויצאו, ארבעתם, ברכבת לילה לקוצ'י. למחרת עלו על טיסה לבנגקוק.

מאנו נשאר בהודו, התחילה העונה של הרפטינג והוא עלה צפונה למנאלי כדי לעבוד. שנייה לפני שעזבו את חדרם בבית ההוא נכנסו שניהם להתקלח בחדר האמבטיה הזעיר, שבקושי נדחקים לתוכו אסלה וכיור וטוש למקלחת, ושם עוד הספיקו פעם אחרונה כשהיא עומדת, פניה אל הקיר, זרועותיה שעונות קדימה, והוא מאחוריה, המים מלמעלה זורמים על שניהם.

כבר תקופה שהיא חושבת שיש הבדל בין לאהוב אותו, ובין לאהוב את הדרך שבה הוא אוהב אותה. בבת אחת הכול פשוט הרגיש לה יותר מדי. ובאותה שנייה פתאום ידעה שזהו. אין לה מה לתת לו יותר. היא כמו באר שיבשה, והמסע שלו ראוי שיימשך בלעדיה. צפה ועלתה בה כמיהה להמשיך לבדה, לגלות מחדש מיהי ומהי, כי איבדה את עצמה לגמרי. וכך לחשה לו מילים של פרידה ודרך צלחה בעברית תחת המים, והוא הבין מבעד למילים, וחש את ליבו נשבר.

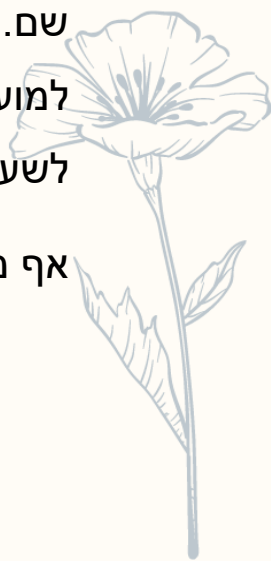
12

סוף פברואר.

בעבר נהגה לפסול את בנגקוק כיעד. מה לה ולמקום תיירותי כל כך, מערבי, פופולרי ומנוכר. ולפתע נוצרה בה הכרה, והיא הבינה שגם במטרופולין הכי צפופה במזרח גרים אנשים פשוטים.

אז הם בוחרים שכונה קטנה ושקטה, הרחק מהשדרות המפורסמות. שוכרים בית קרקע חמוד, חדר לכל ילד ולה עצמה, ואפילו אופניים בחניה. הם אוכלים בשוק האוכל השכונתי, קונים קפה אצל השכנה ועושים כביסה במחיר הכי נמוך בעולם בחנות שבפינת הרחוב. בתור התיירים היחידים, תוך כמה ימים כל אנשי השכונה כבר מכירים אותם, והם באים והולכים כבני בית בין החנויות ובתי האוכל הקטנים המפוזרים שם. תמיד מתקבלים בחיוך ובידידות. בכל יום היא ניגשת עם הבנות למועדון העיסוי, שם הן מתפנקות בעיסוי תאילנדי אמיתי, חמישה דולר לשעה.

אף מילה באנגלית. כלום.

מדברים עם העיניים, כמו תמיד.

היא משחררת אותו בכל יום קצת. כאילו שחלקיקיו צריכים לצאת לה
לאט-לאט ממחזור הדם. כך היא נושמת אותו החוצה. וכמובן שותה
הרבה מים.

וזה עוזר. לחמש דקות. בשאר הזמן שפתיה הסדוקות לא מותירות לה
ספק.

סופה. דוממת. במדבר.

וכשהילדים מבקשים היא יוצאת איתם, רכובים אחד-אחד במושב
האחורי של נהג אופנוע תאילנדי, בזריזות חולפים על פני שכבות סוציו-
אקונומיות, מאחת לשנייה, עד למקומות הזוהר ולבתי המלון המפוארים.
הכול ענק, מסחרר, חושני, עטוף בריח בושם ומאפים טריים.

סוג של מתחם שלא קשור לכלום. כמו יקום בפני עצמו, בלי קונטקסט.

טוב לה הסחרור הזה. לחיות בתוך ספירלה מחרישת אוזניים. ככה היא
לא יכולה להקשיב לכל הקולות האחרים שבתוכה. חודשים שלא נסחפה
לה בין חנויות מעוצבות וממוזגות, עם שמות שמזכירים לה מציאות
נשכחת.

ודווקא הפאר וההדר הם אלה שמחזירים אותה לימים רחוקים, של חסר
וטבעת של מחנק אינסופי סביב הצוואר.

בקניון MQuartier, בחנות משקאות נהדרת, יונתן בכורה רוכש לעצמו
ויסקי משובח. היא עצמה הולכת על כמה בקבוקי יין אדום, ובלילות

יושבת עם הילדים והם משחקים קלפים עד מאוחר, וצוחקים כמו שמעולם לא ידעה שאפשר.

היא מתרגלת יוגה כמעט כל יום. לבדה. בחדרה. בשקט. לא מבינה איך אפשר לתרגל יוגה בקבוצה יחד עם עוד אנשים זרים, או עם מדריך שלא מכיר אותה ולא יודע מה היא עברה היום. או אתמול. או בכלל. התרגול שלה לא מגיע מהראש. הגוף שלה מבקש את מה שנכון לו באותו רגע. זה הזמן שהיא נותנת לו להביע את עצמו. היא לא עושה את זה בשביל הכושר או בשביל הגמישות או בשביל לרדת במשקל. היא עושה את זה למען הגוף שלה, ובאהבה גמורה אליו. יש תרגולים שכולם בשכיבה על הגב. יש ימים שהיא מקופלת. יש ימים שהיא נמתחת. יש ימים שבהם היא רק שוכבת, מניחה את ידיה על בטנה ונושמת. הרגש מתלווה אליה, כמו רוקם סיפור עלילה. היא נועצת שורשים. היא סופה. היא הר גבוה. היא תינוק מוגן.

היא אוהבת את זה לאט. עוברת מאסאנה אחת לשנייה באיטיות, שווה בתנוחה נושמת, מקשיבה לכל חלק בגוף. זו תחושת ההווה במלואה. יש זמן. אין אף אחד מלבדה עכשיו.

אמא שלה נמצאת שם, באדמה, כשהיא נועצת את כפות רגליה כנגד המזרן. היא מרגישה אותה, מייצבת, שומרת איתן. ואמא שלה היא הירח כשהיא מביטה למעלה בסוף היום.

חברים ששמעו שהם הגיעו לבנגקוק כתבו לה בשמחה וסיפרו שגם הם כאן. אולי תבואו, נשב על הגג של המריוט, נוריד קוקטיילים.

"כן, בטח", היא עונה בחזרה.

אבל לא באמת מתכוונת. תחת זאת היא לוקחת את הבנות וניגשת לכספומט שבקצה השכונה, ממש ליד הסבן-אילבן. מושכת 400 דולר במזומן, וניגשת לתחנת האופנועים שבפינה. "קחו אותנו לשכונת העוני", היא מבקשת. נהגי השכר מסתכלים זה על זה, מדברים ביניהם בתאילנדית ומהנהנים.

הם רוכבים בסמטאות צרות-צרות, הכול מבולגן ומבלבל, עד שבסוף עוצרים בפינת רחוב עלובה. "קחו אותנו לחנות המצרכים", היא מבקשת. הם ממשיכים מעט הלאה ועוצרים שוב.

אלי והבנות יורדות מהאופנוע, ומבקשות מהנהגים להצטרף אליהן כשהן נכנסות אל החנות הקטנה, המלאה כולה במצרכים וסחורות בבלגן, בערימות חסרות סדר. שקי אורז, תה, בקבוקי שמן, חבילות של דגים מיובשים, אטריות אורז יבשות בצבעים שונים, ממתקים, חומרי ניקוי וספירלות נגד יתושים.

בכניסה לחנות האויר כאילו מכפיל את משקלו בבת אחת והיא מרגישה את עצמות הבריח שלה, כמו תמיד כשהלחות גבוהה במיוחד.

היא ניגשת אל בעל החנות, גבר תאילנדי מבוגר, לבוש בגופייה לבנה ובמכנסי בוקסר קצרים, משפתיו מידלדלת סיגריה דלוקה. מחזיקה בגלוי את שטרות הכסף ומראה לו אותם.

"מיהן ארבע המשפחות העניות והנזקקות ביותר בשכונה?", היא שואלת, מבקשת מהנהג לתרגם עבורה.

בעל החנות מפנה מבטו לנהג ועונה לו בתאילנדית. הוא מושיט כף יד וסופר אותן באצבעותיו, תוך שהוא מסביר. היא לא צריכה לשמוע את השמות. "יש כאן מאה דולר לכל אחת. האם זה יספיק כדי להכין לכל משפחה חבילה של כל מה שהם צריכים?"

הוא מהנהן, מביט בה בעיניים תמהות, הסיגריה כמעט נשמטת מפיו. "יופי!", היא מחייכת אליו חיוך גדול ורחב. "אז יאללה".

הן יוצאות, ועולות על האופנועים שוב. בדרך חזרה עוברים הנהגים בכל מיני אתרים נחשבים בעיר, מצביעים להן עליהם ומסבירים. מסבירים גם על בית המלוכה, על המנהגים, על מה מותר ומה אסור להגיד כאן בתאילנד. הם רוכבים לצד הנהר, ועוצרים בדוכן קטן לשתות חלב קוקוס. קוקטיילים על הגג של מלון המריוט?

אף גג בעולם לא יכול להביא אותה לגובה התחושה הזאת, עכשיו.

רכובה על אופנוע בסמטאות בנגקוק, מאחורי גבר תאילנדי זר, שיערה מתנפנף ברוח ושתי בנותיה לצידה, כך בדיוק נראה החופש. כך בדיוק צריכים להתחיל החיים מחדש.

"מזל טוב אמא!", צועקות לה הבנות ומחייכות כשהן חולפות על פניה, "יש לנו מתנה בשבילך בבית".

"תודה מתקוות", היא עונה להן כשהיא חולפת על פניהן בין האופנועים.
"כמה מתנות הכנתם?", היא שואלת ומושחת את שפתיה הסדוקות
בשמן לפני שהיא מחייכת, "כי נראה לי שהפעם גדלתי בשנתיים
לפחות..."

תודה

לרונית גורן על העריכה הספרותית

לאריאל גוטליב על העריכה הלשונית

ולמרטה ודניצה, רקדנית האש והצלמת שהתנדבו לתמונת השער.

עוד פרסומים, סיפורים וספרים תמצאו באתר האישי שלי:

halelismadar.com/hebrew

שם גם תמצאו את הספר הראשון שלי- [מלפפונים חמוצים במונגוליה-](#)

על אישה שמתמודדת עם שאלות שבין הקרבה לתשוקה.